Emilie

eller

den belønnede

Standhaftighed.

Emilie

eller

den belonnede Standhaftighed.

Det er en lige saa rigtig som almindelig Sats, at Forældre ikke skylde deres Born andet end en god Opdragelse, men den setter tillige forud, at Forældrene bør selv have et vaaget Øye over den, som de dog ingenlunde ere i Stand til, saa snart deres Forhold er det allerfarligste Exempel for Bornenes Sæder og rigtige Tænkemaade, og de i Følge deraf maae betroe den vigtigste Pligt i Livet til andre. Hvor vanskeligt er det ikke at finde Personer, der for en, som oftest meget maadelig Løn, vil ganske og aldeles opofre sig til dette vanskelige og møysomme Arbeyde, og hvor lidet er ikke Antallet iblandt de, som paatage sig det, der have Kræfter til at opfylde deres Pligter. Imidlertid nød dog Emilie denne saa rare Lykke, hun havde et værdigt og dydigt Fruentimmer at takke for den Standhaftighed, hvormed hun gik alle de Gienvordigheder igien-

igiennem, som hendes Forældres Levemaade var Oprindelsen til; og hendes Hovmesterindes Fornuft, bevarede den spæde Barm for det skadelige Indtryk, af onde og farlige Exempler.

Emilies Fader var en bemidlet og fornemme Adelsmand, som vi vil kalde Villamor, hvis Paarørende giftede ham i sit To og Tyvende Aar, i det Haab, at en Kone skulde drage ham ud af sit ryggesløse Levnet. Bruden, som de udvalgte ham, var en Froken paa femten Aar, der var opdraget i Provindserne; Lykken og Naturen havde været hende lige gunstige; thi hendes Skabning var ligesaa indtagende, som hendes Midler vare store, saa at der var intet at udsætte paa Forbindelsen, undtagen det, at de to Personers Hierter, som skulde indgaae den, slet ingen Deel havde deri. De kiendte ikke det mindste til hinanden, da alle Ting allerede var bragt i Rigtighed imellem fælleds Paarørende; og da Villamor saae hende første gang, som sin tilkommende Kone, saa fandt han intet andet tillokkende hos hende, end den store Rigdom hun bragte med sig, hvorved han blev sat i Stand til at give sine nedrige Tilbøyeligheder Tøylen. Hun derimod syntes meget vel om ham, og endskiønt denne Behag ikke kunde kaldes en hæftig Kierlighed, saa var den dog af slig en Beskaffenhed, at det allene beroede paa Villamor selv, at blive inderlig elsket af hende; thi hun havde et saa blødt og bøyeligt Sind, at hun i en fornuftig Mands Hænder var bleven en fortræflig Kone. Strax efter Brylluppet førte han hende til Hovedstaden,

staden, og i den stærke Hvirvel af Forlystelser og Adspredelser, som intet uden en veldyrket Forstand og en sat Tænkemaade har Kræfter til at imodstaae. Frue Villamor lod sig ogsaa rive hen af den; hendes Mands Forsængelighed var et Tønder for hendes, saa at Ungdom og Uforstandighed lod hende finde den største Triumpf i at være prægtigst pyntet ved alle Leyligheder, og det var hende meget ligegyldigt at sønderrive en Garnering til nogle hundrede Rixdaler paa et Bal. Havde Villamor havt den Vane selv at efterse sine Regninger, saa havde han sikkert sat Grændser for sin Kones Ødselhed; men da denne Post var betroet til hans Forvalters Omsorg, saa troede han enten, at det var en Billighed, at hun hialp til at forøde hvad hun havde bragt med sig, eller og, at han fandt sin Regning best ved at have mange Regninger til at trække af paa, men hvilket som var, saa beholdt hun Raadighed til at fyldestgiøre alle hendes Griller.

I de par første Aar af deres Egtestand begegnede Villamor sin Kone med en slags Venlighed, som man kunde give Navn af en kold Velanstændighed, men da hun i det første Aar bragte ham en Søn og i det andet vores Emilie, saa frygtede han for, at Familien maatte blive for talrig til den Arv, han var sindet at efterlade den, og af den Aarsag saae Frue Villamor fra Emilies Fødsel af aldrig sin Mand uden ved Bordet og i Selskaber. Vel kunde han ikke nægte for sig selv, at ifald Frue Villamor havde været i en anden Mands Værge, saa vilde han med Glæde have giort sig al optænkelig Umage for at at blive elsket af hende, men som hans egen

Kone

Kone havde han troet at gjøre sig latterlig, om han havde viist andet end den største Ligegyldighed for hende. De Forbindtligheder, som han skyldede hende, for de store Midler hun havde giort ham til Herre over, troede han rigeligen at have afbetalt, ved at lade hende tilbringe sin Tid, som hun selv lystede, og uden at sette mindste Grændser for hendes Villie og Velbehag.

Frue Villamor var, som sagt er, overmaade indtaget af Pynt og Pragt; og saa snart denne Lyst gaaer over Nethedens Grændser, er det en taus Bekiendelse, at man søger at behage og falde i Øynene; ja endog den største Opmuntring, som et bundet Fruentimmer kan give unge Spradebasser. En stor Sværm af dem, surrede ogsaa idelig om Frue Villamor og bragte hendes Forfængelighed Røgelse, men saa længe hendes Mand havde begegnet hende om ikke kierlig, saa dog i det mindste venlig, havde ingen af dem giort noget synderligt Indtryk hos hende; men da hun virkelig elskede sin Mand for høyt til ikke at gremme sig over den Foragt, som han efter Emilies Fødsel viiste imod hendes endnu tiltagende Yndigheder, og det ikke heller manglede paa tienstfærdige Aander, til at give hende Underretning om hendes Mands Levemaade, der underholdt en ganske aftakket, en halv i Gunst staaende, og en nyelig bekommet tilbedet Sultaninde i sit Serail, saa faldt hun paa det ulykkelige og farlige Anslag at kalde ham tilbage ved Jalousie. Hun, som hidindtil havde skaaren alle sine Tilbedere over een Kam, begyndte nu at give den, som hun ansaae for den mindste farlige et øyensynligt Fortrin, men lige

saa

saa ubesindigt, som hendes Anslag var, lige saa uforsigtigt var Valget af Redskabet hun vilde betiene sig af til dets Iværksættelse; thi det traf paa en saa listig og igiennemdreven Forfører, at han, uden at lade sig merke med andre Hensigter end en venskabelig Deeltagelse i hendes ufortiente Skiebne, havde benyttet sig af et ulykkeligt Øyeblik til at triumphere over hendes Uskyldighed, førend Villamor engang var bleven vaer, at der var mindste Forstaaelse imellem dem. Hendes Hierte var af Naturen alt for godt, og Lasteren var fra Barndommen af vist hende under saa afskyelig en Skikkelse, at der overfaldt hende den grueligste Siele-Angst, da hun kom til at overveye, hvor dybt hun var sunken ned fra Dydens Værdighed, men da det koster dobbelte Kræfter at vende om fra Lasternes Bane efter at man engang har betraad den, saa kom Frue Villamor ogsaa dybere og dybere ind paa den, og holdt sig ikke allene berettiget til at udslukke den Tilbøyelighed hun havde havt for sin Mand, og som er en svag Dyds stærkeste Forsvar, men hun søgte endog at dysse den paamindende Samvittighed i Søvn ved den Forestilling, at hendes Mand var den første og eneste Aarsag til hendes begangne Feyltrin, saa at han blev Maalet for den Afskye hun burde vist for Lasten og hendes listige Forfører. Det første Frue Villamor hadede sin Mand, blev hendes Børn hende i høyeste Grad ligegyldige; hun udviiste ikke den mindste moderlige Omhue for dem, hun spurgte sielden eller aldrig til dem, og der gik ofte hele Maaneder bort, uden at de kom for hendes Øyne. Den Paaminder hun havde i sin Barm indjog hende al for heftig en Frygt for sit eget Sælskab til at være i sit Huus, uden at

være

være omringet af en talrig Forsamling, og det syntes, som om hun søgte en Ære i at overgaae sin Mand i at befordre og skynde paa deres fælleds Ødeleggelse.

Det var altsaa meere for at fyldestgiøre Modens Fordring, end af moderlig Omhue, at hun i Emilies fierde Aar antog en Hovmesterinde til hende, og endskiønt Noysomhed i Henseende til Lønnen, var alle de gode Egenskaber Frue Villamor søgte efter, saa vaagede Emilies gode Engel dog saa noye over hendes Vel, at den bragte hende i et Fruentimmers Hænder, der besad alle de store Gaver, som der udkræves til at danne et ungt Pigebarns Hierte, Sæder, Forstand og Tænkemaade. Hovmesterindens Navn var Julie; hun var kommen af meget smukke Folk, havde selv nydt en fortræflig Opdragelse, og var beslægtet med endeel anseelige og velhavende Familier, som alle vare meget opbragte imod hende, fordi hun imod deres Villie havde indgaaet en Forbindelse med en dydig Mand, som de intet andet havde at udsætte paa, end at han ikke var riig. Efter at hun i nogle Aar havde levet i det lykkeligste Egteskab med ham, havde han ved sin Død efterladt hende i saa maadelige Omstændigheder, at hun heller vilde erhverve sig sin Underholdning ved at tiene for Hovmesterinde, end høre sine Paarørende mishandle en Mands Minde, hvis Aske var hende saa dyrebar, at hun fuldt og fast havde besluttet, at ingen Fordele skulde være mægtige nok at bringe hende til at give nogen anden hans Sted i hendes Hierte. Hun havde kun været ganske faa Dage i Villamors Huus førend hun ikke allene merkede, at Emilie ingen Forældre havde, endskiønt

skiønt de vare i Live endnu, som hun havde sit Liv at takke, men blev endog af deres Forhold og Levemaade overbeviist om, at alt hvad Emilie kunde forlade sig paa i Verden, vilde komme til at bestaae i hendes egne erhvervede Fuldkommenheder, siden hendes Arvepart ufeylbarlig maatte blive meget liden. Emilie, som hidindtil havde været ganske overladt til Tienestefolkene, der ofte havde ladet hende mangle det nødvendige, og ideligen stødt og overfuset hende i deres onde Luuner, merkede en kiendelig Forskiel paa hendes Hovmesterindes Behandling, og fattede derover saa inderlig en Kierlighed til hende, at dersom hendes gode Hierte ikke havde giort alle Trudser unødvendige, saa vilde sikkert den, at Julie skulde tages fra hende, været mægtig nok til at faae hende til alt hvad man forlangede. Julie vidste tillige saavel at drage Fordele af denne Kierlighed, at Emilie i sit syvende Aar vidste mere og kunde giøre sig rigtigere Begreb, om hvad hun saae og hørte end mangen tretten Aars Pige; og der var tillige indprentet hende saa dyb en Ærbødighed for hendes Forældres Villie, at den Tanke aldrig kunde opstige i hendes Hierte, at de kunde have mindste Uret.

Frue Villamor, som efterhaanden var bleven den frækkeste Coquette, gruede ikke saa meget for nogen Ting, som for den Tid, da hun skulde see en voxen Datter ved Siden af sig, og saae derfor aldrig Emilie, som var meget stor af sin Alder, uden at raabe paa, at den Tøs vilde faae en Kiempe-Høyde, om hun blev saa ved at voxe. Da Emilies bløde og følende Hierte savnede en Moders Ømhed i al hendes Om-

gang, saa beklagede hun sig ofte med grædende Taare derover for Julie, men denne søgte med saa mange og gode Grunde at overtyde hende om, at det ingen Mangel var paa Kierlighed, men allene en Attraae hos Frue Villamor efter at see hendes Datters Forstand, Kundskab og Forhold at svare til hendes Høyde, at Emilie fordobblede sin Flid og Lærvillighed. Hovmesteren hos den unge Villamor besad alle de Kundskaber, som der udfordredes til at giøre hans Discipel til et velsiuderet Menneske, men manglede alle de Egenskaber, der danne en dydig og retskaffen Mand; thi han var saa hengiven til Vellyster, at hans Læse-Timer aldrig saa snart var til Ende med hans Discipel førend han overlod ham til sig selv og søgte sine Svire-Selskaber. Julie, som merkede det, bad den unge Villamor at tilbringe den Tid, som hans Hovmester var fra ham i, hos sin Søster, som han med Glæde giorde, og fik derved ikke allene de Begreber om Dyd og Retskaffenhed, som hans Hovmester ikke kunde biebringe ham, men fattede tillige en saa inderlig broderlig Kierlighed for sin Søster, som hun paa sin Side besvarede med saa stor en Oprigtighed, at det syntes, som om de vilde holde hinanden skadesløs for Savnet af en fader og moderlig Ømhed. Da den unge Villamor havde naaet sit fiortende og Emilie sit trettende Aar, fandt Herr Villamor for godt at sende sin Søn med hans Hovmester til et meget berømt Universitet, og denne Skilsmisse fra en kier Broder, gav Emilies unge Hierte den første Forsmag paa en nagende Kummer.

Hidind-

Hidindtil havde Julie allene søgt at indprente Emilie en uforfalsket Gudsfrygt; at viise hende den store Trøst, som Religionen i alle Livets Tilfælde skienker en sand Christen; lært hende at elske Dyden for dens egen Skyld, og underviist hende om sine Pligter imod Gud, sig selv og alle andre Mennesker; men Lasterne og Daarlighederne havde hun holdt langt fra hendes uskyldige Øye. Imidlertid var Tiden hvori hun skulde træde ind i den store Verden ikke meere langt borte, hvorfor Julie holdt det raadeligst at give hende et Begreb om disse farlige Uhyrer, der nu snart skulde omringe hende, og som have ført saa mange Uskyldige i Fordærvelsens Afgrund; men just det, der giorde hende denne Kundskab allermeest nødvendig, og som var hendes Moders farlige og slette Exempel, giorde det Julie tillige aller vanskeligst at forestille Emilie Laster og Daarligheder i deres afskyelige Skikkelse, uden derved at svække Ærbødigheden for en Moder i hendes unge Hierte. Hun vidste, at Emilie besad al for stor Indsigt til at Frue Villamors Feyl kunde undgaae hendes Agtsomhed, saa snart hun vidste at navngive dem, og maatte derfor mage det saa, at Afskyen for Lasten avlede Medlidenhed hos hende over en Moders Vildfarelse. Hun begyndte altsaa med at beskrive hende Forlystelsernes Tillokkelse, hvor let de kunde besnære et uerfarent Hierte, som man havde sat blot for deres skiulte Snarer, uden enten at være bleven advaret om Faren, eller bevæbnet imod den ved den behørige Kundskab om det, som Dyden og Pligterne udkræver. Hun opregnede hende de mange og forskiellige Ranker, hvorved

et uskyldigt Hierte blev eftersträbet; den Falskhed der herskede i Verdens Omgang; viiste hende med hvor stor Vaersomhed man maatte giore hvert et Skridt i den, og den Forsigtighed, som man maatte undersøge enhvers Forhold med førend man satte Liid til de meest forekommende Artigheder, eller indgik Venskab med Personer endog af eens eget Kion. Hun foreskillede hende den sande Dyd, som en Hader og Forfølger af Lasterne, men tillige en medynksom Ven over de Ulykkalige, som i Mangel af Indsigt og Erfarenhed vare blevne et Rov og Offer for Daarligheder; og som allene brugte Foragtens Riis imod dem, der til Trods for deres bedre Vidende, og saa at sige, med aabne Øyne lode sig forlede af dens falske Glands.

Emilies Person var overmaade deylig; og da hun tillige lignede sin Fader meget stærk, saa opvakte hans Forfængelighed en Tilbøyelighed hos ham for hende, som endskiønt den ikke fortiente det hæderlige Navn af en faderlig Kierlighed, dog havde et slags Skin af den. Han fandt saa kildrende en Fornøyelse ved at høre enhver, der saae hende, sige: at den deylige Emilie var hendes Faders udtrykte Billede, at hun ikke saa snart var traaed ind i sit femtende Aar, førend han sagde til sin Kone, at hun herefter ikke allene skulde tage Emilie med sig i alle Selskaber, men endog begiere Tilladelsen at foreskille hende til Hove. Intet kunde være Frue Villamor meere anstødeligt end at viise sig overalt, som Moder til en voxen Daatter, hvorfor hun ogsaa strax svarede sin Mand, at det var Tids nok

dermed

dermed endnu; at hun ingenlunde var sindet at gjøre sig latterlig, ved at bringe en opskudt Glut i Sælskaber, der viiste hvor meget Barnet stak hende i Øremet ved at blive rød, naar nogen saae viist paa hende, og var tillige taabelig nok til at lade sig merke med, at hun ingen Lyst havde til at spille. Dersom der altsaa laae ham saa megen Magt paa at faae det lange Billede med samt sine bagvendte Lader først omkring til Skue, saa vilde hun for at tøye ham tage hende for i Aar med paa Skuespillene, men hvad Sælskaberne og Hoffet var angaaende, da maatte det beroe dermed indtil hun vidste bedre hvad Levemaaden udkrævede. Villamor svarede hende med megen Bitterhed, at det havde været meget vel saavel for samme Folkes gode Navn, som for deres Lomme, om de havde viist saa megen Fornuft i deres Opførsel, som Emilie i sin; at den forbandede Spille-Lyst var en Mode, hvori Konerne vare nok til at ødelegge Mændene, uden at Døttrene havde nødig at bidrage deres med dertil, og at Emilies Ulyst til Spil just var en bevægende Aarsag til hans Forlangende, siden den ikke allene skaanede hans Pung, men forvissede ham tillige om, at hun vilde have meere Nytte af Omgangen og Samtalen end om al hendes Opmerksomhed var henvendt til Kortene. I øvrigt, lagde han til, kan de vælge sig et af to, enten at tage Emilie med sig eller selv at blive hiemme, og skulde de vælge det sidste, og det varer længere end jeg tykkes om, saa vil jeg selv, under Julies Varetægt, der hidindtil har været Moder for hende, føre hende i alle Sælskaber. Herr Villamor havde foruden den ovenfor anførte

Aarsag endnu een, som var meget vigtigere til at bevæge ham til at tale i denne myndige Tone, og som var den: at da han vidste, at hans store Formue var næsten forødt, saa haabede han, at der skulde tilbyde sig et fordeelagtigt Partie for Emilie, førend hans slette Omstændigheder blev hele Verden bekiendt.

Saa nødig, som Frue Villamor end vilde, saa saae hun dog ingen Middel til at undslaae sig for at opfylde hendes Mands Forlangende; thi da han aldrig forhen havde foreskrevet hende det allermindste, saa forbloffede den første herskende Tone hende saa aldeles, at hun ikke engang tog det i Betragtning, om han ogsaa var i Stand til at sætte sine Trudsler i Værk. Hun havde hidindtil været saa fuldkommen Herre over alle sine Handlinger, at hun slet ingen Leylighed havde havt til at ove sig i Modsigelsens Tone, som saa mange Koner vide med Fordeel at betiene sig af til deres Villies Udførelse. Desforuden var der intet mindre end Trodsighed i hendes Hierte; Oprindelsen til alle hendes Vildfarelser laae i en vrang Opdragelse; thi saa megen Møye, som man ved den havde givet sig for det udvortes, saa lidet var det indere kommen i Betragtning, hun talede fremmede Sprog med Færdighed; hun kunde dandse, synge og spille, men ikke tænke, og havde nogen talt til hende om en Kones og Husmoders Pligter, saa havde hun ikke kundet give meere Forklaring over disse Ords Bemærkelse, end om det havde været Hebraisk. Saa snart hun havde lovet sin Mand at tage Emilie med

sig,

sig, opkom der en anden og heftig Strid i hendes Hierte: Hendes Forfængelighed kunde umuelig taale at see Emilies Yndigheder forogede ved udsogte Prydelser og Kunstens Hielp, og denne samme Forfængelighed tillod hende ikke heller at tage hende slet klædt med sig, der maatte kunde blive hende tilregnet, som en Mangel paa god Smag. Hun besluttede altsaa, slet ikke at bekymre sig derom, men allene at lade Emilie sige, at hun skulde holde sig færdig til at tage ud med hende om Eftermiddagen, og lade hende selv sørge for det øvrige.

Julies Hierte bævede for sin Emilie ved dette Budskab; hun vidste hvor ilde Frue Villamor var skikket til at have et ungt Fruentimmer under sin Varetægt, og havde gierne ønsket at see dette for hende saa rædsomme Øyeblik lidet længere udsat, men da det ikke stod i hendes Magt, saa bad hun Emilie med Taarene i Øynene, da hun sagde hende Farvel, at bruge sin Fornuft til paa det nøyeste at undersøge og prøve alt hvad hun saae og horte; at vogte sig for at forblindes af et laant Skin og først og fremmest at erindre, at et ungt Fruentimmers øvrige Livs Lykfalighed, næsten alletider beroede paa paa det første Skridt hun giorde i Verden, og det Indtryk dens Tillokkelser giorde i hendes uerfarne Bryst. Min Emilie, lagde hun til, maae belave sig paa at høre de meest hykkelske Lovtaler af alle de Mandfolk, der nærme sig til hende; de vil sikkert giøre hende til en Engel, der viiser sig for dem i en jordisk Skikkelse; de vil forsikre hende, at de aldrig forhen har fundet saa mange Fuldkommenheder for-

nede, og at hendes hele Kion anseer hende med Misundelse. Men just det, at disse Herrer ikke veed at giøre et Fruentimmer en Compliment, uden paa det hele Kions Bekostning, bør overtyde hende om, at det er en Lectie, som de har lært uden ad, og igientager for alle de Personer, som de nærmer sig, uden at tænke eller føle det mindste derved; thi den, min beste Emilie! som har Indsigter nok til at opdage og udvikle virkelige Fortieneſter, finder ogsaa Udtryk til at lade dem vederfares Ret med, og det uden at sette andre ned, eller benytte sig af hver Dags Talemaader; og den, som ikke bliver større Fortrin vaer hos min elskelige Emilie end det, som hun har sin Skabning og følgeligen et blot Tilfælde at takke, han er alt for uværdig at drage hendes Opmerksomhed til sig. Emilie lovede hende ved et kierligt Favnetag, at ingen af hendes fornuftige Lærdomme og Advarseler skulde være spildte paa hende, men at de skulde være og blive Rettesnoren for alle hendes Handlinger; hvorpaa han forlod hende og begav sig til sin Moder.

Frue Villamor saae ikke saa snart sin Daatter træde ind i Stuen til sig, førend Misundelse og en slags Skamfuldhed drev alt Blodet op i hendes Ansiat. Emilies nætte, anstændige og med megen Smag anbragte Pyndt, syntes en taus Bebreydelse over hendes Moders overdrevne og flanagtige Prydelser, og hun var ikke i Stand til at dølge for sig selv, at det tarvelige i Emilies Paaklædning ophøyede hendes Deylighed, siden denne syntes ikke at skylde hiin det allerringeste, og Frue Villamor derimod at skylde Pynten alt, saa stærk

fald

faldt den i Øynene. Efter adskillige Irettesettelser og Bebreydelser, som hun ikke selv kunde anføre nogen Grund til, steg hun med stor Misfornøyelse i Vognen med Emilie, og efter at hun havde aflagt en Deel Visiter med hende, førte hun hende derhen hvor Spille-Forsamlingen for den Aften var. Fruen i Huuset tog meget forbindtlig imod Emilie; hun overøsede Frue Villamor med Taksigelser, for det Venskabs Beviis hun havde givet hende, ved at bringe sin Datter med, og da hun derpaa havde foreskillet Emilie for hele Forsamlingen, begyndte noget af Frue Villamors onde Lune at forsvinde, ved det, at alle de tilstædeværende unge Herrer eenstemmigen forsikkrede, at det umueligt kunde være hendes Datter, siden de begge vare lige unge, men maatte snarere være en Søster, som hun gav dette Navn, for at sette deres Lettroenhed paa Prøve. Førend Spille-Partierne bleve inddeelte, var Emilie ideligen omringet med en heel Sværm af Spradere, der hver for sig igientoge hende alt det, som Julie havde sagt hende, hvorved det ikke allene tabte Kraften til at trænge sig videre end til Øret, men Forebringerne syntes hende endog latterlige. Da de Spillende havde sat sig, fik hun meere Leylighed til at anstille sine Betragtninger, men hun fandt saa stor en Eensformighed i Tale og Forhold af saa mange forskiellige Personer, at hun længtes inderlig efter at være hiemme igien, dog naaede hun dette Ønske ikke nær saa snart, som hun haabede, siden Fruen endelig vilde beholde dem til Aftens-Maaltidet, som varede langt ud paa Natten.

Da hun kom hiem kastede hun sig i Julies Arme med dette Udraab: O min Beste! bestaaer det, som man kalder Forlystelser i det, som jeg har hørt og seet siden jeg forlod dem, saa bør de med større Føye hedde kiedsommelige, end tillokkende. Den hele Sværm af Mennesker, som jeg kommer fra, synes at skamme sig ved at være tænkende Væsener; ikke en eneste sammenhængende eller fornuftig Tanke, ikke et eneste Træk af Menneske-Kierlighed er i al den Tid kommen af deres Mund, men i det Sted en tom Lyd, Ord uden Begreb, undtagen naar de skierpede deres Vid paa Fraværendes og Ulykkeliges Bekostning. I Sandhed! de havde aldrig havt nødig at forsyne mig med saa mange Vaaben, til at bestride disse Daarligheder med; deres blotte Omgang havde været meere end nok dertil; thi den, der har smagt Sødheden af den, kan umuelig finde nogen i disse Sælskaber. Vanen, min elskede Emilie! svarede Julie, er overmaade mægtig; meere end en ung Person har funden lige saa stor Mishag i dem for første og anden gang, som de, og har dog ladet sig rive bort af Strømmen. I øvrigt maae min Emilie vel vogte sig for ikke at blive umild i sine Domme; den ægte Dyd er overbærende, den undskylder heller end den dadler, eller gior i det mindste Undtagelser, og efter den Regel vil jeg overlade det til hendes egen Forfafts Kiendelse, om hun ikke har krævet for meget, og om ikke alt det, Bagtalelsen undtagen, der har været hende saa anstødeligt er en nødvendig Følge af en stor Forsamling? Hvilken fornuftig eller moralsk Samtale skal der kunde bringes paa Banen i saa talriigt et Sælskab, hvori alle kan tage Deel? Hvilken Menneskeven vil ved at legge denne

ædle

ædle Følelse for Dagen, sette sig blot for at forhaanes af letsindige Giekke, der drive Spot med alt det, der er helligt og agtbart? Men endskiønt de ikke har udladt sig med deres Hiertes Tanker, saa maae min Emilie ikke tvivle om, at de jo har været skiulte i Hoben. Laster saavel som Daarligheder fører Straffen med sig; Adelens Hovmod er Stifteren af disse kiedsommelige og fordærvelige Sælskaber, de troer at udmerke sig ved dem, og det er en af de Besværligheder, som følger med høy Rang og Byrd, at den Fornuftige maae deele Daarens Forlystelse, thi den Viise trodser aldrig for udfattede Meninger, naar de ikke giøre Skade uden i en vis Cirkel, men bringer den Ulyst, som de volder ham, til et Offer for Samqvemmet han er et Lem af, og søger at drage saa mange Fordele for sig selv deraf, som han kan. Det vil beroe paa den Mands Forfatning og Tænkemaade, i hvis Værge min kiere Emilie engang skal betroes, om hun for stedse kan undslaae sig for disse store og ubehagelige Forsamlinger; vedligehold derfor deres billige Mishag over dem, uden at skye dem ganske; betragt dem stedse fra deres rette Syns Punct; og brug deres Forstand til at udfinde de Personer i dem, hvis Komme har samme Aarsag som deres; og udgior saa med dem, et lidet Sælskab i det Store, saa vil den Fornøyelse, de nyder af værdige Personers Omgang, om det og kun var i nogle Øyeblikke, dog nogenledes holde dem skadesløs for den øvrige Tids Kiedsommelighed.

Emilies Yndigheder foreenede med Haabet, om en god Medgift forskaffede hende i en Hast et stort Antal af Tilbedere, hvor-

hvoriblandt den unge Greve Turner viiste sig meest ivrig, og var tillige den, som af alle Menneſker var Emilie meest modbydelig. Der kunde heller aldrig findes to Menneſker, der var meere ſtridige og hinanden meere ulige, ſaavel hvad det Udvortes angik, ſom i Tænkemaade og Tilbøyeligheder end Emilie og Turner. Den første var ikke allene en fuldkommen Deylighed, men hendes Anſigt udtrykkede tillige alle hendes Siels ypperlige Egenſkaber. Turner derimod, endſkiønt han var rank, velvoxen og af et frit og utvunget Væſen, bar Hovmod, Hevngierrighed og Grumhed præget i ſit Aaſyn. Der var ikke den mindſte ædle Følelſe i hans Barm; Velvillighed og Medynk vare ganſke fremmede for hans Siel; men havde det været i hans Kræfter, ſaa havde han ingen ſtørre Vellyſt eller Glæde kunde ſmagt end at giøre det heele menneſkelige Kiøn ulykkeligt. Imidlertid blev han dog, i Betragtning af den ſtore Raade og Anſeelſe, ſom hans Fader ſtod i ved Hoffet, overalt imodtaget og begegnet med ſaa megen Agt og Ærbødighed, at hans medfødte Hovmod derved blev forøget i ſaa høy en Grad, at han troede et Vink af ham burde være en Lov for alle andre. Julie havde indprændet Emilies Barm den ædle Stolthed, der ſkammer ſig ved at viiſe Ærbødighed for noget andet en Dyden, i Følge deraf begegnede hun Turner med den kolde Høflighed, ſom hun ſkyldede ſig ſelv og hans Rang, men viiſte i øvrigt ſaa ſtor en Afſkye for ham, at hun paa alle muelige Maader ſøgte at holde ham langt fra ſig for at undgaae at tale med ham. Dette Forhold var noget ganſke fremmet for Turner, der var vandt til at ſee enhver ved den første Bevægelſe han giorde til at nærme

ſig

sig nogen, at ile ham med stor Begierlighed i Møde; og da han holdt det for en blot Umuelighed, at saadan en Mands Søn, som han, kunde ansees af nogen med Foragt, saa betragtede han Emilies Opførsel imod ham som Virkningen af en frygtsom Blyefærdighed. Denne søgte han ved en, i hans Tanker, nedladende Høflighed at betage hende, men da han mærkede at den smiggrede hende saa lidet, at den meget meere var hende til Plage, saa følede han for første gang hans Hovmod at være paa det empfindtligste fornærmet. Der boede alt for megen Ondskab i hans Hierte til at det kunde elske nogen; Dyd og Fortieneſter vare saa intet betydende Ting i hans Øyne, at han umuelig kunde sætte Priis paa Emilies, saa at det maaskee aldrig var falden ham ind at forøge hendes Tilbederes Antal, dersom han ikke havde mærket, at hans Nærværelse og Opvartninger faldt hende besværlig i den allerhøyeste Grad. Han fulgte hende altsaa ideligen, som hendes Skygge; han veeg næsten aldrig fra hendes Side; hans Forfængelighed bragte ham til at yttre i sin Tale og Omgang med hende en saa kierlig Fortroelighed, som om der var den beste Forstaaelse imellem dem; saa at alle de Personer, der holdt Høyhed og Rigdom for det høyeste Gode, prisede Emilie overmaade lyksalig, og talede om Greve Turners Giftermaal med Frøken Villamor, som noget der var ganske afgiort.

Emilie, der af sin Moder blev lykønsket til denne vigtige Erobring, udsede sit ganske Hierte for hende; hun giorde den oprigtige Bekiendelse, at hun ikke allene havde den uovervindeligste Afskye for ham, men at hun endog, ved at under-

undersøge hans Sinds Beskaffenhed, havde funden hans Tænkemaade og Tilbøyeligheder saa aldeles stridige imod hendes, at hun ikke havde mindste Udsigt til Lyksalighed i en Forbindelse med ham, men saae tvertimod den grueligste Elendighed for Øye, og bad hende derfor paa det indstændigste, at bevæge hendes Fader til at vise Turner paa en høflig Maade af, ifald han begierede hans Samtykke. Frue Villamor, som ikke kunde gjøre sig mindste Forestilling om hvad der kunde være at sette ud paa en Mand, der havde Værdigheder og Rigdom at byde sin Kone, brast i en høy Latter, og sagde med den største Forundring: Drømmer du Emilie, eller har du tabt dine Sandser? Hvor i al Verden kunde du ønske dig nogen høyere Lyksalighed end at faae den mægtigste og rigeste Mands Søn i hele Landet til Ægte, og hvad vil alt det du regner op om Tænkemaade og Tilbøyelighed komme i Betragtning derimod? Jeg skal sikkert nok tage mig i Agt for, at komme frem med slig en taabelig Snak til Herr Villamor, der kiender Fordelene af slig en Forbindelse alt for vel, til ikke at tage imod den med begge Hænder. Forældre veed best hvad der er Børnene tienligt, det falder altsaa ham til at vælge, og dig til at lyde; thi saa har jeg giort. Det første min Formynder forestillede mig din Fader som min Brudgom, saa antog jeg ham derfor og det uden den mindste Indvendning. Emilie drog et dybt Suk ved denne Tale, men da hun merkede, at hun ingen Bistand kunde vente sig af sin Moder, saa besluttede hun ved sig selv, at giøre et Forsøg paa hvad Bønner og Taare kunde udrette hos hendes Fader, men førend hun kunde finde

Leylig-

Leylighed til at sætte sit Anslag i Værk, blev han angreben af den heftigste Podagra.

Emilie blev ikke saa snart underrettet om hendes Faders Sygdom førend hun paa det indstændigste anholdt om Tilladelsen at varte ham op, og ved sin Omhue og Pleye at søge at forlindre hans Smerter, som Frue Villamor med stor Glæde tilstod hende; thi hun befriedes ikke allene derved fra at have sin Datter hos sig, men hun kunde endog med større Velanstændighed tage Deel i alle Forlystelser og Selskaber, under den Forevendning, at Herr Villamor ikke vilde have nogen anden om sig end Emilie. Hun forestod og sin paatagne Forretning med saa stor en Omhyggelighed; hun var saa taalmodig ved hans Vrantenhed, saa ufortrøden ved alt hvad han forlangede; hun yttrede saa megen Følelse over hans Smerte, og saa inderlig en Angst for hans Tab, at Villamor maatte have aflagt alle menneskelige Følelser, om han havde kundet lukke sit Hierte for Kierligheden til en saa elskværdig Datter. Hvad enten det altsaa var denne Kierlighed eller Smerten, som han havde sit uordentlige Levnet at takke, der opvakte Fortrydelsen i hans Barm, saa er dog saa meget vist, at saa ofte Emilie nærmede sig til ham, saa ofte giorde han sig selv de haardeste Bebreydelser, fordi han, i Steden for at bære en faderlig Omhue for sine Børns Vel, havde paa en skammelig Maade forødt det, som kunde forskaffet dem en anstændig Underholdning i Verden, ifald han skulde blive rykket bort fra dem ved Døden, førend han saae dem forsørgede.

Emilie

Emilie merkede hendes Faders tiltagende Kierlighed med den inderligste Fornøyelse, men havde dog desuagtet ikke endnu søgt Leylighed til at aabne sit Hierte for ham angaaende den Afskye hun bar for Greve Turner, deels i det Haab, at Fraværelsen skulde bringe ham til at glemme hende, og deels for at vinde sin Faders Hierte alt meere og meere førend hun talede til ham derom, for i det at have en desto tryggere Talsmand til at understøtte hendes Bøn. Desforuden martredes hendes Hierte af en saa nagende og heftig Bedrøvelse, at den bragte hende til at glemme alt hvad der angik hende selv: hun havde siden hendes kiere Broders Bortreyse vedligeholdt en ordentlig Brevvexling med ham, men nu var der for første gang gaaet to Postdage forbi, uden at hun havde faaet mindste Efterretning fra ham. Hun elskede ham alt for høyt til ikke at drage den bedrøveligste Slutning deraf; hendes ømme Hierte ængstedes idelig ved den Forestilling, at der maatte være mødt ham een eller anden Ulykke, snart begræd hun ham allerede som Død, og snart syntes hun at see ham i den sidste Døds Kamp at strække sine afmægtige Arme ud efter hende, for at omfavne en elsket Søster for sidste gang. Julie i hvis Barm hun udøsede alle sine Klagemaal, havde nok at giøre med at trøste hende; hun forestillede hende i Begyndelsen hvor mange uventede Hindringer der kunde holdt ham fra at skrive, hvor let et Brev ved en Tieners Skiødesløshed kunde blive forglemt eller komme forsildig paa Posthuuset, men da den anden Uge gik bort med uden Efterretning, begyndte hun selv at blive bange, og at forberede Emilie til det værste ved den Forestilling: at om endog alt det hun befrygtede var sandt, saa gav hendes

Graad

Graad og Utaalmodighed kun en bitter Misfornøyelse tilkiendte imod et viist Forsyns Bestyrelse, der fremmede de kortsynede Menneskers Vel ved urandsalige og forborgne Veye. Denne Trøst blev ogsaa Emilie høystfornøden, da Villamor bekom et Brev fra sin Søns Hovmester, hvori han berettede ham, at den unge Villamor var bleven angreben af saa heftig en hidsig Feber, at Lægerne tvivlede om hans Liv, siden ingen Hielpemidler vilde slaae an.

Ordsproget: at den ene Sorg gierne rækker den anden Haanden, blev en Sandhed her; thi da Beretningen om den unge Villamors farlige Tilstand just løb ind paa en Dag, da hans Moder skulde paa et stort Bal, saa dandsede hun den Nat, af Frygt for at hendes Søns Død vilde holde hende i lang Tid fra at dandse igien, saa overmaade stærkt, at hun paadrog sig en saa heftig og farlig Forkiølelse, at da Villamor fik Efterretningen om sin Søns Død, saa var der intet meere Haab om hans Kones Liv, og Døden giorde ogsaa endnu samme Nat en Ende paa det. Emilies Barm blev ved dette dobbelte Stød et Rov for alle de Smerter, som en god Daatter og en inderlig elskende Søster kan føle ved tvende saa kiere og nærpaarørendes Forliis, men hun blev nødt til at betiene sig af al sin Standhaftighed til at undertrykke sin egen Kummer for at trøste sin Fader i hans, der dagligen syntes at faae nye Kræfter, og da den rette Kilde til den var hende ganske ubekiendt, saa var al hendes anvendte Møye ogsaa ganske forgiæves. Frue Villamor havde i alt for mange Aar været sin Mand i den høyeste Grad ligegyldig, til at hendes Forliis

kunde gaae ham synderlig til Hierte, og ved Efterretningen om hans eneste Søns nærforestaaende Tab havde Kierligheden, han havde fattet for Emilie, trøstet ham med den Forestilling, at ifald han skulde miste ham, saa kunde Lævningen af hans store Formue forskaffe Emilie en saa anstændig Udkomme, at hun ikke behøvede at tage sig en Mand for blotte Fordeeles Skyld, men kunde vælge sig den, hvis Hierte og Tilbøyelighed kunde giøre hende saa lykkelig, som hun fortiente at være. Men neppe havde Villamor bragt sin afdøde Kone til sit Hvile-Sted, førend dette trøstende Haab blev ham betaget; thi der strømmede saa mange Fordringer ind til ham for Vahre og Penge, som hun havde taget op, at alt hvad han havde tilbage neppe var tilstrækkelig til denne Gields Afbetalning. Havde hans Kone været i Live endnu, saa havde han sikkert søgt at retfærdiggiøre sig selv ved at skyde Skylden allene paa hende, men da det mørke Gravsted stedse sætter dens Ret i det klareste Lys, som det giemmer i sit Skiød, saa maatte Villamor ogsaa med en nagende Græmmelse anklage sig selv for de fleste af hendes Vildfarelser, siden han ved en anden Omgang havde kundet forebygget dem. Disse forskiellige og heftige Sindsbevægelser kaldte hans Podagra med en fordobblet Heftighed tilbage; og da hans Øyne aldrig kunde falde paa Emilie, uden at han tillige forestillede sig den Elendighed han havde bragt over hende, saa bragte hendes Omhue og Hengivenhed i Steden for at forlindre hans Kummer, ham næsten til Fortvivlelsens Grændser.

Rygtet

Rygtet om disse to hastige Dødsfald bragte Emilie paa nye i Greve Turners Erindring, og da intet Menneske vidste paa hvad Fod Villamors Sager stod, saa blev Emilie efter sin Broders Død ved alle Leyligheder nævnet, som det rigeste Partie i heele Landet. Dette bevægede Turner til en Dag, at lade falde nogle Ord hos sin Fader angaaende hans Forsæt om at forbinde sig med Frøken Villamor, siden han ansaae hende for et meget fordeelagtigt Partie. Hans Fader, som var en brav og retsindig Mand, hvis største Feyl var den, at han elskede en uværdig Søn alt for høyt, svarede ham: Det er hun sikkert og det i alle Betragtninger; men det, man i Almindelighed forstaaer derunder, behøver ikke at være en bevægende Aarsag hos dig; thi da min Formue er meere end tilstrækkelig nok til at opfylde en fornuftig Mands Ønsker, saa saae jeg allerhelst, at du heri ene og allene fulgte dit Hiertes Tilbøyelighed, og dersom Frøken Villamors unægtelige Fortieneſter har bemeſtret sig det, saa vil jeg med den inderligste Glæde antage hende til min Daatter, om hun saa ikke bragte dig en Skilling med. Jeg er min Herr Fader høyligen forbunden for hans Godhed, svarede Sønnen, men disse rasende Forliebelser er ingenlunde efter min Smag. Jeg holder det for en meget nødvendig Forsigtighed ved at tilhandle sig slige bedragelige Vahre at betinge sig tillige en god Tilgift, for at have noget at holde sig skadeslos ved, naar man begynder at fortryde Kiøbet. I Egteſtanden kan en Mand ikke giøre Regning paa at skylde sin Kone meere end som to glade Dage, den ene naar han faaer hende, og den anden naar han begraver hende; thi i alle de øvrige, maae han ideligen ligge i Feldten

imod den Gienstridighed og Trodsighed, som Fruentimmernes Siele ere sammensatte af. Skal dette hvad du der siiger, sagde Faderen i en meget alvorlig Tone, enten være Vittighed eller Skiemt, saa giør du dig et meget vrangt Begreb om begge Dele, og er det dit Hiertes Mening, saa tvinger du mig til at fatte meget slettere Tanker om dig end jeg har havt; thi ingen veltænkende Mand kan det være en Fornøyelse enten at igiennemhegle eller at tale foragtelig om et Kiøn, der har ikke allene paalagt ham selv en ubetalelig Forpligtelse, inden han fik Dagens Lys at see, men som endog baade Guds, Naturens og verdslige Love har bestemt ham til en Beskytter og Forsvar for. Troe mig, min Søn, som taler af Erfarenheden; en dydig og værdig Kone er det fortræfligste Klenodie og den største Lyksaligheb, som Forsynet kan velsigne en retskaffens Mand med, og jeg føler ikke allene Savnet af denne dyrebare Skat efter ti Aars Forløb, men Solen er endog i al den Tid ikke gaaet en eneste Dag ned, uden jeg har havt en nye Overbeviisning om, at Verden eyer intet, og har intet at give, der kan erstatte sligt et Tab. Med Taarene ned af Kinderne forlod han derpaa Sønnen, der i sit Hierte beløe sin Faders Taabelighed, og ansaae den for en Følge af Alderdommens Svagheder. Imidlertid foresatte han sig endnu samme Dag at søge Emilie i alle de Sælskaber, hvor han pleyede at see hende, men endskiønt han gik af det ene i det andet, saa var dog al hans Møye forgieves, og hvor han spurgte om hende, der fik han til Svar: at de ikke havde seet hende i meget lang Tid. Han fattede altsaa det Forsæt at vende sig lige til Faderen, siden han frygtede for at der ellers maatte kom-

me

me ham nogen i Forkiøbet, men da Villamor havde havt sine Sælskaber for sig, og sielden eller aldrig ladet sig see i de, hvor hans Kone kom, saa søgte han ogsaa Villamor i de Huuse, hvor han dagligen pleyede at indfinde sig, og kom der i Erfaring om, at han var meget syg. Denne Tidende foraarsagede Greve Turner en stor Fornøyelse; han trodsede alt for meget paa sin Faders Anseelse til at befrygte sig noget Afslag af Villamor, og han havde aldrig saa snart faaet Bevilgning af ham paa hans Daatter, førend han med den allerstørste Fornøyelse havde beviist ham den sidste Ære, siden han derved var strax kommen i Besiddelsen af den formeente Rigdom, som hans Hierte higede meest efter, og kunde desforuden behandle Emilie, som han fandt for godt, uden at der var nogen, som kunde tage sig hende an. Dagen derpaa sendte han til Villamor og lod forhøre, hvorledes han befandt sig, og om han var saa vel, at han vilde tillade ham at erkyndige sig personlig derom, hvorpaa han fik til Svar: at Herr Villamor vilde agte sig det for en besynderlig Ære.

Dette Budskab opvakte meget ulige Sindsbevægelser hos Fader og Daatter; thi Villamor, som for hans Sygdom havde hørt tale om Greve Turners Kierlighed til Emilie, glædede sig i Haabet, at denne Besøgelse var en Virkning af hans Tilbøyelighed for hende, og som han af alle Kræfter vilde søge at understøtte, siden den banede Vey for hans kiere Emilie til en Lykke, som oversteg hans høyeste Ønske. Villamors Fornøyelse over at see sin Daatter saavel forsørget, førend hans slette Omstændigheder blev bekiendt, var saa stor, at

han forglemte alle de Fortrædeligheder, der nagede hans Siel, og følede neſten slet intet til de ulidelige Smerter, som hans Podadra forvoldte ham. Vel kunde han ikke dølge for sig selv, at der ikke var det mindste enten i Greve Turnes Person eller Opførsel, der kunde indtage en ung Pige, men han holdt Emilie for at være saa fornuftig, at hun letteligen vide overſee det, og allene hefte sine Tanker paa den Høyhed og Velstand, som denne Forbindelse giorde hende deelagtig i.

Turners Komme voldte derimod Emilie den dødeligſte Angst; saa liden Forsængelighed som hun endog besad, saa troede hun dog sikkert, at den Behag, som han havde syntes at finde i hendes Person, var Aarsagen der bragte ham til hendes Fader, og hun gruede ved den Tanke, at intet uden Ulydighed imod en Faders Villie kunde befrie hende for en Forbindelse, som hun følede en langt større Skræk for, end for Døden i den rædsomſte Skikkelse. Hendes Rædsel stod alt for tydeligen afmalet i hendes deylige Ansigt, at ikke Julie skulde blive den vaer, og med den ømmeſte Deeltagelse spørge hende: hvad der ængstede hendes Hierte saa høyligen? Hun slog sine Arme om Julies Hals, vædede hendes Bryst med sine Taare, og sagde med den væmodigſte Stemme: O Julie! min beſte Veninde! maae det Hierte, som De med saa megen Omhue har lært at kiende sine Pligter, maae det ikke skielve og bæve, ja føle meere end Dødens Angst, ved at see sig i den gruelige Nødvendighed, at sætte sig op imod en kier Faders Villie? Det er umueligt, svarede Julie, at Emilie kan forglemme sig selv i

den

den Grad, at hun af frie Villie og Vidende skulde forsee sig, allerhelst da hendes Fornuft og Indsigt, der overgaaer hendes Alder og Erfarenhed, viiser hende hvad hun er pligtig at giøre; thi saa vil Dyden give hende Kræfter og Standhaftighed til at sætte det i Værk. Men der gives desværre Leyligheder, sagde Emilie, hvor man ved at opfylde een Pligt forseer sig imod en anden; og i denne ulykkelige Forfatning befinder jeg mig: Jeg har fortalt Dem, hvorledes den afskyelige Greve Turner forfulgte mig overalt; ak! min Beste! Nu har han ladet sig melde hos min Fader, og det er sikkert hans forhadte Kierlighed der driver ham herhid. Er det nu saa, da seer jeg forud, at den gamle Greves Magt og Anseelse er al for stor til at min Fader skulde give Sønnen Afslag, og om saa min Fader befaler mig at antage Greve Turner, som min Brudgom, saa maae jeg ikke allene giøre mig selv ulykkelig for min øvrige Levetiid, men endog begaae den græsselige Forbrydelse at give en Mand min Haand, som min ganske Siel hader, dersom jeg ikke vil blive min Fader ulydig. Der er en Middelvey, sagde Julie, imellem disse to Yderligheder, som ikke allene er tilladelig, men som de endog skylder dem selv at giøre et Forsøg med. Ifald altsaa Deres Herr Fader befaler Dem at ansee Greve Turner, som Deres tilkommende Egtefælle, saa søg ved de meest bevægelige og fornuftige Foreſtillinger at formaae ham til at forunde Dem saa megen Tid, at De kan udforske Grevens Sinds Beskaffenhed, førend De binder sig ved noget Løfte til ham. Denne Begiering vil han sikkert ikke afslaae Dem,

og brug saa al Deres Forstand til at undersøge, om Deres Modbydelighed for ham er vel grundet, eller om det er en forudfattet Mening. Er det det sidste, saa vil det ikke feyle Dem paa Grunde, hvormed De kan bestride den, og bevæge Dem til at opofre den af Lydighed imod en Fader; men finder De derimod, at Deres Afskye har sin Oprindelse af Grevens onde Egenskaber, saa udøs Deres ganske Hierte i en Faders Barm, og tag den faderlige Kierlighed til Talsmand i en Sag, som de med god Føye kan forestille ham, at al deres Lykfalighed beroer paa. Men om han bliver ubevægelig, sagde Emilie, hvad skal jeg da gribe til? Skal jeg Blindlings styrte mig i den Fordærvelses og Elendigheds Afgrund, som der er aabnet for mine Fødder? Deri svarede Julie, maae Deres Hierte allene være Deres Raadgiver, og jeg kiender det saa nøye, at jeg er fuldkommen overbeviist om, at ihvor fast De end troer at have taget Deres Beslutning, saa beroer det dog allene paa Maaden, Deres Herr Fader bestrider Deres Grunde paa, til at bringe Dem hvortil han vil. Det eneste jeg derfor kan og vil raade min dyrebare Emilie, er at vogte sig paa det nøyeste for aldrig at have noget at bebreyde sig selv, og overlade det øvrige i et mildt Forsyns Hænder; thi deres Skiebne maae blive hvorledes den vil, saa forlad Dem til, at De med det indvortes gode Vidnesbyrd vil i de grueligste Gienvordigheder være tusende gange lykkeligere, end mit i Høyheds og Rigdoms Skiød, naar Hiertet i Lønbom vidnede imod dem.

Greve

Grevt Turner forsømte ikke, om Eftermiddagen at indfinde sig hos Herr Villamor, og efterat de Høflighededer, som ere brugelige imellem Personer af deres Herkomst og Opdragelse, vare vexlede imellem dem, saa drevede Greve Turner Talen hen paa sin Tilbøyelighed til Emilie og begierede hende af hendes Fader med saa kiendelig en Hovmod, og saa stærk en Tillid til sine egne Fortieneſter, at han snarere syntes at beviise en Naade end at begiere en Gunst. Villamor følede en saa billig Empfindtlighed derover, at dersom hans ulykkelige Forfatning ikke havde holdt ham tilbage, saa havde han paa Øyeblikket givet ham det Svar: at han havde Hensigter med sin Daatter, som ikke tillod ham at tage imod den Ære, han tilbød ham; men saa fortvivlet en Fod, som hans Sager end stod paa, saa kunde han dog ikke holde sig fra at give Greven med en kold Høflighed at forstaae, at da det var en Sag, som angik hans Daatter meget nærmere end ham, saa kunde han ikke heller beslutte noget i den, førend han først havde overlagt det med hende, og saa snart det var skeet, skulde han faae begge deres Meninger desangaaende at vide. Blodet steg Greve Turner i Ansigtet af Forbittrelse ved at høre, at man var tvivlraadig ved en Leylighed, som han troede man burde gribe efter med begge Hænder; og svarede derfor i en meget spodsk Tone, at han havde tiltroet Frøken Villamor at finde saa stor Fornøyelse i sine Pligters Opfyldelse, at hun behøvede kun at vide sin Faders Villie for at efterkomme den, men siden Herr Villamor holdt det nødvendigt at indhendte hans Frøken-Daatters Betænkninger for at rette sig efter dem, saa vilde han dog i det mindste haabe, at man ikke lod ham blive for

længe i Uvisheb, men saa snart, som mueligt gav ham et endeligt Svar. Herr Villamor lovede ham det, hvorved han tillige forbandede de Daarligheder i sit Hierte, hvis skadelige Følger tvang ham til at skiule den Foragt, som Grevens modbydelige Hovmod indskiod ham. Greve Turner tøvede ikke længe førend han tog Afskeed, og efterlod Herr Villamor i ligesaa stor en Misfornøyelse over Besøgelsen, som dens Forkyndelse havde foraarsaget Glæde hos ham. Det feylede Villamor ingenlunde paa Fornuft, endskiønt han kun havde giort en slet Brug af den, og han kunde altsaa lettelig indsee, at naar Greven gav sig slig en Anseelse nu, da han havde Aarsag til at troe, at Emilie bragte ham ligesaa store Fordele, som han hende, saa vilde den yderste Foragt blive hendes Lod, naar han kom i Erfaring om, at hendes hele Medgift bestod i hendes personlige Fuldkommenheder. Han saae alt i Aanden den slette Medfart, som Emilie havde at vente sig af ham, som hans Kone, saa snart hans slette Huusholdning blev Verden bekiendt, men uagtet at han holdt sig selv høyligen straffskyldig, saa var dog den Ydmygelse, at aabenbare sine Omstændigheder for Greven, ham grueligere end den haardeste Død, allerhelst da hans Forhold havde givet Villamor den nøyagtigste Kundskab om Grevens Kierlighed og Hierte, og lært ham, at hverken den førstes Hestighed eller det andets Ædelmodighed kunde formaae ham til at overse Rigdommens Mangel. Paa den anden Side var han ved Erfarenheden overbeviist om, at Dyden selv, naar den omringes af Armod, er et Maal for hele Verdens Foragt; ingen af alle de Elendigheder og Besværligheder, som et ungt Fruentimmer af Byrd og Opdragelse er under-

underkastet, naar hun er hielpe- og venneløs; undgik hans forskende Øye, og han holdt altsaa for, at Emilie vilde blive mindst ulykkelig ved en Egtemands uartige Forhold, som han haabede, at hun ved Ømhed og Hengivenhed lettere kunde bestride end alle de øvrige Gienvordigheder, som truede hende, og i Følge deraf besluttede han at lade Greven blive uvidende om hans Tilstand, saa fremt han ikke udtrykkelig spurgte derom, og at berette Emilie Grevens Tilbud i det allerfordeelagtigste Lys.

Noget efter at Turner havde forladt ham kom Emilie ind for at tillave hendes Faders Medicamenter, og da hun havde givet ham dem, tog han hende meget kierlig ved Haanden og sagde: saa behagelig, som min Emilies Ømhue er mig, og saa stor en Hvalelse, som den end forskaffer mig i mine Lidelser, saa kunde jeg dog aldrig tilgive mig selv, om jeg kunde forebrage mit eget Vel for din Lykkalighed; thi endskiønt du paa nogen Tid har været min eneste Trøst, saa vilde jeg dog med den allerstørste Fornøyelse overgive dig i en Mands Hænder, der kan sette dig i saa fordeelagtige og lykkelige Vilkor, som min faderlige Ømhue ønsker dig, og mit Hierte troer, at du fortiener. Forvirringen, mit Barn, blev han ved, der saa tydeligen tegner sig i dit Ansigt, siiger mig, at du veed Hensigten af Greve Turners Besøgelse; han har begiert dig af mig, og jeg finder alt for mange og store Fordele for dig i denne Forbindelse til at staae et Øyeblik i Tvivl om at give mit Samtykke til den, og jeg anseer dig for at være alt for dydig og fornuftig til at sætte dig imod at antage ham for din Brudgom,

gom, naar jeg forestiller dig ham under denne Titel. Jeg veed, svarede Emilie i stor Bevægelse, den Lydighed jeg skylder en Faders Befalninger, men da dette er en Sag hvorpaa mit hele Livs Lykksalighed beroer, saa udbeder jeg mig af Deres faderlige Kierlighed at forunde mig Tid til at lære at kiende den Persons Hierte og Tænkemaade, hvis Villie og Herredomme jeg skal underkaste mig. Jeg har dem mit Liv og mit Væsen at takke, og den Magt, Naturen har over en Faders Hierte, forvisser mig om, at de ikke har skienket mig det for at tvinge mig til at fremdrage det i Jammer og Elendighed, men for at giøre mig det, som deres dyrebare Gave, behageligt. Greve Turner kan vel tilbyde mig store og glimrende Fordele, men de har ingen Tillokkelser for mig, dersom ikke den huuslige Glæde og Lykksalighed kan forenes med dem. En Kones og Huusmoders Pligter ere store og besværlige, men jeg har det stadige Forsæt at opfylde dem, saavidt, som det staaer i menneskelige Kræfter, og for at opfylde disse tunge Pligter med Lyst og Fornøyelse, er min høyeste Attraae den, ikke allene at elske, men endog at agte og ære min Mand. Den første Følelse er maaskee uvilkaarlig, men det sidste beroer paa at finde agtværdige Egenskaber hos ham; og kan vel al den Herlighed Verden har at give holde en Kone skadesløs for den grue, somme Strid imellem Pligt og Fornuft, naar en umild Skiebne har forenet hende med en Mand, som Pligt og Skyldighed forbinder hende til at ære, og Fornuft og gode Indsigter til at foragte? Er altsaa Greve Turner i Stand til at elske nogen anden end sig selv: veed han at skielne saa noye imellem det, som Pligterne udkræver, at denne Kundskab formaaer at

sette

sette de mindste Grændser for hans Villie og Selvraadighed, saa kan en Forhaling i hans Ønskers Opfyldelse paa ingen Maade kranke ham, siden deres slette Helbred maae allerede have viist sig ham, som den uovervindeligste Hinder til en nær forestaaende Forening; thi om endog ikke min Kierlighed til dem forbød mig at forlade dem, da de har min Omhue meest nødig, saa maatte dog Klogskaben holde mig derfra. Det er Datteren hvori Greven skal lære at kiende Konen; og hvad kunde han da vel som Mand vente sig af mig i lige Tilfælde, naar jeg, medens min Fader vaandede sig paa et smertefuldt Leye, kunde tage Deel i Bryllups-Glæde og Høytidelighed? Villamor hørte med største Agtsomhed paa Emilies Tale, og uagtet at den opvakte en Blandning af Glæde og Smerte i hans Barm, der afvang ham den lønlige Tilstaaelse, at Turner var uværdig til at eye Emilie, saa svarede han hende dog: Jeg var mig denne Prøve af en daatterlig Omhed ventendes, men om min slette Helbred sætter Brylluppet ud, saa kan Forlovelsen dog ikke hindres ved den. Tillad mig, min evigelskede Fader! sagde Emilie, at giøre dem en Forestilling endnu, da Følgerne af sligt et Løfte strækker sig endog uden for dette Livs korte Grændser. Naar de af faderlig Godhed vil tillade mig at svare Greven: at min Angst over deres Tilstand giør mig ganske uskikket til at overlegge alle Ting, saa nøye som Forsigtigheden udkræver ved et saa farligt og vigtigt Skridt, og han desuagtet paastaaer at have noget vist at holde sig ved, saa er det en lønlig Tilstaaelse, at han frygter for at blive nøyere kiendt; og dersom de foreslaaer ham at binde os ved fælleds Løfte, saa maatte hans Høymod meget let bringe ham

til

til at troe, at de var bange for at han maatte forandre sine Tanker, og søgte derfor strax at tage ham paa Ordet. Emilie tav, og da hendes Fader ingen Svar gav hende, men syntes ganske tvivlraadig, saa knælede hun for ved Sengen, tog hans Haand, kyssede den meget væmodig og sagde med sine taarefulde Øyne hefstede paa ham: Beste, kiereste Fader! hidindtil har deres Godhed forekommet alle mine Ønsker, nægt altsaa ikke Deres Emilie, der med Glæde vil bevidne Dem sin Lydighed med sit Blod, den allerførste Bøn, som hun anraaber den faderlige Kierlighed om, allerhelst da den er saa overmaade vigtig for hende! Ja; min Emilie! Din Bøn skal blive opfyldt, og Greven skal faae det Svar af mig, som du ønsker, men jeg kræver en Belønning for denne Føyelighed, som skal bestaae i en oprigtig Tilstaaelse, om dit Hierte er aldeles ubunden, eller om der er een, som det giver Fortrinet for alle andre, og tillige hvem det er? Jeg forsikrer Dem, svarede Emilie, ved min Ære og Deres dyrebare Kierlighed, at jeg endnu aldrig har seet nogen, som mit Hierte har følet det mindste for, og at der ikke engang er en Skygge af noget andet Ønske i det, end at tilbringe min Levetiid hos Dem. Det er mig inderlig kiert, min Emilie, sagde Villamor; thi saa tør jeg haabe, at du af Føyelighed for mig, der inderlig attraaer denne Forbindelse, ikke vil være alt for kræsen i dine Undersøgelser, men bære over med nogle Ungdoms Skrøbeligheder, som ikke allene Aarene og Eftertanke, men først og fremmest en Kones Fornuft og kierlige Omgang vil raade Bod paa; og til et Beviis paa din God-

hed

hed for mig, maae du tage imod ham med den Agt og Erkiendtlighed, som sligt et Tilbud fortiener. Emilie lovede ham det, og da hun forlod sin Fader, udøste hun sine Taare og Klagemaal i Julies Barm, der anvendte al sin Fornuft til at trøste hende.

Greve Turner lod ikke mange Dage gaae forbie, førend han igien indfandt sig hos Villamor, og efter at han havde yttret sin Smerte over, at han endnu fandt ham lige slet, forlangede han med lidet mere Høflighed at blive underrettet om Emilies Tanker? Hvorpaa Villamor svarede ham: at da Bedrøvelsen over tvende saa store Forliis, som en Moder og Broder endnu var for hæftig hos hende, saa havde hun paa det indstændigste bedet ham, at skaane hende for at fatte nogen endelig Beslutning i saa vigtig en Sag, indtil hans Helbreds Erlangelse havde forskaffet hendes beængstede Hierte Trøst og giort det meere roeligt til at giøre et saa vigtigt Skridt med Overlæg. Jeg har med saa meget mere Villighed, lagde Villamor til, bevilget hende denne Begiering, som jeg troede, at det ikke allene maatte være dem ubehageligt, ideligen at see deres Brud svømme i Taare, men det endog kan forskaffe dem Leilighed, paa begge Sider til at lære at kiende hinanden nøyere, siden mit Huus imidlertid stedse skal staae Dem aaben Herr Greve! og De være baade min Daatter og mig meget velkommen. Greve Turner forsikkrede ham, at det var en meget unødvendig Forsigtighed, hvad ham angik, siden man kun behøvede at see Frøken Villamor, for at lade hende vederfares Ret, og

forlod

forlod ham strax derpaa, for at giøre Emilie sin Opvartning, som tog imod ham med en kold Høflighed.

Emilies Afskye forøgedes for ham næsten ved hver Besøgelse, og efter at han i nogle Uger havde udtømmet alle de sædvanlige Frier-Talemaader, uden at merke nogen Forandring i Emilies Forhold, bad han hende en Dag i en temmetig myndig Tone, ikke at holde ham meget længe meere i Tvivl, siden der ikke var megen Anseelse til, at Herr Villamor vilde i lang Tid faae sin Helbred igien, og hans Fader ideligen drev paa ham, at unde ham jo før jo heller den Fornøyelse at see ham gift og til den Ende havde foreslaaet ham adskillige fordeelagtige Partier. Det skulde gaae mig inderlig nær, svarede Emilie ham i den koldsindigste Tone, om de for min Skyld i mindste Maade vilde overtræde Pligterne imod Deres Herr Fader; allerhelst da jeg aldrig havde taget imod Deres Tilbud førend jeg havde havt den fuldkomneste Vished om hans Bifald og Samtykke. Det beroer derfor ganske og aldeles paa Dem selv at opfylde hans Ønske ved at tage imod en Brud af hans Haand, uden at jeg vil holde mig i ringeste Maade fornærmet derved, eller troe, at Deres giorde Tilbud giver mig Ret til at binde Dem. Mit Hierte føler Naturens Rettigheder alt for stærk til at indskrænke den hos nogen anden; thi saa fordeelagtigt og anseeligt Tilbudet af Deres Haand og Navn Herr Greve, end kan synes at være, saa vilde jeg dog foragte mig selv, om det kunde bringe mig til at glemme, hvad jeg skylder min Fader, eller engang at taale Skyggen af den Tanke i min Barm at forlade ham, saa

længe

længe hans Smerter kunde forlindres ved min Omhue og Nærværelse, om jeg endog saae forud, at min hele Levetid skulde anvendes dertil. Greven, som ventede sig en ganske anden Virkning af sin anbragte lønlige Trudsel, søgte derpaa at forestille hende, at det var hans inderlige Kierlighed, der giorde ham utaalmodig, og dersom hun allene tilstod ham Halvdelen af det Fortrin i hendes Hierte, som hun havde i hans, saa vilde alle slige Betragtninger ikke finde Sted, men viige for en stærkere Følelse. Det De behager at kalde Kierlighed Herr Greve! svarede Emilie, kan ikke være andet end en blind og utæmmet Begierlighed, dersom den kan fordre sligt et Offer, og saa har vi to saa ulige Begreb om den, at vi neppe vil blive lykkelige med hinanden i en saa alvorlig Forbindelse, som Egtestanden er; thi dersom De troer, at Kierlighed træder alle andre Forbindtligheder under Fødder, saa tør jeg helligen forsikkre Dem, at hverken De eller nogen anden kan nogensinde blive elsket af mig. En sand Kierlighed maae efter mine Tanker, grunde sig paa Hoyagtelse; den søger meere den elskede Persons Lykkesalighed end sin egen, og kan i Følge deraf heller aldrig kræve noget af den, der er stridigt imod Pligterne, siden Agten derved ikke allene formindskedes; men det opvækker tillige Nag og Græmmelse i den Barm; hvis Ustraffelighed er Kilden til Ægtestandens Glæde. Træder jeg nogensinde i denne Stand, saa skeer det med det faste Forsæt at opfylde en god Kones Pligter; og derfor giver jeg heller aldrig min Haand bort uden til den Mand, som jeg er overbeviist om kiender Dem saa nøye, at han kan føle hele Vægten og Forbindtligheden af dem; den derimod, som anseer sine

blinde Begierligheder og udtæmmede Villie for Rettesnoren til mine Handlinger, skal aldrig komme i Besiddelse af mig, om han ogsaa havde en Krone at byde mig. Turner bed sig af Forbittrelse i Læberne; og efter en lang Taushed brød han endelig frem med disse Ord: Jeg vil dog ikke haabe, min deylige Froken, at De med Deres sidste Beskrivelse har troet at gjøre min, og at jeg skal antage Deres Tale for et Afslag paa mit høyeste Ønske? Aldeles ikke, svarede Emilie, jeg har kun derved søgt at opdage Dem min Tænkemaade, paa det De ikke skulde troe at gjøre mig en Compliment med Deres Utaalmodighed, og tillige at lade Dem vide, at mit Hierte, saa længe det undertrykkes af saa billig en Kummer som den, min Faders Sygdom og Lidelser volder det, er ganske uskikket til at undersøge, om vores Tænkemaade er saa overeenstemmede, at vi kan gjøre hinanden lykkelige; og at jeg imidlertid anseer Dem i alle Maader for at være ubunden; og at have Deres fuldkomne Friehed til at indgaae hvad Forbindelse, de selv lyster. Turner svarede hende i en temmelig bidende Tone, at han vilde have agtet sig hende høyere forbunden, om hun havde sat hans Frihed snævrere Grændser, allerhelst da han troede at Undersøgelsen, om at blive lykkelig med ham, ikke var saa vanskelig, men da han haabede, at hun ved denne Leylighed allene vilde prøve hvad Magt hun havde over ham, og hvor nøye han vilde rette sig efter hendes Villie, saa vilde han ogsaa stræbe at overbeviise hende om, at den i alle Ting skulde være hans Rettesnor. Emilie forsikkrede ham, at hun langt fra ikke var forfængelig nok til at gjøre slig en Paastand,

men

men at det var sikkerst for dem begge at følge Fornuftens Regler i alle Ting; thi saa kunde ingen af dem feyle.

Denne Samtale havde været saa anstødelig for Grevens Hovmod, at han lod nogle Dage gaae forbi uden at lade sig see i Villamors Huus; som gav Emilies Fader Anledning til at spørge hende: hvor Greven var, og om han ikke heller havde været hos hende i den Tid, han ikke havde seet ham? Emilie svarede ney; og tog sig tillige Moed til at aabne sit Hierte for sin Fader, og med de stærkeste Farver at afmale ham sin uovervindelige Afskye for Greven. Villamor blev høyligen bekymret over at see sit hele Haab om at faae Emilie vel forsørget med et kuldkastet, og spurgte med en hestig Utaalmodighed: om hun havde giort Greven denne Tilstaaelse? Hun forsikkrede ham paa det helligste, at det ikke var skeet, men bad ham tillige meget væmodigen, enten at tillade hende det, eller selv at sige Greven, ifald han fandt for godt at fornye sine Besøgelser, at hun havde saa stor en Modbydelighed for Egtestanden, at intet uden en Faders udtrykkelige Befalning kunde bevæge hende til at træde ind i den, men da han, blev hun ved, ikke har Følelse nok til at skamme sig ved at tage imod en Haand, som Magten rækker ham, saa beder jeg dem paa mine Knæe, at forsikkre ham, at De elsker mig for høyt til at twinge mig. Det gior jeg sikkert ogsaa, min Emilie, svarede Villamor, men dersom en Faders Bønner kan formaae noget hos dig, dersom du ønsker at fremme hans Sinds Roelighed, der har saa stor en Indflydelse paa Legemets Helbred, saa skyder du ikke en Lykke fra dig, der kan og vil op-

fylde alle mine Ønsker. O min Fader! raabte Emilie, slige Overtalelser er den grummeste Tvang for et Barn, der søger al sin Glæde i at adlyde dem. Men tillad mig at indflye til deres store Indsigter med den ydmyge Begiering, at overbeye hos dem selv, om Høyhed og Rigdom kan holde en Kone skadesløs for alle mueligе gode Egenskaber hos en Egtefælle, og føel allene i et Øyeblik, alt det martrende af den gruelige Tilstand at leve i det nøyeste Samfund med et Menneske, som man bær den billigste Foragt for. Troe mig, min elskede Daatter! tog Villamor Ordet, at hans Høyhed og Rigdom ikke blinder mig; jeg gav med Glæde de halve Fordeele af denne Forbindelse bort for at giøre ham tækkelig i dine Øyne, endskiønt det maaskee er langt nødvendigere i denne Begivenhed at tage Lykkens Gaver i Betragtning end du kan forestille dig. I den Forfatning jeg er, befaler baade Pligt og faderlig Omhue mig at forestille dig, at dersom du elsker mig, og vil give mig en overtydende Prøve derpaa, saa undertvinger du din Afskye, og giver i min Nærværelse Greve Turner Løfte paa din Haand, saa snart min Helbred tillader mig at give ham den, og saa vil Tiden overbeviise dig om, at dit Vel har været min eneste Drivefiæder til denne indstændige Begiering. Jeg vil . . . Jeg vil, sagde Emilie næsten qvalt af Graad, forberede mit Hierte til dette gruelige Offer, dog i det faste Haab, at Deres faderlige Hierte skaaner mig for at fuldføre det, naar de seer, at det giør mig ulykkelig og elendig for stedse. Kan din Kierlighed for mig, sagde Villamor og kysse de hendes taarevædede Kinder, ikke giøre dig denne Forbindelse taalelig, saa vil jeg lade din egen Fornuft blive Dommeren

og

og aabenbare dig mine Aarsager, i hvor dyre denne Tilstaaelse end vil komme mig til at staae. Saa mørke og uforstaaelige, som Villamors sidste Ord end vare hans Daatter, saa gave de hende dog en liden Udsigt til Redning, ifald hun ikke skulde kunde fatte saa gunstige Tanker om Greven, som hun foresatte sig at arbeyde paa af yderste Kræfter.

Dagen efter indfandt Turner sig hos Villamor, der ikke vilde kildre hans Hovmod ved at lade sig forstaae med, at man havde lagt Mærke til hans lange Udeblivelse, men efter at de i nogen Tid havde talt om adskillige Nyeheder, vendte Greven sig til Villamor med den Begiering, om han ikke med det snareste vilde forskaffe ham Frekenens endelige Slutning at vide paa det Tilbud han havde dristet sig at giøre hende; thi da han ikke kunde smigre sig med, at have ved sine Opvartninger vundet saa meget hos hende, at hun selv vilde sige ham, hvad Haab han kunde giøre sig, saa ventede han at faae et tydeligt Svar af ham, som Fader, paa det han kunde vide hvad han skulde rette sig efter; Villamor lovede ham det, og skiød Emilies Tvivlraadighed hen paa Bekymringen hans Sygdom voldte hende. Greve Turner tog bort uden at see Emilie, som viiste Villamor med hvor stor Foye Emilie skielvede for at komme i en saa trodsig og overmodig Mands Hænder, og giorde ham selv overmaade bængstet over hvad Slutning han skulde tage i denne Sag. Han tvivlede ingenlunde om at faae Emilie overtalet, men han begyndte høyligen at frygte for, at han, ved at sette hende i Sikkerhed for en Elendighed, maaskee styrtede hende i en større, som vilde

blive en evig og nagende Græmmelse for ham, siden han havde bragt sig selv i den Nødvendighed, at ile med at faae hende forsørget. Midt i disse Beængstelser og Bebreydelser bekom han et Brev fra en af hans Kones betydeligste Creditorer, som truede ham med at søge sin Betalning ved Lands Lov og Ret, saa fremt han ikke inden otte Dage bekom sine Penge. Da Villamor ikke var vandt at tiltales i den Tone, som dette Brev var opsat i, saa voldte den ham, saa heftig en Ergernis, at den, foreenet med hans Bekymringer og indvortes Bebreydelser, drev Podagraen op i hans Mave med saadan en Heftighed, at der om Morgenen ikke meere var Haab til hans Liv.

Det første Emilie blev underrettet om sin Faders Tilstand ilede hun hen til ham i den yderste Bedrøvelse, dog uden at forurolige ham ved Skriig og heftige Bevægelser; og da hun i Lægernes Øyne læste hendes Faders Døds Dom, tegnede Sielens stumme Angst sig i hendes deylige Ansigt. Villamor, som mærkede Lægernes Øyekast til hinanden lige saavel som hans Daatter, bad dem i en mandig og standhaftig Tone, ikke at dølge Faren for ham, siden han havde meget vigtige Ting at bringe i Rigtighed, førend han med et roeligt Sind kunde bereede sig til det vigtige Øyeblik, der fordrede ham til Regnskab for saa mange misbrugte og ilde anvendte Timer og Dage. Efter adskillige Omsvøb og Forberedelser, sagde de ham endelig, at de ikke meere kunde udrette noget, og at dersom ikke Naturen paa een eller anden Maade hialp sig selv, saa vilde det efter al Formodning ikke vare meget længere end nogle og tredive Timer. Jeg har selv svækket dens Kræfter

al

alt for meget, svarede Villamor, til at vente mig noget af den, allerhelst da de heftige Smerters Formindskelse forkynder mig, at den kolde Brand allerede er der. Hvorpaa han bad alle Tilstædeværende at gaae ud og lade ham blive allene med Emilie. Hun kastede sig paa Knæe for Sengen, tog een af hans Hænder og trykkede den med Heftighed til sine Læber, uden at kunde fremføre et eneste Ord for Graad. Hæm dine Taarer, min Emilie! sagde Villamor, efter at han havde arbeydet i nogen Tid for at faae Ordene frem, jeg fortiener dem ikke, og de forøger kun min Angst og Sielens bittre Bebreydelser. Det havde været en Lykke for dig, om Døden for en deel Aar siden havde sat Grændser for de Uordentligheder, der har giort mig uværdig til at bære Navn af Fader, og sig mig, mit Barn, om du kan tilgive mig, og om mit Minde ikke vil blive dig forhadt, naar du bliver et Rov for alle de Elendigheder, som Armoden har i Følge med sig? Thi den, min Emilie, venter paa dig; jeg efterlader dig ikke det, du kan hælde dit Hoved til, du er uden Venner og Forsvar i den onde Verden, og dette er det eneste, der gior mig Døden bitter. O min Fader! svarede Emilie, lad dette ikke forurolige dem; de har ved den ypperligste Opdragelse opfyldt alle en Faders Pligter imod mig; den vil giøre mig skikket til at undvære den Rigdom, som jeg ingen Ret havde til, men som var ganske og aldeles deres egen, og vær forvisset om, at mit Hierte indtil mit sidste Øyeblik skal ære og velsigne deres Aske. O min dyrebare Daatter! sagde Villamor, og strakte begge Armene ud imod hende; saa betag mig Angesten for din Skiebne; forjag Fortvivlelsen fra min Siel, der ved

de haardeste Bebreydelser over den Tilstand jeg har bragt dig i, gior mig uskikket til at anholde om Forladelse for mit ilde fremdragne Levnet. Hvad skal jeg, hvad kan jeg giore? raabte Emilie, kræv alt hvad De vil, min Fader, jeg bør og jeg vil baade med mit Liv og min Lykksalighed med Glæde kiøbe De' res Roelighed. Det er tvertimod din Lykke jeg haaber at frem' me; sagde Villamor, ved at forvisse dig et sikkert Forsvar imod alle de Farer og Ulykker, som Ungdom, Mangel og Verdens Ondskab setter dig blot for; thi alle mine jordiske Ønsker ere opfyldte, dersom min døende Haand kan, forend den mister Kraft og Følelse, foreene din med Greve Turners. Her er den, svarede Emilie og rakte sin Fader Haanden; giv den til hvem De vil, og den trøstende Tanke, at have opfyldt en Faders sidste Ønske, skal holde mig skadesløs i Fremtiden, dersom Følgerne ikke svarer til deres Haab.

Villamor ringede, og befalede, at een af hans Folk skulde gaae til den unge Greve Turner og en anden til Baronesse Vardin, som var en gammel Faster han havde, og bede dem begge at bevise ham den Ære, saa snart som mueligt at indfinde sig hos ham. Da Tieneren var ude vendte Villamor sig paa nye til sin Daatter med disse Ord: Jeg veed desværre meget vel, mit Barn, at Grev Turner har mange og store Feyl, men han elsker dig, og jeg haaber, at om din Dyd og Fornuft ikke aldeles kan udrydde dem, saa vil dog vist dit gode Forhold sette dem slige Grændser, at de ikke skal kunde yttres imod dig. Erkiendtligheden, som mine Daarligheder volder, at du maae skylde ham, vil i et saa ædelt Hierte, som dit,

giøre

giøre samme Virkning som Kierlighed, og kan maaskee forvandles til den, dersom dit Hierte, som du siiger, er frit; thi paa denne Forsikkring grunder sig mit største Haab angaaende dine Dages Roelighed. Er det derfor ikke saa, da sig mig det endnu, og jeg forsikkrer dig helligen, at dersom den, der har vundet din Kierlighed, kun kan forskaffe dig et nogenledes anstændigt Udkomme, saa vil jeg med langt større Fornøyelse forene din Haand med hans end med Grevens; thi i den Hensigt spurgte jeg dig derom, siden min Attraae ikke gik ud paa at sette dig i Velstand og Høyhed, men at forskaffe dig en Ven og Beskiermer. Efter at Emilie paa nye havde forsikret ham om hendes Hiertes Ligegyldighed blev Villamor saaledes ved: Den unge Turner eyer ikke saa mange Feyl, som hans aatbare Fader besidder Fortienester; han elsker Dyden for dens egen Skyld, og vil altsaa sikkert elske og agte dig; du vil i ham finde den beste og kierligste Fader, der ikke allene vil erstatte dig mit Tab tusende Fold, men endog ved sin Ømhed og Agt for dig forøge din Værd i hans Søns Øyne. Fat altsaa Moed, min Emilie! og see med Haab ind i Fremtiden; Forsynets Veye ere urandsagelige, og Gud er alt for naadig og god til at lade dig bære Straffen for de Forseelser, som jeg haaber, at hans Barmhiertighed tilgiver mig. Men han vil til en Belønning for din daatterlige Lydighed giøre dit Egteskab lykkeligt og velsigne det med Børn, der ligner dig.

Villamor fremførte endnu endeel andre Trøstegrunde for sin Daatter, førend Greve Turner indfandt sig, men

ved hans Syn overfaldt der Emilie saa hestig en Beklemmelse, at hun troede Hiertet skulde briste, og det var neppe, at hendes skielvende Been kunde understøtte hende. Greven nærmede sig til Villamor med et nedslagent Væsen, og bevidnede ham hvor overmaade smerteligt det var ham, at finde en Mand, som han i sit Hierte ærede og ansaae for sin Fader, i en saa farlig Tilstand. Den er alle Menneskers Lod, Herr Greve! svarede Villamor; men hvor lykkelig maae den ikke være, der i denne store Time ikke har at bebreyde sig selv at have skyndet paa dens Komme, og ikke ønsker at kalde de hastig bortsvundne Dage tilbage for at giøre en bedre Brug af dem. Men da hver Minut nu er overmaade kostbart for mig, saa vil jeg gaae lige til det, hvorfor jeg har umaget dem hid til mig, og som er at opfylde det Løfte, som jeg gav dem i Gaar. Dog maae jeg, førend jeg kan gaae videre, begiere en oprigtig Tilstaaelse af dem, og som de ved deres Ære og for Guds hellige Ansigt maae bekræfte, hvad enten de i Henseigt til Svogerskab, Formue og saa videre, har begiert min Daatter af mig, eller om en reen og uforfalsket Kierlighed, der grunder sig paa Høyagtelsen for hendes Fortieneſter har opvakt dette Ønske i deres Hierte, og om de vilde og kunde foredrage hende alle andre af hendes Kiøn, naar hendes hele Medgift bestod i hendes Dyder? Greve Turner, der antog dette Spørgsmaal, enten for Virkningen af en overdreven faderlig Kierlighed eller Svækkelsen i en doende Mands Tænkekraft, giorde sig ikke mindste Betænkning over at forsikre ham paa det Høyeste og Helligste, at intet uden den

inder-

inderligste Attraae efter at kunde kalde et saa dyrebart Kleinodie sit havde været Drivefiæderen i hans Foretagende, at han ved Besiddelsen af en saa deylig og dydig Kone, vilde agte sig uendelig lykkeligere end om han vidste at bekomme Millioner med en anden, og at hans Herr Fader, der var underrettet om hans Hensigter, var heri af lige Tanker med ham. Imedens Greven fremførte dette, havde Villamor taget Emilies høyre Haand i sin, og da Greven havde udtalt lagde han den i hans med disse Ord: Saa annam her den beste og lydigste Daatter af en døende Faders Haand, der paa hiin Dag skal blive deres Anklager for den alviise Dommer, som de har taget til Vidne paa deres Bekræftelse, saa fremt deres Forhold i Fremtiden viser, at deres Hierte har været langt fra deres Læber; og du, min inderlig elskede Emilie! stræb at vedligeholde saa uegennyttig en Kierlighed; og efterkom dine Pligter lige saa nøye imod din Egtefælle, som du har giort imod din Fader, saa vil du blive en Velsignelse for ham og dit Huus. Greven tog imod Emilies Haand med den største Henrykkelse; og da Villamor slap deres forenede Hænder, bøyede han sit ene Knæe mod Jorden og igientog alle sine giorde Løfter om en uforanderlig Kierlighed og Troeskab, som Emilie besvarede med en Flod af Taare.

Imidlertid var den gamle Baroneſſe Vardin ogsaa ankommen, Villamor berettede hende Emilies Forlovelse, og bad hende at staae hans Daatter i Moders Sted, og tage hende i sin Beskyttelse indtil Velanstændigheden tillod hende ved et uopløseligt Baand at forvisse sig en Ven og Beskiermer i

Greven

Greven. Baronessen, i hvis Hierte Gierrighed og Stolthed kappedes om Fortrinet var meget villig til at love ham det, siden begge disse herskende Sinds Lidelser fandt deres Regning derved, den ene i Svogerskabet med Greve Turner og den anden i Haabet, at Emilie ikke kunde forlade hendes Huus, uden at giore hende en anseelig Foræring for al den Møye og Uroe, som hendes Ophold og Bryllup nødvendig maatte foraarsage. Disse Betragtninger bevægede hende til at omfavne Emilie, og at troste hende med den Forsikkring, at hun paa alle muelige Maader vilde søge at betage hende Savnet af en kier Fader. Da nu Villamor troede at have sørget saavel for Emilie som det stod i hans Magt, saa begierede han at blive begravet i al Stilhed, og bad derpaa Emilie at hielpe ham op i Sengen. Da hun havde giort det, slog han sine Arme om hende, trykkede hende op til sit Bryst, takkede hende for alle de Prøver hun havde givet ham paa sin Kierlighed og Lydighed, og gav hende det sidste Afskeds-Kys tillige med sin faderlige Velsignelse med den Begiering at forlade ham, og ikke meere ved sit Syn kalde ham tilbage til det Jordiske, som han nu reent vilde glemme, og vende Siel og Tanker til at erholde Forladelse, førend han skulde møde for sin Dommer, og i hans Paakaldelse kunde hans Skriftefader, som han havde Bud efter, giøre ham den kraftigste Bistand. Emilie besad al for megen Fornuft til ikke at indsee hvor megen sand Kierlighed Villamor ved denne Begiering viiste at bære for hende, og hun havde opofret alt for meget for at betage ham de jordiske Bekymringer til at hun ved sin Nærværelse skulde søge at opvække dem paa nye, i hvor inderlig hun end ønskede at varte

ham

ham op indtil han ingen meere Hielp behovede. Da hun altsaa paa sine Knæe havde takket for al hans Kierlighed og Godhed, hvorved hun kyssede hans Hænder og vædede dem med sine Taare, saa begav hun sig i den smerteligste Bedrøvelse og Angst til sine egne Værelser, hvorhen baade Baronessen og Greven giorde hende Selskab.

Greven, der ansaae det for en Egtemands ustridige Rettighed ikke at holde Konen det allermindste af hvad der var lovet Bruden; sparede hverken Løfter eller Forsikkringer til at lindre hendes Kummer og hemme hendes Taare. Han syntes at være saa rørt over hendes Smerte, og anholdt saa indstændig hos Emilie om at forpligte ham ved at tilkiendegive et Ønske, hvis Opfyldelse kunde være hende behageligt, at hun deraf tog Leylighed til at bede ham, at hun ikke maatte skilles fra Julie, men beholde den troe Raadgiver og Ledsager til sin Bistand og Understøttelse ved sine nye Pligters Tiltrædelse. Greven samtykkede det ikke allene med den største Villighed, men giorde tillige Julie den forbindtligste Compliment over den Fornøyelse, som han selv vilde nyde ved et saa værdigt og fortræfligt Fruentimmers daglige Omgang, at han for første gang opvakte den Tanke hos Emilie, at han var i Stand til at agte Fortieneſter hos andre end sig selv, og saa lidet som dette Haab end var til at see frem ad med, saa fandt hun dog i det en Trøst, der opmuntrede hende til at betragte ham i saa fordeelagtigt et Lys, som hendes Forstand vilde tillade. Baronessen umagede sig for at overtale Emilie til at følge strax hiem

med

med hende, men hun var ubevægelig ved alle hendes Foreſtillinger, og ſvarede, at det var umueligt for hende at ſette en Fod ud af Huſet, ſaa længe hun endnu kunde troſte ſig ved at have en Fader, at han maaſkee endnu kunde yttre en Længſel efter at ſee hende for ſidſte gang, og at hun i ſaa Fald aldrig kunde tilgive ſig det ſelv, om hun havde betaget baade ham og ſig denne ſmertelige Fornøyelſe. Baroneſſen og Greven lode ſig derpaa forſtaae med, at de vilde tilbringe Dagen hos hende, for at holde hende fra at overgive ſig ganſke til ſin Smerte, og dette Tilbud tvang Høfligheden hende til at tage imod med Takſigelſe, ſaa inderlig ſom hun end længtes efter at ſkaffe ſit beklemte Hierte Luft ved at udøſe alle ſine Klagemaal og frygtſomme Foreſtillinger i Julies Barm. Den Tvang, ſom hun tillige maatte giøre ſig for ikke at lade Greven merke, hvor beſværlig hans kierlige Omhyggelighed var hende giorde det hende til en lige ſaa kiedſom ſom bedrøvelig Dag, og hun ſyntes at der blev tagen en ſtor Byrde fra hendes Hierte, da de om Aftenen ſildig forlode hende.

Baroneſſe Vardin og Greve Turner haade ikke ſaa ſnart ſagt Emilie Farvel, førend hun ſlog ſine Arme om Julie; lagde ſit Hoved op til hendes Bryſt og ſagde med et dybt Suk: O lad mig i Venſkabs troſtende Barm udøſe mine Sukke og mine Taare! beſte, trofaſteſte Veninde! hielp mig, ſtyrk mig til at bære min gruſomme Skiebne; thi ellers maae jeg ſynke under den tunge Byrde, der er lagt paa mig. O Gud! jeg ſkal aldrig ſee min Fader meere! han berøves mig, da jeg har hans Forſvar og Beſkiermelſe høyeſt nødig; og

hans

hans omme og inderlige Kierlighed til mig tager alt mit Haab om Lykſalighed med ſig i Graven og bringer min Ulykke til ſin høyeſte Spidſe; thi af Frygt for at efterlade mig vennelos og forladt i Verden, har han overgivet mig i en Mands Hænder, ved hvis Syn mit Hierte bæver, og ſom jeg ikke har andet at vente mig af end en grum Medfart, Foragt og daglige Bebreydelſer over at have bunden ſin til en fattig Pige, endſkiøndt han giorde min Fader de helligſte og dyreſte Forſikringer, at han ikke ønſkede ſig andet end min Perſon. Men kan det ikke være mueligt, min Emilie, ſvarede Julie, at Greven virkelig elſker Dem? Han trænger ikke til Deres Midler; og Deres Ydigheder, Fortieneſter og fortræffelige Gaver erſtatter denne Mangel riigeligen. I det mindſte bør De ved denne Foreſtilling ſøge at forjage alle de rædſomme Billeder, ſom Deres beængſtede Sind danner ſig over det, de troer at komme til at liide af ham; og ſom jeg anſeer for den ſtørſte Umueligheb, ſiden jeg er fuldkommen forviſſet om, at Deres Forhold vil, om ikke forøge, ſaa dog i det mindſte vedligeholde hans Kierlighed for Dem. Ak Julie! ſagde Emilie, kiendte De Greve Turner ſaa nøye ſom jeg, havde de havt ſaa mange overtydende Beviiſer paa hans Stolthed og Forfængelighed, ſom hans Forhold ved mange Leyligheder har givet mig, ſaa vilde de være lige ſaa forviſſet om, at hans ſtore Egenkierlighed aldrig kan tillade ham at elſke nogen anden end ſig ſelv. Velan, min beſte Pige, ſagde Julie; vi vil endog ſætte at det er ſaa, men bliver da ikke juſt denne ſamme Stolthed Dem en ſikker Borgen for, at han ikke kan begegne ſin Kone uanſtændig, og gier han Dem da ikke ſaa

lykkelig,

lykkelig, som De fortiener at være, saa maae De søge deres Lykke i Dem selv, og denne er den eeneste rette og sande Lykkesalighed her paa Jorden, siden den giør os fuldkommen forvisset om Belønningen, der er henlagt til Dyden der, hvor ingen Omskiftelser ere at vente. Dette vil ogsaa blive mit eneste Haab og Trøst, sagde Emilie; thi vær forvisset om, min kiereste Veninde, at hans Stolthed ikke er af det slags, som ofte paatager sig Dydens Embede ved at blive Tommen paa onde Tilbøyeligheder. Nei; hans indskyder ham allene Foragt for alle andre og Ærbødighed for sig selv; han anseer det for en Umuelighed at kunde feile, derfor er hans uregierlige Villie en Lov, som han søger at paatvinge hele Verden; og naar det saa kommer til, at jeg føler og er overbeviist om, at jeg aldrig kan elske den Mand, som jeg for min Livs Tiid skal bindes til, kan da nogens Forfatning være grusommere og elendigere end min? Denne Overviisning, min dyrebare Emilie! tog derpaa Julie Ordet, grunder sig paa den Afbildning, de har giort sig over Greven: men troe mig, at dersom deres Fornuft og ikke deres Afskye har laant Farverne til den, saa bør De agte det for en af Himlens største Velgierninger imod Dem, at De ikke elsker ham. De veed ikke, hvilken Bedrager Kierligheden er; hvor let den forblinder Øynene og drager et Dække over den elskede Persons Feyl, og at ingen Piinsler overgaaer de, som en ildebelønnet og foragtet Kierlighed har i Følge med sig. Dersom Greven, som de formoder, skulde blive kold, skiødesløs og ligegyldig imod Dem, saa vil det være en virkelig Fordeel for Dem, da De ikke elsker ham, fordi De derved vil blive meere overladt til

Dem

Dem selv. Mangel forbyder hans egen Ære og Rang ham at lade Dem føle, og i Fald han indskrænker Deres egne Udgifter saa stærk, at De nødes til at blive meget hiemme, saa vil Deres Pendsel, Syenaal og Bøger forskaffe Dem en større Fornøyelse i Deres Eensomhed, end Deres Tænkemaade tillader Dem at nyde i store og glimrende Forsamlinger; og da hans Hovmod forbinder ham til at lade sig see i dem, saa behøver De ikke at frygte, at han vil falde Dem meget besværlig med hans Selskab. Men hvor ulykkelig vilde ikke dette Forhold giøre Dem, naar Deres Hierte var ganske i hans Vold, naar Længselen efter hans Nærværelse giorde Dem Øyeblikke til Timer, og Timerne til Dage, og naar hans Komme endelig stillede den, og Deres Ømhed drev Dem til at ile ham med aabne Arme i Møde, og han da i Steden for at kaste sig med Henrykkelse i dem, unddrog sig Deres Favn og med en spodsk Miine kaldte Dem barnagtig og Romanesqve; da, min Emilie, da vilde De være virkelig ulykkelig og høyligen at beklage. Vel nægter jeg Dem ikke, at Kierligheden til en Mand gier Pligternes Udøvelse let og behagelig, men derved formindskes tillige Fortienesten ved at iagttage dem; thi Hiertet tvinger os til at ære dem vi elsker, vi følger deri blot en uvilkaarlig Drift, som maae bestrides og undertvinges af en dydig Kone, der viser Agt og Hengivenhed for den Mand, som hun ikke føler nogen for. Jeg veed, at den dydige Emilie baade kan og vil opfylde sine Pligter, og jeg har tillige det faste Haab, at hendes Fortienester vil have den Virkning hos Greven, at om han ikke bliver saa fuldkommen god, som jeg ønsker, saa skal

han dog lære at sætte saa vedbørlig en Priis paa dem, at hun ikke alleene skal kunde agte, men endog med Tiden elske ham. Skulde derimod denne Forhaabning slaae Feyl, saa vaag for Himlens og deres egen Roeligheds Skyld, saa noye over hver en Miine i Deres Ansigt og hvert et Ord af Deres Mund, at hverken han eller nogen anden formaaer at opdage deres Hiertes Tanker. Merker De, at Deres Indflydelse er mægtig nok til at kunde bestride een eller anden herskende Sindslidelse hos ham, saa betien Dem aldrig af den underviisende, men alleene af den overtalende Tone: Tag aldrig Leylighed til at giøre ham Forestillinger imod den, naar De er bleven fornærmet af den, men da enhver Feil har sin Straf i Følge med sig, saa giv Agt paa, naar han selv er bleven krænket ved den, og saa vil Deres Overtalelse have dobbelt Vægt, siden de synes at have deres Udspring af Omhuen for hans Vel og Rolighed. Søg at drage den Forfængelighed, De troer han besidder, paa Deres Side ved at giøre ham fuldkommen forvisset om, at han eyer det første Sted i Deres Hierte; thi saa vil han søge at fortiene det, for ikke at have Deres Dyd allene at takke derfor, og paa det De ikke skal opvække mindste Tvivl desangaaende i hans Barm, saa vogt Dem paa det noyeste, aldrig at rose nogen anden Mandsperson for en Dyd eller god Egenskab, i hvor ubetydelig den end maatte være, saa fremt Greven ikke besidder den. Dette sidste skylder De ikke allene ham, men endog Dem selv; thi slig en Uforsigtighed har sadt mangen en Kone blot for skammelige Efterstræbelser af unge letsindige Mennesker, som uden slig en lønlig Opmuntring, aldrig havde tordet driste sig

til

til at fatte saa formastieligt et Anslag. Vel er jeg overtydet om, at min Emilies Dyd er i Stand til at trodse alle Forforelser og Fallstrikker, og at hendes Afskye for Lasterne aldrig kunde tillade hende at besmitte sig med dem, men det kunde dog have andre og meget bedrovelige Folger for hende. Kierligheden for sin Ægtefælle er den tryggeste Skildtvagt for Adgangen til en Kones Hierte; hvor let kunde da ikke, i Mangel af dette Forsvar, Misfornoyelsen over hendes Forfatning give den Tanke rum, at hun havde været lykkeligere i en Forbindelse med een eller anden af disse Uskyldigheds Efterstræbere; og denne Tanke avle en lonlig Behag? Disse Uhyrer, min Emilie, tager kun meget sildig Maskyen af, de ere Slanger, som skiuler sig under de herligste Blomster; de vide at dolge de lastværdigste Hensigter under Venskabs agtbare Navn, og da man siger, at Hiertet trænger til at elske, saa skylder hun sig selv at bruge dobbelt Vaersomhed i at vogte sig for en Tilboyelighed, hvis idelige Undertvingelse vilde betage hende Fornoyelsen af sit eget Sælskab, og forvandle den til Uroe og Mishag. Jeg var sikkert uværdig til Deres Trost og Bistand, min Beste! svarede Emilie, dersom jeg ikke oprigtigen kunde forsikre Dem, at jeg vil giøre alt hvad der er i mine Kræfter, for at folge deres viise Raad og Formaninger; og giøre mig den Omhue værdig, hvormed de har veyledt min vaklende Fod paa Pligternes Ver. Men med alt det, min Julie, saa maae De tilgive mig, at endog den beste Side, som en Forbindelse med Greven kan forestilles mig paa, ikke skaffer mit beængstede Hierte halv saa megen Trost, som det Haab, at Greven tager sit

Løfte tilbage, naar han kommer i Erfaring om, at min Fader ingen anden Arvepart har efterladt mig, end sin Velsignelse; thi den Armod, som hans Kierlighed gruede saa meget at see mig blive et Rov for, er ikke nær saa rædsom i mine Øyne, som en Forbindelse med et Menneske af det Sindelag, som jeg tiltroer Greve Turner. Det kommer allene deraf, sagde Julie, at De ikke har den Erfarenhed om Verden og Menneskernes Tænkemaade, som Deres Herr Fader. De veed ikke endnu den egentlige Bemærkelse af det Ord Armod, end sige alle de forskiellige Ulykker og Elendigheder, som den har i Følge med sig, og hvoraf Mangel paa det Nødtørftige er een af de mindste, i sær hos Personer af Deres Herkomst og Opdragelse; thi de, som saa at sige, ere fødte til den, er den ikke halv saa besværlig, deels fordi de ikke kiender noget Bedre, og deels fordi de har Hielpemidler imod den, som De og deres Lige ikke har. De maae forlade Dem til, min kiere Emilie, at Deres Tilstand bliver ikke saa snart bekiendt, førend alle de Personer af deres eget Kiøn, som hidindtil har holdt sig Deres Omgang for en Ære, og betragtet dem med misundelige Øyne, vil skye Dem og begegne Dem med den yderste Haanhed og Foragt, og de Mandspersoner, der ikke have tordet driste sig til at giøre dem ægtagtige Tilbud, vil holde sig berettiget til at giøre Dem de skammeligste Forslag. Deres Fader har vel nydt Æres Tegn af Hoffet, men aldrig staaet i nogen Betiening, der kunde give Dem Haab om, at faae nogen Understøttelse af en mild Landets Fader, og De har slet ingen Paarørende at vente sig Hielp af;

af; thi Deres Tantes Baronesse Vardins Gierrighed er for det første alt for vel bekiendt til at hun skulde giøre meget for Dem, og dernæst regieres hun af en Svigerson, der ikke alene i denne Post er værre end hun, men har tillige saa umenneskeligt et Hierte, at han glæder sig over andres Elendighed. Alle de andre, som de enten kunde ventet sig Hielp af eller Arv efter, har Deres Fader overlevet; til sin, saavel som Deres Fortræd; thi var han førend tvende anseelige Arveparter tilfaldt ham, bleven giort opmærksom paa sin Forfatning, saa havde han vist seet nøyere til, og ikke tilladt onde Mennesker, i hvis Hænder han betroede sin Velfærd, at benytte sig af hans Ulyst til at eftersee Indtægt og Udgifter, som har kostet ham meere end hans Behag til Pragt og Overdaad. Ja, min ulykkelige Pige, havde De endog Moed og Standhaftighed nok til at sette sig over alle Ting, og vilde søge at vinde Deres Underholdning ved at tiene, saa vil dog Deres Navn, Ungdom og skuffede Forventning, der burde bevæge til Medynk over Dem, blive uovervindelige Forhindringer til at naae Deres Hensigt; fordi De vilde bringe alle til at troe, at man ingen Nytte eller Gavn kunde have af Dem. Derpaa slog hun sine Arme om Emilie; vædede hendes Hals med sine Taare og blev saaledes ved: O! at De kunde læse i min Barm, for af min græsselige Siele-Angst ved den Tanke, som De kalder Deres Trøst, at giøre sig et svagt Begreb om den Hær af Ulykker og Gienvordigheder, der vil omringe Dem, saa fremt denne af en døende Fader sluttede Forbindelse ophæves! Og sig mig, jeg besvær Dem derom, hvorledes Greve Turner kunde komme til at giøre Deres Fader den Forsikring

om sin uegennyttige Kierlighed, som De sagde han havde giort, naar Deres Tilstand endnu er ham ubekiendt? Derpaa fortalte Emilie hende Ord til andet, alt hvad der havde tildraget sig fra det hun var kommen ind til sin Fader, indtil hun efter hans Begiering havde forladt ham, og sluttede med det Spørgsmaal, om det ikke var hendes Pligt, at sige Greven, hvad hendes Fader havde betroet hende, saa snart hans Øyne vare lukkede, thi forinden vilde hun ikke giøre det af Frygt for, at Greven endog i hans Dods Time maatte sige ham noget uanstændigt. Julie skielvede i sit Hierte over den Grumhed Emilie tiltroede et Menneske, som hun saa nøye skulde foreenes med, men uden at lade sig merke dermed svarede hun: Jeg vilde ønske, at Herr Villamor havde talt reent ud med Greven; men da han ikke har fundet det for godt, saa behøver De ikke at give ham nogen nøyere Oplysning; thi De har viist sig saa lidet gunstig imod ham, at han let kunde falde paa at troe, at De allene saade ham det for at give ham Anledning til at bryde hans giorde Løfte, og da Deres Faders Omstændigheder maae blive bekiendte, førend De med Velanstændighed kan holde Bryllup, saa kan han ikke giøre Dem nogen Forbrydelse af Deres Taushed. Brug altsaa Deres Fornuft, kiereste Emilie! til nøye at overveye hvad det Løfte De har giort for Guds hellige Ansigt kræver af Dem; da Deres Fader lagde Deres Haand i Grevens, overdrog han al sin Rettighed til Deres Ømhed og Kierlighed til ham. I Følge heraf viiser De en langt større Ulydighed imod en bekymret og døende Faders sidste Ønske, ved at begegne Greven med Ligegyldighed, end om De havde vægret sig ved at

giøre

giøre Løftet; og da De ikke havde Trodsighed nok til at vove det, saa bør De nu for Deres egen Æres Skyld begegne Greven saaledes, at han med Føye kan troe, at Deres Hiertes Drift bevæger Dem til at blive hans, og skeer det da ikke, saa har De intet at bebreyde sig. Opfyld De Deres Pligter, og overlad Udfaldet til Forsynet, der stedse sørger for deres Vel, som med en sand Tillid overgiver sig i dets viise Bestyrelse. Emilie besvarede det med et dybt Suk; hvorpaa Julie bad hende at gaae til Sengs, for at bringe det oprørte og bekymrede Sind lidet i Roelighed, men da hun ikke vilde tage sine Klæder af i den Forventning at blive kaldet til sin Fader, saa kastede hun og Julie sig paa Sengen, hvor de tilbragte Natten, uden at nyde nogen anden Hvile eller Forfriskelse end den Trøst et sandt Venskab meddeler.

Noget efter Syv om Morgenen kom Præsten, der var bleven hele Natten hos Herr Villamor, ind til Emilie med den Beretning, at Gud i dette Øyeblik havde løst hendes Fader fra alle hans Smerter og Lidelser, og at hans sidste Suk havde været Velsignelser over hans Daatter. Emilie anhørte denne sørgelige Tidende med alle de smertelige Følelser Naturen kræver som en Rettighed, men tillige med al den Standhaftighed, som en villig Overgivelse i Guds Bestyrelse bevæbner Sielen med, og i den faste Tillid, at han, som efter sit alviise Raad havde kaldet hendes Fader bort, vilde være meere end Fader for hende. Hen imod Middag begav hun sig med Julie og sin Kammerpige hen til Baronesse Vardin, efter at hun havde ladet alt det, som hun kunde kalde sit, bringe der-

hen paa nogle Smykker og Smaaeting nær, som bleve lagde i Julies Giemmer. Baroneſſen tog overmaade kierlig imod hende, og i al den Tid, at Herr Villamor ſtod over Jorden, ſyntes hun og Greve Turner at kappes med hinanden om at troſte og opmuntre Emilie, ſom paa ſin Side fulgte Julies Formaninger, i at viiſe Opmerkſomhed for Greven, ſaa noye, at han ſmigrede ſig med, at have ganſke bemeſtret ſig hendes Hierte, og blev ſelv alt meere og meere indtaget af hendes Ydigheder og behagelige Omgang. Herr Villamor var neppe kommen i hans Forfædres Begravelſe, førend alle hans, eller rettere ſagt hans Kones Creditorer, giorde Indførſel i hans efterladte Boe, ſiden Forvalteren erklærede, at den Summa han havde i ſine Hænder ikke var tilſtrækkelig at betale den halve Fordring. Dette ſatte Baroneſſe Vardin i ſtor Forvirring og Forſkrækkelſe; og hun ængſtede ſig overmaade for at udfinde et Middel til at giøre den Uforſigtighed godt igien, hvormed hun havde aabnet ſine Døre for en fattig Pige i den faſte Tanke, at hun var en riig Arving. Diſſe Betragtninger forjagede Venligheden imod Emilie, og meere end Halvdelen af hendes Høflighed og Opmerkſomheder. De faa, ſom vare tilbage, bleve allene vedligeholdte for at ſee, hvad Slutning Greve Turner vilde tage, der ideligen fortſatte ſine Beſøgelſer, uden at lade ſig forſtaae ~~med det~~ mindſte om den uventede Tilſtand, der fandtes efter Villamor. Men efterhaanden ſyntes Emilie, at Grevens Ærbødighed for hende formindſkedes, og at han begyndte at tage ſig allehaande Friheder, ſom hun holdt ſig fornærmet ved, og iſær kom det hende meget mistænkeligt for, at hans Fader ikke endnu havde begiert hende af

Baro-

Baronessen, endskiønt der næsten var fire Uger forløbne siden hendes Faders Begravelse, og Aftalen havde været, at det skulde skee i den første.

Da nu Greve Turner, en Dag da han fandt Emilie allene, forsøgte at tage sig de omtalte Friheder igien, sagde Emilie ham i den alvorligste Tone: Deres Forhold Herr Greve! viser tydeligen, at De maae giøre sig et meget ufordeelagtigt Begreb om mig, saa fremt De troer, at jeg enten kan eller vil taale, at De sætter den Ærbødighed til Side, som Deres egen, saavel som min Ære fordrer af Dem; og troer De, at give mig et Beviis paa Deres Kierlighed derved, saa maae jeg sige Dem, at De efter min Tænkemaade just giver mig Anledning til at troe, det som er tvertimod. Jeg, svarede Greven hende, burde med langt større Føye falde i Forundring over de Ophævelser, som det behager Dem at giøre over ingen Ting, allerhelst da vores Forfatning efter mine Tanker giør mig berettiget til større Friheder, end de som De finder for godt at besvære sig over. Ingen Forfatning, tog derpaa Emilie Ordet, enten kan eller bør giøre Dem berettiget til at glemme hvad De skylder mit Kiøn og min Herkomst, men siden De beraaber sig paa vores Forfatning, saa maae jeg sige Dem, at den paa min Side er meget ubehagelig. Jeg har fra det første Øyeblik af vores Bekiendtskab erklæret Dem, at jeg aldrig vilde benytte mig af Deres Tilbud, uden med Deres Faders Samtykke, og da De har haft Tid nok til at forskaffe sig det, saa maae De tillade mig at bede Dem, at De indtil han selv har forvisset mig om, at han med Fornøyelse

antager mig til sin Daatter, vil forskaane mig for deres Besøgelser, siden jeg ikke med Velanstændighed kan tage imod dem forinden. Kan da den lydige Emilie, sagde Greven i en meget spodsk Tone, saa hastig forglemme i hvis Arme hendes døende Fader overgav hende? Hvor levende dette er i min Erindring, svarede Emilie, kan Stedet hvor de nu er overtyde dem om; thi intet uden den Lydighed, jeg skylder hans Befalning, kunde give Dem frie Adgang til mine Værelser. Men da jeg troer at skylde hans Ære den samme Opmerksomhed, som hans Villie; saa tvinger den mig til at erklære Dem, at De har høyligen bedraget sig, ifald De har troet, at den bedrøvelige Tilstand hvori han har efterladt mig, skulde bringe mig til at lade falde det allermindste af det, som hans Navn, og det Blod, der rinder i mine Aarer giver mig Rettighed til at kræve. Jeg anseer Dem altsaa for en mig ganske fremmet og uvedkommende Person, endtil Deres Herr Fader finder det for godt at begiere mig af min Tante. Det er en meget underlig Paastand, sagde Greven med en høy Latter, og Fædrene vilde faae nok at bestille, dersom de skulde bringe alle de smaae Forbindelser i Rigtighed, som Sønnernes Griller og Begierligheder bringer dem til at indgaae. Jeg forstaaer aldeles ikke hvad De vil sige, Herr Greve! Da burde jeg dog ventet, var Grevens Svar, at Deres igiennemtrængende Forstand havde længe siden oplyst Dem derom, men da det ikke er, saa vil jeg følge Deres Exempel og tale reent ud med Dem. Af den store Formue, Deres Herr Fader har sat til, kan De let giøre sig den Slutning, at der behøves overmaade meget for Folk af min Rang til at leve anstændig, og i Følge deraf

af behøver de Medgift med deres Koner. Men Kierlighed har saa lidet med Egteskabet at bestille, at det ikke kan hindre mig fra at elske Dem, endskiønt en fornøden Forsigtighed forbyder mig at give Dem min Haand og mit Navn. Je, deylige, indtagende Emilie! min Kierlighed til Dem overgaaer al Beskrivelse; De har bemestret sig hver en Aarve i min Siel; jeg lever, jeg aander kun for Dem; De har lært mit Hierte at kiende Kierlighedens ganske Magt, det har aldrig, det kan aldrig elske nogen anden end Dem; det er saa ganske og aldeles i Deres Vold, at det ikke allene vil stræbe at forekomme alle Deres Ønsker, men jeg vil endog overbeviise Dem derom ved at forvisse Dem om et anstændig Udkomme for Deres Levetid, dersom De vil opfylde min Attraae, og besvare min inderlige Kierlighed. Min Gud! raabte Emilie, hvilken Beskiemmelse! O min Fader! hvilket Uhyre valgte du ikke til din ulykkelige Daatters Beskiermer! Deres Fader, svarede Greven, kiendte Forfatningen i den store Verden alt for vel, til at kunde vente sig meere af mig end det, som jeg er villig til at opfylde, og han har sikkert ikke givet mig Fortrinet i at forsørge hans efterladte Daatter, uden fordi han ansaae mig for den, der vilde tilstaae dem de fordeelagtigste Vilkor. Umenneske, sagde Emilie, lad Dem nøye med, ved Deres skiendige Tilbud, at forhaane et faderløst og ubeskiermet Barn, som De skylder Agt og Ærbødighed, men beskiem ikke min Faders Aske ved at tiltroe ham slig en Ugudelighed, at han skulde overgive sit Barn til Lasterne i det Øyeblik, da han stod færdig til at møde for en Dommer, der seer vore lønligste Tanker. Denne Forestilling er saa afskyelig, at den ikke kunde avles uden i

saa

saa fort og nedrig en Siel, som Deres, og troer De at ydmyge mig ved Deres Ondskab, saa bedrager De Dem; De er saa foragtelig, at det er en sand Ære ikke at være Deres Liige; og min Siel er saa meget ophøyet over Deres, at jeg isteden for at nedlade mig til en lovlig Forbindelse med Dem, vilde foragte mig selv, om jeg kunde tilstæde Dem at komme meere for mine Øyne. Trods ikke min ædelmodige Kierlighed, sagde Greven, overvey i hvad Forfatning De er, og at De i mine Arme vil finde en Tilflugt imod Mangel og Elendighed. Nogle Ophævelser vil jeg holde Dem til gode; siden det er Brugen hos Deres Kiøn til at bevidne Deres Dyd; men udslut ikke min Kierlighed ved en forstilt Foragt. Uværdige! sagde Emilie; jeg vilde skamme mig ved mig selv, om der behøvedes Dyd til at imodstaae Dem. Har Deres Egenkierlighed forblindet Dem saa stærk, at De er ikke bleven den Afskye vaer, som jeg behøvede Dydens og Pligternes stærkeste Bistand til at dæmpe saavidt, at jeg kunde adlyde en Faders sidste Villie i at tage imod Deres æragtige Tilbud? Og troe mig, at om jeg havde havt Valget imellem Dem og Døden, saa havde jeg foredraget dens kolde Haand for Deres; men Himlen været lovet! Deres Laster har frelst mig fra at forenes med Dem. Ney: svarede Greven, De skal, De maae forenes med mig, og det ved et langt sødere Baand end Egtestandens; thi De maae sige hvad De siige vil, saa veed jeg dog, at De elsker mig; og min uafladelige Kierlighed skal holde Dem saa fuldkommen skadesløs for Savnet af mit Navn, at De skal blive Maalet for min Kones Misundelse. Befrie mig fra Deres Nærværelse, sagde Emilie i en myndig Tone,

hvis

hvis De ikke vil tvinge mig til at kalde min Tantes folk op til at hielpe mig af med dem. Hvor høyligen forøger ke Vreden Deres Tillokkelser, sagde han, og hvor umueligt er et ikke for en Elsker at imodstaae dem. Som han sagde d nærmede han sig til Emilie og vilde slaae sine Arme om hende men hun stødte ham med saadan en Magt fra sig, at hanslog sig et dybt Hul i Panden paa Kandten af et Marmor Postment, og da han fornam at Blodet løb ham ned over Ansigt, saa forlod han hende med disse Ord: Frøken Villamor! n foragtet Kierlighed avler Had, det staaer altsaa til Dem sel enten De vil have en Ven, eller den dødeligste Fiende i mig. Navnet, hvormed De tiltalte mig, svarede Emilie; siger Dn hvilket af disse to Ting, der er det værdigst.

Det vilde være forgieves at giøre et Forsøg aa at beskrive alle de forskiellige Bevægelser, der verelvii sønderrev Emilies Barm da Greven var borte, og hun paanye forestillede sig alt hvad der var gaaet for sig imellem em. En tiilig Erfarenhed overtydede hende nu om, at Julihavde haft fuldkommen Ret i det hun havde sagt hende om en Foragt og Beskiemmelse, som Armoden stedse setter Dyd blot for. Hun saae en lang Række af Bekymringer og Ydmygelser for sig; men da hun hverken kunde undviige dem, ell havde selv paadraget sig dem, saa bevæbnede hun sig med e sin Standhaftighed til at gaae dem kiek i Møde, og anraabte de Faderløses og Betrængtes Forsvar paa sine Knæe omhans naadige Beskiermelse og Bistand, til aldrig at lade sig rage af Dydens og Pligternes Vey; og Trøsten der opfyldte hendes Siel

forvisede

forvisſede hnde om Bønhørelſe og at naae Enden paa ſine tilſtikkede idelſer, hvorved hun beſtyrkedes i ſin fattede Beſlutning aldrig at forenes med Greve Turner, om han endog ſkulde finde villig til at give hende ſin Haand. Hun løb hen at berette Julie Grevens Formaſtelſe, ſaavel ſom den Begierring, hun ar ſindet at giøre Baroneſſe Vardin, om at forbyde Greves Beſøgelſer for Fremtiden. Hendes Uerfarenhed giorde hend det upaatvivleligt, at baade Kiønnet og Blodet ikke allene aatte bevæge Baroneſſen til at føle denne Fornærmelſe lige ſa ſtærk, ſom om den var tilføyet hende ſelv, men endog oppcke en dobbelt Medynk og Kierlighed hos hende imod en fladt og hielpeløs Paarørende, og paa det Greven ikke ſkde forekomme hende, og bringe hendes Tante paa ſin Side v at fortælle hende Sagen til ſin Fordeel, ſaa gav hun ſig ikk Tid, da hun fandt Julie at være ude, til at oppebie hendi Hiemkomſt, for at overlegge alle Ting endnu nøyere me hende, men hun ſkyndte ſig ufortøvet hen til Baroneſſen

Forbtrelſe, Smerte og Forvirring tegnede ſig ſaa tydelig i hens Anſigt og hele Væſen, at Baroneſſen ſpurgte: hvad der va mødt hende? En ſaa ſkammelig Fornærmelſe, ſvarede Emr, ſom en anſtændig Opførſel burde ſette den ringeſte Perſon f mit Kiøn i Sikkerhed for, end ſige ſaa nær en Paarørende aDem, der tillige ſtaaer under Deres Beſkyttelſe; og da jeg troe, at Afſkyen for Laſterne forbinder enhver til at viiſe Foragt fe de Laſtefulde, ſaa beder jeg Dem paa det indſtændigſte, mi naadige Tante, at betage Greve Turner al

Adgang

Adgang til mig ved at forbyde ham Deres Huus. Det er Børnerie og Snikſnak, min kiere Emilie, ſagde Baroneſſen, og jeg er langt fra ikke ſindet enten at giøre mig latterlig eller drage mig Fiender paa Halſen ved at rette mig efter Deres Griller. Hans Rang og Vilkor ſetter ham i Sikkerhed for ſlig en Begegnelſe, og man burde tiltroet Dem meere Forſtand, end at komme frem med ſlig en taabelig Begiering. Saa er da, ſvarede Emilie med Hæftighed, Laſter og Umenneſkelighed ingen Vanære for de Store og Mægtige? Eller kan Forfædres Dyder være et Dække for Deres Afkoms Skiendighed? Da meget meere det, ſom kunde tiene til en Undſkyldning for de Ringere, burde være en Anklagelſe for hine; ſaavel for den Opdragelſes Skyld de har nydt, ſom fordi deres Handlinger fra det høye Sted, de ere ſatte paa, falder hele Hoben i Øynene, og burde følgeligen tiene til Exempel og ikke til Forargelſe. Hvad Forargelſe, ſagde derpaa Baroneſſen meget haanligen, har da Greve Turner givet Dem? Er De maaſkee kommen efter at han beſøger ſmaae Piger imellemſtunder; og den der over fattede Jalouſie vil forviiſe ham fra Deres Aaſyn? Men ſlige opſtigende Forbittrelſer ender ſig gierne med en bedre Forſtaaelſe imellem de Elſkende, end der har været, og er allene et Tønder til at giøre Luen heftigere. De bør desforuden betænke, hvor ſtore Forbindtligheder han paalegger Dem ved at befrie Dem for at føle Svien af Deres Forældres Daarligheder, og denne Betragtning bør bevæge Dem til at være lidet meere overbærende, end de ellers havde havt nødig; thi jeg forſikrer Dem, at den ſtørſte Deel vil belee Grevens Taabelighed i at tage ſig en Kone, ſom bringer

ham

ham Armod til Medgift. For min Skyld, tog Emilie hastig Ordet; skal han sikkert ikke staae Fare for at blive beleet; thi der er ingen Ulykke eller Elendighed saa stor, at jeg jo langt heller vilde underkaste mig den, end give saa nedrigt et Menneske min Haand. Ikke saa hidsig, sagde Baronessen; han kunde let tage Dem paa Ordet for paa en god Maade at komme los fra Løftet, som han gav Deres Herr Fader. Det har den Uværdige, sagde Emilie moedig; revet sig løs fra paa en Maade, der vidner om det nedrigste Hierte. Mit skulde æret ham, dersom han reent ud havde tilstaaet, at mine slette Vilkor tvang ham til at forandre sine Hensigter, men at forhaane mig i min Ulykke ved de aller skammeligste Forslag, og yttre sine skiendige Begierligheder ved formastelige Friheder, er en saa grov Forbrydelse, at jeg viiste mig lige saa foragtelig, som han har troet mig at være, dersom jeg enten kunde eller vilde tilgive ham; thi det er ikke mig allene, som han har fornærmet, men han har beskiemmet mine Forfædres Aske, saavel som alle de, deres Blod foreener mig med. En Mandsperson, svarede Baronessen meget koldsindig, setter sielden Verbødigheden imod et Fruentimmer af Stand til Side, uden hun i sit Forhold har opmuntret ham til at tage sig uanstændige Friheder. Men da jeg ikke kan troe sligt om Dem, saa har det ventelig ikke heller været andet end lidet Vildskab, der har forleedet Greven, eller og det maae have været et blot Forsøg paa, hvorledes De vilde tage det op. Imidlertid skal jeg ikke undlade at sette Greven alvorlig til rette derfor, og naar jeg saa har hørt hvad han har at anføre til sit Forsvar, da at forbinde mig begge Parterne ved at bringe alle Ting i Rig

tighed

tighed igien. Den høyeste Forbindtlighed, som min naadige Tante kan paalegge mig, sagde Emilie, er at befrie mig fra at see ham meere, ved at overtyde ham om, hvor billig og urykkelig den Slutning er, som jeg har fattet i denne Sag. Naar Heftigheden har sat sig lidet, svarede Baroneſſen, saa vil De nok indsee, at denne Trodsighed ſtikker sig meget ilde til Deres Forfatning, med mindre De veed Udveye til at forſkaffe Dem Deres Underholdning, som jeg ikke kan indsee. Denne Samtale gav Emilie saa liden Trost, og viiſte hende saa tydelig, hvor lidet hun havde at vente sig af Baroneſſens Godhed, at hun, da hun havde fortalt Julie alle Ting, paa det indſtændigſte anholdt hos hende om at overlegge, paa hvad Maade hun best og tillige anſtændigſt kunde erhverve sig sit Levebrod.

Greve Turner havde forladt Emilie i det heftigſte Sinds Oprør; hans Attraae efter at komme i Beſiddelſe af hendes deylige Perſon, giorde ham næſten raſende, og den Afſkye hun havde yttret at bære for ham, forøgede hans utæmmelige Begierligheder, som ikke fortiener at beæres med Navn af Kierlighed, siden Emilies Undergang var Maalet for dem. Han saae, at intet uden den yderſte Elendighed formaaede at bringe hende i hans Arme, hvorfor han beſluttede at berøve hende Baroneſſens Beſkyttelſe og Høyagtelſe ved den ſkammeligſte Bagtalelſe. Hullet, han havde ſlaget ſig i Panden, tvang ham til at holde ſig inde i nogle Dage, og hans Fader, som havde hørt tale om de ſlette Omſtændigheder, hvori Villamer havde efterladt ſin Daatter, saavel ſom de flittige Beſøgel-

ser hans Søn aflagde hos hende, tog i den Tid Leylighed til at spørge ham: hvorledes Forfatningen var imellem ham og Frøken Villamor, og om han havde Haab til at blive bœret med hendes Hierte og Haand? Den unge Turner, som var den fuldkomneste Hykler, saa snart han holdt det Umagen værdt at paatage sig Masquen, svarede med et meget kummerfuldt Ansigt: at det var en Sag, som han var tvungen til at slaae ganske af sine Tanker. Hvorfor det, sagde den gamle Greve; thi jeg vil nødig fatte saa slette Tanker om dig, at Faderens Ubesindighed skulde kunde have formindsket Daatterens Værd i dine Øyne? Ney tvertimod, svarede Sønnen, jeg tør og kan paa det helligste forsikkre min Herr Fader, at jeg, i Følge af det han sagde mig sidst i den Anledning, fordobblede min Kierlighed og Opmerksomhed for hende efter Herr Villamors Død; men for faa Dage siden er jeg bleven overtydet om Umueligheden i at blive forenet med hende. Det gior mig inderligen ondt paa dine Vegne, sagde Faderen; thi af alt det, som jeg har hørt og seet til Frøken Villamor, har jeg fattet saa fuldkommen en Høyagtelse for hende, at jeg vil prise den Mand lykkelig, der kommer til at kalde hende sin. Men da jeg ikke kan nyde den Glæde at eye hende til Daatter, saa vil jeg dog i det mindste have den Fornøyelse at viise hende en faderlig Omhue, ved at giøre alt hvad der staaer i min Magt for enten at forskaffe hende en anstændig Pension, eller og at faae hende til Dronningen som Hofdame Dette Anslag kuldkastede Sønnens ganske, han maatte altsaa see til at forebygge det, hvorfor han med en meget betydelig Miine bad sin Fader ikke at giøre det, siden Emilie ikke kunde kom-

me

me til at nyde Fordeel deraf, men han kunde sette sig sel blot for adskillige Domme derved. Faderen forlangede en nøyere Forklaring over Sønnens Ord, som syntes meget nødig at give ham den; men sagde dog omsider med en paatagen heftig Smerte: at Frøken Villamors Forfatning vel snart vilde tvinge hende til at ægte een af sin salig Faders Tienere, som efter al Formodning var Aarsagen i hendes nærværende Tilstand. For nu at giøre denne Beretning saa meget troeværdigere, udøsede han al sin Galde imod Julie; han beskrev hende som det nedrigste og listigste Creatur under Soelen, der under Religionens og Dydens Masqve bedrev de skammeligste Laster, og som sikkert ved overnaturlige Midler havde bragt Emilie fra Dydens Bane for i Fremtiden at kunde benytte sig af hendes Fald til at drive Kiøbmandskab med hendes deylige Person. Saa utroelig, som denne Beretning end forekom den gamle Greve, saa giorde dog Taarene og de heftige Følelser, hvormed Sønnen ledsagede sin Fortælling den saa sandsynlig, at han ikke torde nægte den al Troeværdighed, og endnu mindre kunde han forestille sig, at den var opspunden af ham, der viiste sig saa inderlig rørt og bedrøvet over den. Greve Turner naaede dog imidlertid sin Hensigt for saavidt, at hans Fader fattede den Slutning, at lade det beroe med hans gode Forsæts Iværksættelse, indtil Tiden enten bevidnede Emilies Uskyldighed eller bekræftede hans Søns Forebringende.

Da nu Greve Turner havde faaet giort Emilies Forhold mistænkeligt i hans Faders Øyne, saa maatte han see til at faae hende ud af Baroneſſe Vardins Huus, og da han var

vis paa, at han deri vilde faae den kraftigste Understøttelse af hendes Gierrighed, saa frygtede han ingenlunde for at gaae glip af sit Maal. Baronessen der paa sin Side ingen andre Udveye saae til at blive af med Emilie paa en anstændig Maade end hendes Giftermaal med Greven; var ligesaa misfornøyet over hans Udeblivelse, som Emilie var glad over den, og da Tanten var ganske uvidende om Skaden Greven var kommen til, saa sendte hun Bud til ham med Begiering om at have den Ære at see ham, siden hun havde noget vigtigt at tale med ham om; og da Greven lod hende svare: at han, det første han tog ud, skulde giøre hende sin Opvartning, siden intet uden en liden Upasselighed havde i saa lang Tid betaget ham den Ære at see hende, saa fattede hun Haab om at bringe alting i Rigtighed igien, og besluttede tillige, at sette ham alvorlig til Rette for hans Opførsel, førend hun tog sig paa at blive Voldgiftsmand imellem ham og Emilie, for paa engang at offre baade til sin Stolthed og Gierrighed. Greven holdt sit Løfte og aflagde sin første Besøgelse hos Baronessen, der tog meget fremmet og kold imod ham; og da de sædvanlige Complimenter vare vexlede imellem dem, spurgte Greven hende: hvad hun havde at befale? Det kan De meget let slutte sig til Herr Greve! svarede Baronessen; naar De erindrer sig Deres Forhold imod Frøken Villamor det sidste De var her; thi uden engang at tale om den Ærbødighed, som De i alle Henseender skylder hendes Herkomst og Fortieneste, saa burde det, at hun var i mit Huus og under min Beskyttelse, allene været nok til at sette Deres Formastelse Grændser. Saa har Frøkenen beklaget sig over mig? sagde Greven med

en

en haanlig Forundring, det havde jeg dog ikke ventet, allerhelst om hun ikke har givet Klage ovei nogen andens end min saa kaldte Formastelse; thi Deres Naade veed, at Exempler ere smitsomme, og at Aarsagen gaaer for Virkningen. De maae derfor, førend jeg gaaer videre i min Retfærdiggiørelse, tillade mig at spørge Dem, om hun har givet Dem en omstændelig Beretning om alt hvad der gik for sig, førend jeg tilføyede hende denne foregivne Fornærmelse? Hun var alt for opbragt dertil, min Herre, svarede Baronessen, Personer af hendes Byrd og Familie føler alle Fornærmelser med en dobbelt Empfindtlighed, og Deres har efterladt saa heftigt et Indtryk i hendes ædle Barm, at dersom Deres oprigtige Fortrydelse kan bevæge mig til at antage mig Deres Sag, saa vil det koste mig uendelig Møye at overtale hende til at taale Deres Nærværelse end sige at tilgive Dem; og jeg tvivler høyligen om, at noget andet end den længe ventede Besøgelse af Deres Herr Fader er i Stand til at erhverve Dem Forladelse, siden hans Ord er det eneste, der med Vished kan overtyde hende om, at hun gior Dem for nær ved at tiltroe Dem de skammeligste Hensigter, og reent ud sagt, saa har hun, saavel som jeg, Aarsag til at være fortrydelig over, at Sagen trækkes saaledes i Langdrag. Naar Frøken Villamor, svarede Greven, vil lade mig vederfares Ret, saa kan hun slet ikke holde det forunderligt; thi hun bør og kan vide, at en Besøgelse af min Fader i den Forstand, som Deres Naade tager det, aldrig kan finde Sted. Hvordan, min Herre! raabte Baronessen ganske opbragt, mener De,

at jeg taaler, at et Fruentimmer, der er saa nær beslægtet med mig, skal saaledes behandles; thi har endskiønt hendes Fader handlet daarlig og uforsigtig, saa opløser det dog ingenlunde Deres giorde og hellige Løfte, og De kan forlade Dem til, at jeg ikke heller lader det blive derved; thi Deres Herr Fader tænker alt for vel til at De skulde faae Understøttelse af ham i et saa uforsvarligt Forhold. Det kan meget lettere retfærdiggiøres Frue Baroneſſe! sagde Greven med en spodsk Latter, end De kan forestille sig, det allerbeste er derfor at lade denne Sag falde bort af sig selv, som om der aldrig havde været tænkt paa den; thi jeg har elsket Frøken Villamor alt for inderligen til ikke at ønske, at mine Aarsager maatte blive baade Dem og min Fader ubekiendt, end sige alle andre Mennesker. Jeg bør og vil vide dem, sagde Baronessen, De kan ikke ansees for Dommer i Deres egen Sag, og enten maae jeg troe, at Deres Grunde ikke taaler at undersøges, eller og anseе det for en blot Udflugt til at besmykke deres slette Forhold med, dersom De vægrer sig ved at giøre mig Aarsagerne bekiendt. Med et dybt Suk, og nogle ved Kunst frembragte Taare, brød Greven saaledes ud: Gud veed, hvad det koster mig, at see mig tvungen til at berøve den ulykkelige og forblindede Emilie den eneste Paarørendes Agt, som hun kan faae Hielp og Underholdning af, og var det paa nogen anden Maade giørligt at retfærdiggiøre mig selv, saa kunde min Medynk over hende aldrig tilstæde mig det. Men dom selv Deres Naade, om jeg kan eller bør forbinde mig med et Fruentimmer, der tilstæder en Tiener de Friheder, som hun

anseer

anseer for en Fornærmelse af mig? Hvad siger De mig? raabte Baronessen, det er umueligt, at en Paarørende af mig skulde kunde glemme sig selv saa stærk; men paa den anden Side falder Æblet ikke langt fra Stammen, og hendes Moder var som hun var, men slægter det skiendige Creatur hende paa, saa .... tilgiv mig Deres Naade, sagde Greven, at jeg falder Dem ind i Talen, men De maae ikke vredes over den lige saa elskværdige som beklagelige Emilie; overvey hvor meget der kan anføres til hendes Undskyldning: Et farligt Exempel af en Moder; dernæst Ungdom og Uerfarenhed og hvor let den lader sig forleede af saa træfft et Creatur, som Julie; thi hun er sikkert Redskabet til Froken Villamors Ulykke, uden at jeg er i Stand til at indsee hvad Fordeel hun har kundet vente sig af at stifte en saa skammelig Forstaaelse, som den, jeg til min store Hierte-Græmmelse har opdaget. Jeg behøver ikke at sige Dem, at en Elskers Øyne opdager mange Ting', som ere skiulte for alle andres, og at det er ham anstødeligt, som er ligegyldigt for hele Verden. Saaledes gik det mig med Thomas, som vartede Herr Villamor op i sin Sygdom tillige med Emilie, der var noget i denne Slupperts Forhold mod hende, som ærgrede mig, uden at jeg egentlig kunde bestemme hvori det bestod, og jeg følede en heftig Misfornøyelse over at Emilie af alle sin Faders Folk valgte ham til at følges med sig. Ved mine flittige Besøgelser her fandt jeg ham oftere i Stuen hos hende naar jeg kom, end jeg troede han kunde have noget der at forrette, men da Julie alle Tider var tilstæde, saa bebreydede jeg mig selv denne opstigende Mistanke, og henregnede min Misfornøyelse derover til en

Virkning af min umaadelige Kierlighed, som giorde mig misundelig over hver en Mandsperson der nærmede sig hende. Den sidste gang jeg havde den Ære at være her, blev jeg vaer i det jeg kom op af Trappen, at Thomas gik ind til Frøkenen, og om mit Liv havde staaet derpaa, saa kunde jeg ikke holdt mig fra at kige igiennem Nøglehullet, endskiønt jeg skammede mig ved dette Foretagende. Men forestil Dem nu hvorledes jeg blev til Mode, da jeg i Sophaen, som De veed staaer lige for Døren, blev Thomas vaer at sidde hos Emilie og tage sig Friheder, som min Ærbødighed ideligen havde nægtet mig heftige Kierlighed at giøre et Forsøg paa at nyde. Min første Bevægelse ved dette Syn var den, at bryde ind til Dem og dræbe Thomas, og kan jeg give Deres Naade et stærkere Beviis paa hvor aldeles mit Hierte var i Frøken Villamors Magt, end at det endog i dette grusomme Øyeblik blev hendes Talsmand, og undertvang min billige Forbittrelse ved den Forestilling, at hendes Uskyldighed maaskee var saa stor, at hun ikke vidste hvor uanstændige slige Friheder vare. For at blive forvisset derom, fattede jeg den Slutning at dæmpe mit Sinds heftige Oprør, saa godt som jeg kunde, og ved at tage mig de samme Friheder hos hende, at forsøge om hun vidste af hvad Betydenhed de vare, og da tillige at advare hende derom. Men førend jeg kom nær saavidt som Thomas, viiste hun sig saa opbragt og giorde mig saa billige og grundige Bebreydelser, at jeg ikke længere kunde tvivle om, at hendes Tilbøyelighed havde uddeelt de Gunstbeviisninger, som jeg havde været Vidne til. Jeg nægter ikke, at jeg for at hævne min

foragtede

foragtede Kierlighed foretog mig det, som jeg nu skammer mig ved, og dersom Frøken Villamor havde havt mindre Styrke i sine Arme, saa veed jeg ikke selv hvorvidt mit Raserie kunde have dreven mig. Her har de Frue Baroneſſe en sand og fuldstændig Beretning om Sagens Sammenhæng, og sig nu selv, om ikke baade Ære og Fornuft forbyder at slutte denne Forbindelse? Desuagtet er dog mit skrøbelige Hierte endnu saa meget paa hendes Side, at jeg ikke kan taale den Tanke, at hendes Vildfarelse skulde blive bekiendt, og derfor har jeg foregivet hos min Fader, at jeg var tvungen til at slaae hende af mine Tanker, siden jeg ikke formaaede at røre hendes Hierte, og jeg ikke vilde skylde hendes slette Vilkor hendes Haand. Deres Naade er den eneste i hele Verden, som skal faae Sandheden heri at vide af mig, og det fordi jeg kan forlade mig til, at De vil være lige saa omhyggelig, som jeg, i at dølge en Persons Skrøbelighed der er Dem saa nær beslægtet og i Deres eget Huus. I mit Huus skal hun sikkert have været den længste Tid, sagde Baroneſſen; thi jeg har selv et Barn, hvis Forhold jeg har Aarsag at roese mig af, og derfor var det uforsvarligt af mig, om jeg vilde tage det, som med Rette tilkommer hende, og underholde uværdige Personer med. Saa inderlig som Baroneſſens Slutning glædede Greve Turner, saavel vidste han at skiule det under et bekymret Ansigt, hvormed han i den ømodigste Tone sagde: Jeg kan desværre ikke give dem ganske Uret, men da Frøkenen dog er ganske uskyldig i hendes Faders slette Huusholdning, kunde da Deres bekiendte Ædelmodighed ikke bevæge Dem til at beholde den kiere Emilie under Deres Vinger og Varetægt, naar De havde skilt

baade sig og hende ved de Afskyelige, der har misbrugt hendes Tillid og Fortroelighed. De maae forlade mig Herr Greve, sagde Baronessen, om jeg troer, at jeg i saa Fald veed bedre end nogen anden hvad jeg kan og bør giøre. Var min Søster-Søns Daarlighed alt hvad der kunde bebreydes Emilie, saa burde man meget meere ynke end dadle hende; men da hun ved en slet Opførsel har forspildt en Forbindelse, der kunde rigeligen erstatte hende alle Ting, saa kan Medlidenheden ikke længere finde Sted, og min egen Ære forbinder mig til at forebygge, at Familien i det mindste ikke skal beskiemmes under mit eget Tag, eller hendes Uordentligheder gaae paa mit Ansvar; thi om jeg endog vilde sperre hende inde, saa var det dog umueligt at vogte et Fruentimmer, der først er kommen saa vidt, som hun er. Men dette, sagde Greven, veed De jo ikke af andet end af min ulykkelige Opdagelse, og hvor ofte har mit indtagne Hierte ikke ønsket, at jeg aldrig havde giort den, men da en Families Ære, som jeg engang havde giort mig Haab om at blive saa nøye forbunden med, umuelig kan være mig ligegyldig, saa maae jeg paa det indstændigste bede Dem, at ifald De ikke er at bevæge til at beholde Frøken Villamor hos Dem, De dog i det mindste aldrig vil lade noget Menneske vide Aarsagen hvorfor det ikke skeer. Dersom det ikke udkræves til min Retfærdiggiørelse, sagde Baronessen, saa kan De let forestille Dem, at jeg gierne tier dermed. Deri troer jeg at have funden paa et godt Raad, sagde Greven; thi enhver veed Frøkenens Hengivenhed for Julie, og da de venteligen bliver uadskillelige, saa behøver De kun at forestille, at da Frøkenen havde begiert at beholde

Juli

Julie hos sig paa en Maade, der havde giort Dem emp, findtlig, saa havde De i Heftighed sagt, at hun kunde vælge sig enten Julies eller Deres Beskyttelse, da hun i Overilelse havde givet Julie Fortrinet. Dette Raad fandt Baronessens Bifald og hun lovede ham hellig ikke at aabne sin Mund til noget Menneske om det han havde betroet hende. Dette Løftes Jagttagelse var meere vigtig for Greven, end Baronessen selv troede; thi endskiønt han ingen Samvittighed giorde sig over ved den nedrigste Bagtalelse, at berøve hende al Hielp og Beskyttelse for at naae sit skiendige Øyemeed, saa kunde dog hans Forfængelighed ikke taale, at Verden, om Armoden bragte hende i hans Arme, skulde troe, at nogen for ham havde nydt mindste Gunst hos hende, og lykkedes hans Anslag ham ikke, saa kunde han alle Tider hævne sig ved at forspilde hendes gode Navn.

Det første Greven var borte, overveyede Baronessen hele Samtalen igien og besluttede endnu samme Dag at sige til Emilie, at hun maatte søge sig et andet Opholds-Sted; thi endskiønt Grevens Beretning ikke forekom hende saa ganske troeværdig, saa fandt hun dog sin Regning best ved at stille sig ganske anderledes an, for at have et Paaskud, til at blive af med hende. Hun kunde ikke dølge for sig selv, at Emilies heele Forbrydelse var hendes Fattigdom, og indsaae meget vel, at dersom den nedrige Tilbøyelighed, som hun anklagedes for, havde havt Sted hos hende, saa havde hun umaget sig for at holde Greven fast, i stedet for at hun med saadan en Heftig-

hed

hed havde begiert at Huuset maatte forbydes ham; thi er et Fruentimmer først gaaet saa vidt, at hun glemmer hvad hun skylder sin Ære, saa vil neppe nogen andens komme i Betragtning hos hende. Men da Beskyldningens Natur, som Greven besmykkede sin Gierrighed med, tillige viiste hende Umueligheden i, at hun nogensinde blev hans Kone, saa havde hun heller ikke vildet giøre ham alle de Indvendinger til at igiendrive hans Forebringende med, som hun vel havde kundet, fordi hendes egen Gierrighed var vel tient med, at hun ved denne Leylighed stillede sig taabelig og lettroende an.

Saa snart Middags Maaltidet, hvorved Baroneſſen ikke havde aabnet Munden, var forbie, sagde hun til Emilie: Du kunde gierne have sparet Dig Umagen at bede mig om at befrie dig fra Grevens Komme; siden du havde Grund nok til at troe, at han vilde forbyde sig det selv, og du kan forlade dig til, at du har faaet den sidste Besøgelse af ham. Glæden tindrede i Emilies Øyne ved denne Tidende, og hun svarede ganske koldsindig: saa har jeg største Aarsag til at velsigne min Fattigdom, siden den har frelst mig fra at blive for Livstid forenet med et Menneske af saa afskyelig en Caracteer. Baroneſſen sagde med en meget haanlig Latter: Siden du holder dig saa meget lykkelig, ved at see en Forbindelse ophævet, der havde sat dig i Velstand og Værdighed, saa maae du vanteligen see en Lykke for dig, som ifald den ikke er mere glimrende dog i det mindste maae være meere efter din Smag, men naar saa er, da vil jeg raade dig, at tage imod den jo

for

før jo heller. I mine Øyne, sagde Emilie, er Høyhed og Rigdom ikke saa vigtige, at de kunde forsøde alle de grumme Lidelser, som et ulykkeligt Egteskab har i Følge med sig: og i hvad Tilbud der end maatte gjøres mig, saa kiender jeg min Pligt imod min Tante alt for vel, at jeg skulde undlade at indhente hendes Samtykke dertil; og med Fornøyelse at lade mig veylede af hendes viise Raad. Hvor meget du agter dem, sagde Baronessen, har Erfarenheden lært mig, og altsaa vil jeg meget gierne skaane dig for denne saa kaldte Pligt; allerhelst da jeg bør troe, at du alt har bestemt din Levemaade for Fremtiden; thi du veed meget vel, at du kun kom i mit Huus fordi du ikke skulde være overladt til dig selv, indtil dit Bryllup med Greven, og for med Velanstændighed at kunde tage imod hans Besøgelser. Men da du nu har fundet for godt at mage det saa, at disse Hensigter ikke meere har Sted, saa har du vel ogsaa været betænkt paa hvor du vil tage hen; thi et par Dage er det allerlængste du kan blive her i Huuset. Emilie, som af det foregaaende havde sluttet sig til, at denne Compliment vilde følge efter, svarede uden nogen kiendelig Bevægelse: Min Uerfarenhed er alt for stor, til at kunde selv bestemme det beste og tienligste for mig, men da jeg er forvisset om at tage min Tantes Agt og Venskab med mig af hendes Huus, saa haaber jeg ogsaa, at hendes Godhed vil viise mig den beste Maade til at vinde mit Brod paa i Verden, og som hun tillige holder for at være den anstændigste for mit Navn og min Familie. Baronessen, som havde ventet sig, at denne Befalning skulde sette Emilie i den yderste Mistrø-

stighed,

stighed, ærgrede sig inderligen over hendes udviiste Standhaftighed, og sagde med stor Bitterhed: Havde du taget Familiens Ære nøyere i Betragtning forhen, saa havde du undgaaet din nærværende Forfatning, og hvad dit Navn angaaer, da er du vel ikke sindet at beholde det længe; men det vil snart blive glemt i den pøbelagtige Hob, som dine nedrige Tilbøyeligheder drager dig hen til. Jeg begriber ingenlunde, sagde Emilie, hvad disse Bebreydelser vil sige, min Samvittighed vidner med mig, at mine Tilbøyeligheder ere Blodet værdige, der rinder i mine Aarer, og saa liden Udsigt, som der end er for mig til at ombytte mit Navn med eet, der svarer til det, saa forvisser jeg Dem dog paa det Helligste, at det aldrig skal blandes med Pøbelens. Denne fornærmelige Mistanke er heller ikke gvlet i Deres eget Hierte, een eller anden sort Siel maae have søgt at berøve mig Deres Agt, men da den er overmaade vigtig og dyrebar for mig, saa besvær jeg Dem ved alt det, der er Dem kieresi i Verden, at sige mig hvorfor og af hvem jeg er anklaget, paa det jeg kan retfærdiggiøre mig og beskiemme min Anklager. Den Heftighed, hvormed Emilie fremførte dette, og den Overtydelse, som den usminkede Sandhed stedse har i Følge med sig, maatte have været kraftig nok til at betage Baronessen sin Mistanke, om hun virkelig havde fattet nogen: Men da hun ikke vilde sige Emilie Greve Turners Forebringende, deels for at kunde skyde Skylden paa Emilie, at hendes Giftermaal var gaaet tilbage, og deels for ikke at blive tvungen til at giøre hende en slags Erstatning naar hun beviiste sin Uskyldighed, saa lod hun sig nøye med at sige, at der ingen anden Anklagelse behøvedes end hendes eget Forhold,

hold, at det var nok til at giøre hende mistænkt; thi saa fremt hun havde ikke havt Lyst til at indgaae en Forbindelse med Pøbelen, saa havde hun været meere omhyggelig for at vedligeholde en Mands Kierlighed, der tilbød hende en Lykke, som hun aldrig meere kunde giøre sig Haab om. I øvrigt, lagde Baronessen til, veed jeg ikke hvad du vil sige med at vinde dit Brød; thi da din Forfatning forbyder dig at komme i mange Selskaber hvor du skulde behøve Juveler, saa synes mig, at det klogeste du kunde giøre var at sælge dem, og bruge Renterne af den lille Capital du løsede af dem, til at betale din Kost med i en eller anden Afkrog paa Landet. Hvilke Juveeler, hierte Tante? spurgte Emilie, de saa jeg har vilde neppe være tilstrækkelige at forskaffe mig min Underholdning i et Aar, end sige, at jeg skulde kunde leve af Renterne. Har du ingen flere, sagde Baronessen, hvor har du da giort af dem? Thi det veed jeg med Vished, at din Moders ikke vare anskaffede med fem til sex tusende Rixdaler, og om da ogsaa Trediedelen tabes paa dem, saa maae du dog kunde slaae dig igiennem med Resten. Det nægter jeg Dem ikke, sagde Emilie, men disse Juveeler vare ikke mine. Hvad! raabte Baronessen, gav din Fader dig dem ikke efter hendes Død? De tilkom dig jo med Rette, saa du gierne kunde taget dem til dig, uden videre Forespørgsel. Han har venteligen troet, svarede Emilie, at hans Omstændigheder ikke tillod ham at giøre mig saa ansеelig en Foræring, men om han endog havde givet mig dem, saa havde jeg dog holdt det for min Pligt at lade dem gaae til Gieldens Afbetalning, siden min salige Moder havde giort den, og jeg ærede min Fader alt for høyt

til

til at nogen skulde anklage hans Aske, saa længe det var i min Magt at afværge det. Folk, som ere saa selvkloge, sagde Baronessen, og som søger en Ære i at tænke anderledes end alle andre Mennesker, gior man best i at lade følge deres egne Griller. Jeg vil derfor ikke heller videre befatte mig med dig, de, der har sat dig denne latterlige og forkeerte Tænkemaade i Hovedet, kan ogsaa best raadføre dig; men jo før I faaer giort eders Indretninger til at komme herfra, jo kierere skal det være mig. Deres Befalning skal efterleves, kiere Tante, sagde Emilie; hvorved hun neyede meget dybt for Baronessen og forlod hende.

Emilie skyndte sig saa hastig, som mueligt var, hen til Julie, kastede sig i hendes Arme, og sagde med en rørt Stemme: Dersom min kiere Julie nu ogsaa slaaer Haanden af mig, saa er den bedrøvede Emilie forladt af alle, og eyer ikke en Ven i den hele vide Verden til at finde Trøst og Beskyttelse hos. Gid min Beskyttelse elskede Emilie, sagde Julie, kunde være saa tilstrækkelig for Dem, som mit Hierte giver Dem en ustridig Rettighed til den, saavel som alt det, der staaer i min Magt at giøre for Dem; thi saa ubetydelig som mit Venskab og min Bistand end er, saa sæt hvad Prøve paa mig, som De lyster, og De skal finde den ømmeste Veninde i mig, saa længe mit Hierte har Kræfter til at tænke. O hvor riig er jeg da ikke, raabte Emilie, midt i min Fattigdom eyer jeg en Skat, som hele Verdens Guld ikke kan betale, og hvor lidet har jeg Aarsag til at gremme mig over, at jeg forskydes af min Tante, naar jeg maae leve under min Julies

Vinger,

Vinger, hvorved Dyden tager mig i sin Varetægt. Engle-Barn! sagde Julie, forskyder Deres Tante Dem? Jeg nægter ikke, at jeg jo har frygtet for at det vilde skee, men jeg har tillige haabet, at Skamfuldheden skulde holde hende derfra, da Hiertets Følelser og Naturens Rettighed ikke formaaede det. Skamfuldhed er en Egenskab, sagde Emilie, som de Mægtige anseer for at være dem unanstændig, og hvor liden Magt den har over min Tante, skal jeg let kunde overtyde Dem: Hvorpaa hun fortalte hende hele Samtalen med Baronessen. Da hun var kommen til Ende med den, sagde Julie: Jo mere uforskyldt denne gruesomme Behandling er, min dyrebare Emilie! jo meere Standhaftighed bør De bevæbne Dem med; og da Bønner og Taare vilde været ganske forgieves hos hende, saa er det mig inderlig kiert, at De ikke har spildt dem paa hende, og derved kildret hendes Hovmod. De skal heller ikke falde hende længere til Last end til i Morgen, om det ellers er mueligt at finde anstændige Værelser til os, som jeg strax vil gaae ud og erkyndige mig om. Min meere end Moder fra min spæde Ungdom af, sagde Emilie, hvorledes skal jeg bevidne Dem min Erkiendtlighed, og hvad føler jeg ikke ved den Forestilling at være Dem til Byrde paa en Tid, da de burde høste Frugten af den Møye, De har havt med at danne mig til det jeg er. Tael aldrig derom, beste Pige, svarede Julie, de forekommende Opmerksomheder og Godheder jeg har nydt i Deres Faders Huus, har næsten giort mig det umueligt at bruge Penge, saa jeg derover er saavel forsynet, at vi ingen Mangel har at befrygte i en rum Tid, og imidlertid aabner Forsynet sikkert en bedre Vey for min Emilie; det kan og vil

sikkert sørge for dem, det vaager stedse til den Dydiges Vel, og forvandler Kummer til Lykksalighed. Jeg er lykkelig nok ved ikke at skilles fra Dem, sagde Emilie; naar Deres kierlige Øye med en moderlig Omhue vaager over alle mine Handlinger, Deres milde Underviisninger styrer min svage Fod paa Pligternes Vey, og Deres behagelige Omgang erstatter mig Tabet af det, man giver Navn af Forlystelser. Men beste, kiereste Julie, De maae tilstæde mig efter mine ringe Kræfter at bære Byrden med Dem! Den Tanke er mig alt for utaalelig, at jeg skal være Dem til Byrde; jeg kan bruge baade min Naal og min Pendsel, De har været mig den behageligste Tidsfordriv hidindtil, og vil blive en sand Vellyst for mit Hierte, dersom Deres Brug kan lette Dem de Bekymringer, De saa ædelmodigen paatager sig af Kierlighed til mig. De har jo selv lært mig, min ædle Beskytterinde, at den Stolthed, som Ahner og Forfædres Fortieneſter bør indskyde os, bestaaer i at holde sig for god til at begaae nedrige Ting, og bør en kielen Uvirksomhed ikke snarere regnes mit Navn for unanstændigt, end, naar Nødvendigheden udkræver det, at forskaffe sig sin Underholdning med sine Hænders Arbeyde? Thi er ikke Adelskabet og Rigdommene, som mine Forfædre have erhvervet sig, en Belønning for Deres Arbeyde og Tieneſte, og følgeligen kan det ikke være nogen Vanære for deres Afkom, at giøre samme Brug af deres mindre Evner, som hine have giort af deres større, og de, som kan foragte mig derfor, giøre sig saa vrangt et Begreb om Ære, at jeg ikke forlanger at agtes af dem. De har Ret, fortræflige Emilie, svarede Julie, og det kiekke Mod, hvormed De bær Deres Skiebne,

glæder

glæder mig ind i Sielen, og er mit Hierte den kiereste og storste Belønning for det, Deres ædle Siel kalder min Møye. Men nu er det forste og fornemste at faae os et Opholdssted, naar vi saa ere bleyne indrettede der, saa vil vi nøyere overveye Deres Anslag, og paa hvad Maade det best kan settes i Værk, om Forsynet ingen andre og bedre Udveye viiser os.

Julie fandt endnu samme Dag meget bequemme og nætte Værelser hos en middelaldrende Enke af et godt og ustraffeligt Rygte, der sogte at faae Folk af en stille Levemaade i sit Huus. Julie fandt hendes Grunde saa fornuftige og hendes Omgang saa behagelig, at hun foreslog hende at tage dem tillige i Kost, hvortil Enken ogsaa fandtes ganske villig og de bleve i en Hast enige om Prisen. Herr Villamors Creditorer havde, enten af en besynderlig Høflighed imod Emilie, eller og fordi de troede det øvrige var nok til deres Betalning, ikke bemægtiget sig det allermindste af det, der var i de Værelser, som havde været Emilies i hendes Faders Huus, saa at Julie allene behøvede at lade det bringe hen til deres nye Opholdssted, for at sette det i beboelig Stand, saa at de kunde drage ind i Værelserne hvad Øyeblik de vilde, og saa snart hun havde faaet alt det foranstaltet, gik hun meget fornøyet hiem for at berette Emilie, at det stod nu i hendes eget Behag at forlade Baronessens Huus. Emilie havde imidlertid sagt til Thomas, at han maatte see sig om en anden Tieneste siden hendes Omstændigheder ikke tillod hende at holde Tiener, og da hendes Kammerpige hørte det, bad hun hende med grædende

Taare at lade hende blive i sin Tieneste, da hun gierne vilde undvære Lønnen; og da Emilie svarede hende, at hun ikke meere behøvede personlige Opvartninger, men allene en Pige til at forrette hvad Huusgierninger, der kunde forefalde, saa tilbød hun sig at giøre alle Ting, naar hun allene maatte blive hos hende og Julie; saa at Emilie blev dobbelt glad over Julies giorde Indretninger, siden de hævede Vanskeligheden i at beholde en Pige hos sig, der viiste saa stor en Hengivenhed og Kierlighed for hende. Baade Emilie og hendes kierlige Beskytterinde havde gierne endnu samme Nat sovet i deres nye Boepæl; men da Baronessen spiiste ude til Aften, saa maatte de lade sig nøye med at skaffe alle deres Sager bort, siden Emilie ikke vilde forlade Huset i hendes Tantes Fraværelse. Det første Baronessen om Morgenen derpaa havde forladt Sengen, gik Emilie hen at sige hende Farvel, og at takke hende for alt det Gode hun havde nydt i hendes Huus, hvorved hun tilliae berettede hende, hvor og hos hvem hun havde leyet sig ind. Baronessen ønskede hende meget koldsindig, at leve vel og fornøyet, uden at hun enten bad hende besøge sig, eller erkyndigede sig om, hvad hun tænkte at leve af. Emilie fandt sig saa lykkelig og fornøyet i sin nye Forfatning, som om det havde været en Vindning og ikke et Tab for hende, at see sit Sælskab indskrænket til Julies og hendes Værtindes Omgang, som hun fandt at være en fornuftig og værdig Kone, og som hun ventede sig stor Bistand af i det Forsæt, hun havde, at vinde sin Underholdning ved sit Arbeyde. Uden at sige et Ord videre derom til Julie, strøbede hun af alle Kræfter at faae en Atlasses Klædning, som hun havde begyndt at brodere til

sig

sig selv, tillige med adskillige smukke Cabinets-Stykker færdige; i den Tanke at lade dem sælge ved sin Vertinde og betale hende deraf, siden Julie, under den Forevendning at kræve dem naar hun fik dem nødig, havde vægret sig ved at tage imod de Penge, som hun endnu havde tilovers af dem, som hendes salige Fader havde givet hende til sit eget Brug.

Herr Villamors nærmeste Naboe havde været en riig Kiøbmand, der var besængt med den Daarlighed at søge en Ære i at omgaaes den høye Adel, og see sine Ligemænd over Skuldrene. Hans Navn var Belair; hans Familie bestod af en eneste Søn og Daatter, der omtrent var paa Emilies Alder, og havde været en af hendes Leege-Søstre; og for at bøde paa det, der manglede i Fødselen havde Herr Belair kiøbt sig en Rang, der giorde hans Kone og Daatter berettiget til Frue og Frøken-Titelen. Det første Herr Villamors slette Omstændigheder bleve bekiendte, havde hverken Frue Belair eller hendes Daatter besøgt Emilie meere, og de erindrede sig neppe at slig en Person var til i Verden, da Frue Belair engang i en stor Forsamling hørte Baronesse Vardins Gierrighed at blive høyligen dadlet, fordi hun havde ladet saa nær en Paarørende komme af sit Huus, som Frøken Villamor, der levede ganske eensom og ubekiendt under Julies Vinger. Frue Bellair hørte dette ikke saa snart, førend hun fattede det Forsæt at tilbyde hende sit Huus, som hendes Daatters Selskabs Søster. Ædelmodighed og Følelse over Emilies Vanhæld vare ingenlunde hendes Drivefiædre dertil, men først og fremmest kildrede det hendes Hovmod, at give en Person af Emi-

lies Herkomst Naadens Brod, og dernæst var hun kommen efter, at hendes Daatter havde hemmelig forlovet sig med en ung og velskabt Officeer, men som hverken var riig eller fornemme nok, til at være et, i hendes Tanker, anstændigt Partie for Froken Belair, der havde en stor Arvepart at vente; og da Emilies Tænkemaade var hende meget vel bekiendt, saa haabede hun, at hendes Nærværelse skulde blive en overvindelig Hinder for hendes Daatter til at kunde foranstalte hemmelige Sammenkomster med sin Elsker. Saa hastig, som dette Forsæt var taget, saa hurtig blev det ogsaa sat i Værk; thi om Morgenen derpaa begav Frue Belair sig til Julie for at giøre Froken Villamor det omtalte Tilbud. Emilie var i Kirken da hun kom, hun berettede altsaa Julie Aarsagen til hendes Komme, og skattede sig saa lykkelig i at kunde forpligte et Fruentimmer af Froken Villamors Fortienester, at Julie lovede hende at giøre alt sit til at overtale Emilie at benytte sig af et saa ædelmodigt Beviis paa hendes Agt og Venskab; hvorpaa Frue Belair forlod hende, og sagde, efter sin Hiemkomst til sin Daatter, hvor hun havde været og hvilken behagelig Selskabs-Soster hun søgte at forskaffe hende. I Førstningen var Froken Belair ikke vel fornøyet med denne Tidende, siden hun befrygtede sig det samme af Emilies Nærværelse, som hendes Moder haabede, men efter at hun havde overveyet, at Emilie var fattig, og hvor glad hun maatte være ved at der fandtes nogen, som vilde give hende Underholdning, saa tvivlede hun ikke om, at hun jo, af Frygt for at komme af Huuset, vilde giøre alle Ting for at vinde hendes Venskab, og i

Følge

Følge deraf giøre hende al muelig Bistand i hendes Kierligheds Forstaaelse.

Af Maaden hvorpaa Frue Belair havde anbragt sit Forslag, troede Julie at finde alle muelige Fordele og Behageligheder deri for hendes kiere Emilie, og den Fornøyelse denne Forestilling oppakte hos hende, yttrede sig saa kiendelig i al hendes Væsen, at den nødvendig maatte falde Emilie i Øynene ved hendes Hiemkomst, og da hun spurgte hende om Aarsagen til denne Glæde, svarede hun hende: dersom min Kierlighed til Dem, elskelige Emilie, var mindre uegennyttig, saa havde jeg mindre Aarsag til at glæde end til at bedrøve mig, men da Deres Vel er mit høyeste og eneste Ønske, saa betager de store Fordele, som De finder i vor Skilsmisse mig Smerten og Grædmmelsen over den. Hvordan! raabte Emilie med en kiendelig Bekymring, skal vi skilles ad, og af hvad Aarsag? Derpaa fortalte Julie hende alt hvad Frue Belair havde sagt, og yttrede tillige sine Følelser over at see Emilie draget ud af en Levemaade, der kom saa lidet overeens med hendes Fødsel og Forventning. Beste Julie, svarede Emilie med et dybt Suk og Taarene i Øynene, jeg veed, at Deres Venskab og Erfarenhed giør mig det til en Pligt at anse Deres venlige Raad for Rettesnoren til al mit Foretagende, men desuagtet siger mit Hierte mig, at jeg er tusende gange lykkeligere ved vores tarvelige Levemaade under Deres Beskyttelse, end jeg kan blive ved Overfloden i Belairs Huus. Jeg hverken vil eller kan tvinge Dem enten i dette eller noget andet Tilfælde, beste Emilie! sagde Julie, men jeg nægter ikke, at jeg anseer dette

Tilbud, som en Beskikkelse af et viist Forsyn, der vaager over den Dydige. Jeg har det Haab, at Deres yndige Skabning og ypperlige Egenskaber vil giøre saa mægtigt et Indtryk i et dem værdigt Hierte, at det vil sette Dem i den Stand igien, som De er fød til, men forend Deres Fortieneſter kan giøre denne forønskede Virkning maae De sees og kiendes, og dertil gives Leylighed i Belairs Huus, som de ikke kan nyde hos mig, siden baade Deres og mit gode Navn forbyder os megen Omgang eller mange Sælskaber i vores nærværende Forfatning. Men kiereſte Julie! svarede Emilie, har min Tantes Forhold ikke givet mig en bedrøvet Erfarenhed om, hvor bittert Naadens Brødet smager? Den Last, sagde Julie, som var hendes Drivfieder, hersker sikkert ikke hos Belairs, og endskiønt jeg ikke vil derved frikiende Dem for alle andre Feyl, saa ere De dog ikke af det Slags, som tillukker Hiertet for Venskabs og Ømheds Følelser. Jeg troer, at Frue Belairs Tilbud er en Virkning af disse; forsøg det altsaa paa nogen Tid, kiereſte Emilie, og dersom De da har Aarsag til Misfornøyelse, saa kan det ikke mangle Dem paa et anstændigt Paaskud til at forlade Deres Huus, og mine Arme skal alletider staae aabne til at tage imod Dem, naar Forsynet ikke aabner Dem et tryggere Tilflugtssted. Med disse og mange andre Grunde overtalede Julie hende omsider til at tage imod Frue Belairs Tilbud, hvorpaa Julie lod hende vide, at Froken Villamor med Fornøyelse og Erkiendtlighed vilde om nogle Dage begive sig under hendes Beskyttelse.

Saa

Saa smertelig, som Frøken Villamors Skilsmisse var fra hendes kiere Julie, saa kierligen tog Frue Belair og hendes Daatter imod hende. De syntes ligesom at kappes med hinanden, om at vinde hendes Fortroelighed, skiønt af meget ulige Aarsager; thi Moderen søgte derved at formaae hende til at passe paa Daatteren, og denne at bringe Emilie til at bedrage Moderen. Hun havde neppe været fiorten Dage i Huset, førend den unge Belair ved alle muelige Opmerksomheder, søgte at viise hende det Indtryk hendes Deylighed havde giort i hans Hiert, men da hans Fader og Moder ikke begegnede hende mindre artig, saa anfaae hun Sønnens Omhue for hende, som en Virkning af Deres. Frøken Belair var den eneste, som udfandt den rette Aarsag dertil; hun var alt for listig til ikke at merke hvad der gik for sig i hendes Broders Hierte, og fattede strax den Slutning ved sig selv, at drage Fordele af denne Kierlighed enten paa een eller anden Maade. Da Emilie besvarede alle hendes Venskabs Beviiser med Erkiendtlighed og Agt, uden at indlade sig i nogen slags Fortroelighed, og der tillige i al hendes ydmyge Beskedenhed viiste sig en Værdighed, der indstiød Ærbødighed, saa havde hun endnu ikke tordet driste sig til at aabenbare hende sit Hiertens Anliggende, og for at blive skildt ved den Tvang, som Emilies Fortieneste paalagde hende, ønskede hun inderligen at indvikle hende i en Kierligheds Forstaaelse med den unge Belair. Hun var fuldkommen forvisset om, at hendes Forældre ikke vilde give hendes Broders Kierlighed meere Bifald end hendes, og da han i Følge deraf var lige saa straffældig som hun, saa vilde hun søge at udlokke Tilstaaelsen om

hans Kierlighed af ham, og ved at aabenbare ham sin betale Fortroelighed med Fortroelighed. Da hun og Emilie næsten vare uadskillelige, siden Frue Belair aldrig tog den eene uden den anden i Sælskab med sig, saa indsaae hun meget vel, at hun ingen Leylighed kunde finde til denne Samtale i sine egne Værelser; thi Frue Belair havde af meget viise Hensigter indrømmet Emilie nogle, der stode i saa nøye et Forbund med hendes Daatters, at der ikke kunde tales et Ord hos den ene, uden den anden kunde høre det.

Froken Belair gik altsaa en Morgen medens Emilie klædte sig paa, hen i sin Broders Kammer, og da dette var noget usædvanligt, saa spurgte han ganske forundret; hvad hun skulde tilskrive denne besynderlige Gunst? Du har paa nogen Tid, svarede hun med et listigt Smil, aflagt saa mange Besøgelser hos mig, som jeg ellers ikke fik i et heelt Aar, og for at viise dig min Erkiendtlighed for denne særdeles Godhed, har jeg holdt det for min Skyldighed at giøre dig denne, men maaskee var jeg bleven meere velkommen om jeg havde bragt Sælskab med mig, og viist den Beskedenhed ikke at tilegne mig dem, som du har aflagt hos mig. Der kunde være noget i, sagde den unge Belair, Beskedenhed klæder unge Fruentimmere overmaade vel. Er det lange siden, at du har giort denne Opdagelse? spurgte hun. Hvi saa? svarede han. Det er kun saa et Indfald af mig, sagde hun, at du maaskee har Emilies Omgang den at takke, men i saa Fald kunde det let være en skiult Hovmod, hvad du kalder Beskedenhed. Skakkel! sagde han, hvad skulde hun være hovmodig af, hun eyer io

det

ikke det, hun kan hælde sit Hoved til. Fattigdom og Hoffart følges gierne ad hos den forarmede Adel, sagde Frøkenen, men lad nu det staae ved sit Værd, og tilstaae mig reent ud, at du er høyligen forelsket i Emilie, og at det er hende, der drager dig saa ofte til mig. Det kunde være mueligt, sagde han, men hvad kan denne Tilstaaelse nytte dig, den vilde jo kun krænke din Forfængelighed. Mig, svarede hun, vilde den være til meget mindre Nytte end dig; thi forestil dig engang, hvad vore Forældre vil sige dertil, om de bliver din Kierlighed vaer, meener du at denne Sviger-Daatter vilde være synderlig efter deres Sind? Kan man ikke gierne elske en smuk Pige, sagde Belair, uden strax at tænke paa at gifte sig? Og sandt at sige, saa troer jeg, at min Moder af ingen anden Aarsag har bragt denne deylige Pige i Huset, end for at give mig desmeere Lyst til at blive i det. Deri kunde du meget let tage feyl, sagde hun, og see dit heele Anslag forstyrret, dersom enten min Fader eller Moder merkede det ringeste til din Kierlighed; jeg raader dig derfor at give noye Agt paa dig selv, og ikke viise Emilie andet end almindelig Høflighed saa snart nogen af dem er tilstæde. Men jeg har jo næsten ingen anden Leylighed, svarede han meget heftigen, til at see hende uden i deres Nærværelse, og skal jeg da staae som en Stotte, hvorledes skal jeg da vinde hende? Vidste du da slet ingen min Broder! sagde Frøkenen, som kunde være dig behielpelig heri? Der kunde ingen bedre giøre det end du min Søster, svarede han, og dersom du vil forskaffe mig Leylighed til at udøse mit Hierte for Emilie, saa er der intet i Verden, som jeg jo igien vil giøre for dig. Frøken Belair lod, som om hun tog det i

Betænk-

Betænkning, og efter nogen Overveyelse sagde hun: Vel an min Broder! jeg skal giøre for dig alt hvad jeg kan; det første vi altsaa bliver buden ud, vil jeg, under Paaskud af en heftig Hovedpine blive hiemme; Høfligheden forbinder Emilie til at holde mig med Sælskab, og saa kan du den hele Aften bestorme hendes Hierte, uden at frygte for besværlige Vidner. O min beste Søster! hvad Tak er jeg dig ikke skyldig, raabte han, og omfavnede hende med meere Heftighed end han havde giort i sin hele Levetid. Jeg giør mig en Fornøyelse af at forpligte dig, svarede hun, men da intet er meere kiedsommeligt for Trediemand, end to Forelskedes Samtaler, saa beviis mig den Tieneste, og bring Clerimont med dig til at holde mig med Sælskab, medens du beskriver dine Lidelser for Emilie. Ey Søster, sagde den unge Belair, jeg merker nok at dine Tienester ikke viises uden al Egennytte. Det forstaaer sig, svarede hun, fælleds Fordele knytter det fasteste Baand, og for at bære virkelig Medynk over en andens Onde maae man selv have følet det. Du veed altsaa Aftalen og Vilkaarene, staaer de dig an, saa hold dig færdig det første vi bliver udbudne.

Faa Dage efter at Anlægget var giort, fik de Leylighed til at sette det i Værk. Herr Belair tillige med hans hele Huus blev buden til et meget stort Bal, hvortil de alle lovede at komme, Sønnen undtagen, under Forevendning, at da det var Postdag, saa var han alt for træt naar han havde sat og skrevet en heel Dag til at have Lyst

at

at klæde sig om, og da han havde giort det ofte for at være i sine egne Selskaber, saa lagde ingen Mærke dertil. Frøkenen derimod stillede sig an, som om dette Bal laae hende meget om Hiertet, og føyede saa mange Anstalter til at overgaae alle paa Ballet i Pynt og Pragt, at det var en blot Umuelighed, at nogen kunde falde paa at troe, at hun ikke var sindet at komme der. Aftenen forend Ballet skulde være klagede hun meget over Kulde og Gysen i Kroppen, og gik til Sengs da de andre gik til Bords, for, efter hendes Sigende, at være desfriskere Dagen derpaa. Det første Emilie var opstaaet gik hun ind til hende for at spørge hvorledes hun befandt sig? Hun svarede: at hun havde havt en meget uroelig Nat, der havde voldt hende den grædseligste Hovedpine, men da hun skulde og maatte paa Ballet, saa vilde hun blive liggende indtil hun skulde friseres, og drikke sin Thee paa Sengen. Emilie tilbød sig at giøre hende Selskab og skienke den for hende, som med megen Erkiendtlighed blev imodtaget. Hen imod Middag forlod Frøken Belair Sengen for at begive sig til Natbordet, men neppe havde hendes Kammerpige sat Kammen i Haaret, forend Hovedpinen steg til saadan en Grad, at den næsten betog hende Sandserne, og Pigen saa got som maatte bære hende i Sengen igien. Dette Forsøg blev adskillige gange igientaget, men det havde alle Tider den samme Følge, saa at Emilie ret hiertelig ynkedes over hende, saavel for det hun leed, som fordi hun kunde være daarlig nok til at martre sig selv, i saadan en Grad, af Begierlighed til en Forlystelse, der hverken var nye eller frem-

fremmet for hende. Da nu saa den Møye, som Frøken Belair anstillede sig at anvende for at komme paa Ballet ikke alene var ganske forgieves, men mattede hende endog alt meere og meere, saa maatte hun omsider, skiønt meget nødig, som det syntes, give efter for sin Moders og Emilies Forestillinger om den store Skade hun kunde tilføye sig selv, ved at komme der i slig en Tilstand, om det ogsaa blev hende mueligt at giøre saa megen Vold paa sig selv. Hun begvemmede sig altsaa til at blive hiemme, men vilde slet ikke tage imod Emilies Tilbud om at holde hende med Selskab, førend Emilie helligen havde forsikkret hende, at hun liden eller ingen Behag fandt i slige Forlystelser, og at hun allene havde lovet at komme der, fordi det i hendes Tanker var en Uhøflighed at sige Nei uden gyldige Aarsager.

Frue Belair, som holdt sin Daatter meget sikker ved Emilies Beslutning, takkede hende meget kierligen for den Omhyggelighed hun viiste imod den Syge, og saa snart hun var paaklædt, satte hun sig i Vognen for at aflegge en stor Deel Visiter. Da hun var borte bad Emilie Frøkenen, som laae oven paa Sengen, at legge sig ret til Roe, da hun vilde sette sig ved Sengen, og enten snakke med hende eller læse for hende, hvilken af Delene hun fandt meest Behag i. Emilie blev høyligen forundret ved at høre Frøken Belair i en meget munter Tone svare: at hun ikke vilde ligge længere, siden hun troede, at det onde gik over saa snart hun kom op; men hendes Forundring naaede den høyeste Grad, da Frøkenen med et sprang ud af Sengen, kaldte paa sin Kammerpige, befalede hende

hende at bringe sig sin kostbareste Negligee, og iførte sig den med saa megen Omhue og Kunst, at endskiønt hun langt fra ikke var nogen Skiønhed, saa maatte Emilie dog tilstaae ved sig selv, at hun aldrig havde seet hende meere klædt til sin Fordeel, eller bedre skikket til at behage. Hun fattede ikke det mindste af hvad denne Pynten skulde sige, snart troede hun, at Frøken Belair havde en meget stærk Feber og raisede i den, snart at hun ved at pynte sig for sig selv vilde holde sig skadesløs, fordi hun ikke kunde legge al den Pragt til Skue, som hun havde bereed til Ballet: men den unge Belairs og Capitain Clerimonts Komme, som strax derpaa indfandt sig, gav hende snart Lys i Sagen; thi endskiønt Belair sagde: at han havde holdt det for sin Skyldighed at holde sin Søster med Selskab det første han havde hørt, at hun var over Senge, saa troede Emilie dog ingenlunde, at den saa hastig forsvundne Hovedpiine og deres Komme var en blot Hændelse, men hun ansaae det strax for et overlagt Kort, hvis Hensigt hun vilde giøre sig al muelig Umage for at opdage.

I Førstningen tog disse fire Personer alle lige Deel i Samtalen, men lidt efter lidt trak Frøken Belair og Capitain Clerimont sig ud af den og talede sagte med hinanden, og under Forevendning af en fiin Trækvind skiftede Frøkenen Sted, og satte sig i den anden Ende af Stuen. Capitainen tog strax sin Plads hos hende og overlod det til Belair at fordrive Emilie Tiden, men endskiønt han giorde sig al muelig Umage derfor, saa var dog hendes største Opmerksomhed henvendt til de andres Foretagende og Samtale, som ogsaa fuldkommen bestyrkede

styrkede hende i sin fattede Mistanke om en lonlig Forstaaelse imellem dem. Efter at de paa begge Sider havde yttret megen Glæde over at see hinanden, saa horte hun Capitainen spørge sin Elskede, hvem denne deylige Pige var? og hvad enten det nu var af Jalousie fordi han kunde finde nogen anden deylig hvor hun var tilstæde, eller og af en dum Hovmod, saa svarede hun ham med en haanlig Mine: at det var en fattig Froken, som hendes Moder havde taget til sig af Naade og Barmhiertighed. Istæden for at dette Svar skulde kræuke Emilie, saa giorde det hende en virkelig Tieneste, siden den deri yttrede Foragt bragte hende til at troe, at Belair af blot Fovelighed spillede en Elskers Rolle hos hende, og befriede hende derved for den Uroelighed, som Folgerne, hans Kierlighed kunde have for hende, sikkert havde opvakt i hendes Barm, naar hun havde holdt den for virkelig. Da han var opdragen i den Forestilling, at Penge giorde Fortieneſter ganske unodvendige, saa havde han ikke heller anvendt mindste Moye for at dyrke sin Forstand eller danne sin Tænkemaade, saa at alle de skionne Ting hvormed han bestormede Emilies Hierte, bestod i det almindelige Hvishvas, om at være saaret indtil Doden; om hendes Oynes brændende Straaler og et Miskmask af Gudinde, Tilbedelser, Slave og Træl, som han ikke selv forstod. Hun, som holdt hans latterlige Kierligheds Erklæring for Skrømt, vilde ikke besvare ham den alvorlig, men brugte allene hendes fine Vid til at sette ham i stig Forvirring, at han hverken vidste hvad han skulde sige eller foretage sig. Da Emilie saae Bordet blive dækket, var hun først sindet at gaae ind i sit Kammer, men den Erkiendtlighed hun troede

troede at skylde Frue Belair bevægede hende til at blive af Frygt for at Broderens Føyelighed og Søsterens Uforsigtighed maatte gaae alt for vidt. Maaltidet, som Belair havde ladet anrette i Byen, bestod af alt hvad der var lækkert og kostbart, saavel som de heedeste og hærligste Viine. Da disse nu begyndte at giøre deres Virkning, nød Clerimont adskillige smaae Gunstbeviisninger af Froken Belair, som hendes Br[illegible], der derpaa forsøgte at tage hos Emilie, men hendes alvorlige Irettesettelse og bydende Øyekast bragte ham strax igien inden for Ærbødighedens Grændser: men da hun var bange for, at Viinen maatte blive alt for stærk Mester, og Klokken strax derpaa slog Tolv, saa reyste hun sig med den Erklæring: ikke at vilde holde Frøkenen længere fra sin Roelighed, og da ingen Bønner kunde formaae hende til at forandre sin Slutning, saa holdt Frøkenen det ikke heller raadeligt at beholde de andre længere hos sig. Det første Emilie havde lagt sig, anstillede hun sine Betragtninger over Froken Belairs og hendes Broders Forhold, og var i stor Tvivlraadighed om hun skulde aabenbare denne Tildragelse for deres Moder eller ey; men da hun overvøyede at Frue Belair ikke havde betroet sin Daatter til hendes Opsyn, og hun let kunde drage den Beskyldning paa sig, at hun søgte at sette Ondt for Børnene hos Forældrene, saa besluttede hun at tie dermed med mindre, at hun blev adspurgt, og saa fremt hun mærkede noget til slig en Aftale for Fremtiden da ikke at blive Hiemme, men foregive, at have noget magtpaaliggende at tale om med Julie.

Frøken Belair var paa sin Side endnu langt meere urolig, hun havde tydeligen merket, at Emilie ikke havde funden halv saa megen Behag i dette Partie, som hun havde forestillet sig, og i Følge deraf frygtede hun for, at Emilie maatte tale derom i hendes Moders Nærværelse, siden ingen Egennytte forbandt hende til Taushed; og at bede hende om den, var hun for hovmodig til. Med alt det var det dog høyst nødvendig at give hende et Vink desangaaende, førend Emilie fik Frue Belair i Tale, hvorfor hun besluttede at giøre Emilie til sin Fortroelige, og til den Ende begav hun sig tiilig om Morgenen i hendes Kammer, under Forevendning at giøre Vederlag for hendes Gaars Omhyggelighed ved at skienke The for hende. Emilie svarede smilende: at hun var hende over, maade forbunden, og at denne Opmerksomhed var hende dobbelt behagelig, siden ingen heftig Hovedpine betog hende Følelsen af den. Jeg forstaaer Dem, svarede Frøken Belair halv skamfuld, men beste, kiereste Frøken Villamor! kan De fortænke mig? Hvad skulde jeg fortænke Dem Frøken, spurgte Emilie? Hun svarede: Førend vi gaaer videre i den Materie, saa sig mig, hvorledes Capitain Clerimont staaer Dem an? Ganske vel, var Emilies Svar, jeg troer, at han har meget god Forstand; hans Skabning og Omgang er behagelig, men jeg kiender forlidet til ham, til at kunde domme om hans Tænkemaade, der er det væsentligste til at giøre et Menneske agtbart. O hans Hierte er ligesaa deyligt, som hans Skabning! raabte Frøken Belair, og handler de Forældre ikke tyrannisk, der, fordi han ikke er rig, vil nægte ham Deres Daatter og adskille to Hierter, som Kierligheden har paa det

nøyeste

nøyeste forenet? Forældrene, svarede Emilie, seer sielden med Døttrenes Øyne, det paaligger dem at sørge for Børnenes Beste; og denne Omhue leder dem ofte til den vrange Indbildning, at Velstand er den væsentlige Lyksalighed, men endskiønt den kun bidrager til at befæste samme, saa maae man dog paa den anden Side tilstaae, at Armod har saa mange græsselige Følger, at man ikke kan fortænke Forældrene, om de gruer for den paa deres Børns Vegne. Deri vil jeg give Dem Ret, sagde Frøken Belair, men tør jeg smiggre mig med at have en sand Veninde i Dem? Vil De tillade mig, at udøse mit ganske Hierte for Dem? Med største Fornøyelse, sagde Emilie, og forlad Dem til, at jeg i alle Tilfælde skal viise den samme Hengivenhed og Oprigtighed til at befordre Deres Vel, som om jeg var saa lykkelig at eye en Søster i Dem. Saa maae De da vide, beste Veninde, tog Frøken Belair Ordet, at Capitain Cleriment og jeg elsker hinanden paa det heftigste, at intet uden Døden kan skille os ad, og at om jeg ikke faaer ham, saa er der ingen Lyksalighed for mig paa Jorden. Min Moder har mærket, at vi bær Godhed for hinanden, og paa det strængeste forbuden mig at see og tale med ham, fordi han, efter hendes Sigende, ikke har Midler nok til at være et anstændigt Partie for mig. Var jeg selv fattig, saa vilde jeg ikke sige et Ord derimod, men den Arv, som jeg har i Vente, setter mig ikke allene i Sikkerhed for at lide Mangel, men forvisser mig endog et rigeligt Udkomme. Da altsaa mine Forældre misbruge den Magt, de har over mig, saa kan heller ingen Fornuftig legge mig det til Last, at jeg

bedrager Dem; thi reent ud sagt, saa var min Hovedpine forstilt i Gaar allene for at faae Leylighed til at see og tale med ham. Jeg vilde ikke sige Dem noget derom, førend De havde seet ham, men da De finder ham Deres Agt værdig, og i Følge deraf seer hvor umenneskelig man behandler os, saa er jeg ogsaa vis paa, at vi kan vente os al Bistand af Deres Godhed, og at De saa tit som muligt vil være os behielpelig til at see og tale med hinanden uden at nogen faaer det at vide. De vil derved, blev hun ved og slog sine Arme om Emilie, giøre mig Dem evig forbunden, og vær vis paa, at min Erkiendtlighed skal være uden Grændser. Kræv af mig alt hvad De vil, Frøken, sagde Emilie, undtagen det; thi jeg kan saa lidet love Dem det, at jeg meget meere oprigtig vil tilstaae Dem, at jeg vil giøre alt mit til at hindre slige hemmelige Sammenkomster. De kan dog umuelig, sagde Frøken Belair meget forbauset, billige mine Forældres Forhold, men jeg merker desværre nok, at min Moder er forekommet mig, og har faaet Dem paa sin Side. Deres Moder, svarede Emilie, har aldrig udladt sig det mindste derom for mig, og dersom Mangel paa Formue er det eeneste, der er at udsette paa Clerimont, saa er jeg saa langt fra at billige deres Forældres Forhold, at jeg meget meere vil tilstaae, at De handler ubillig og ufornuftig, men dette berettiger Dem paa ingen Maade til at giøre det samme. De er Deres Forældre Lydighed skyldig i alle muelige Ting, og vil De vente at Deres Forældre skal opfylde de Pligter, der paaligger Dem, saa maae De først stræbe at opfylde De-

res,

res, som Barn, paa det allernøyeste. Men skal jeg da, tog derpaa Froken Belair Ordet med Heftighed, for at rette mig efter mine Forældres Griller gjøre mig selv ulykkelig ved at tage en Mand, som jeg ikke kan lide? Det er ingenlunde min Mening, svarede Emilie, Deres Forældres Myndighed strækker sig ikke til at tvinge Dem til at ægte en Mand imod Deres Villie, men De er heller ikke berettiget til at give Dem en Svigerson uden Deres Minde; og Midlerne, som De har i Vente, forøger just Deres Forbindtlighed, som Daatter. De har ikke erhvervet sig dem selv; de ere samlede ved Deres Faders Flid og Vindskibelighed, og hvad kan være meere billigt end at den, som med Sveed og Møye har bragt noget for sig, og saa bør have Raadighed over, hvem der skal nyde Frugterne af det? Men jeg er jo ikke heller sindet, var Froken Belairs Indvendning, at ægte Clerimont uden mine Forældres Samtykke, jeg ønsker mig jo kun den Fornøyelse at see og tale med ham imellemstunder. Og denne Fornøyelse bør De for Deres tilkommende Dages Lykfaligheds Skyld nægte Dem selv, sagde Emilie; thi skulde De komme i en anden Mands Værge, og slige Sammenkomster kom ham for Øre, saa kunde det let give Anledning til Misforstaaelse; og har De provet Dem selv noye nok til at være vis paa, at intet kan udslette Deres Kierlighed til Clerimont, men at De med Standhaftighed vil oppebie Tiden for at forvisse ham Deres Hierte ved Deres Haand, saa bør De endnu mindre gjøre det, hans Høyagtelse er al for vigtig for Dem, at De for nogle Øyebliks Behagelighed skulde gjøre et Skridt, som kunde tiene til at fornedre Dem i hans Tanker. Det er reent

umueligt, sagde Froken Belair, at han skulde kunde tænke slettere om mig derfor; jo meere Prøver jeg giver ham paa min Kierlighed, jo høyere bør han jo elske mig? Kierlighed og Høyagtelse staaer ikke stedse i det nøyeste Forbund, svarede Emilie, og dog er den sidste langt nødvendigere til et lykkeligt Egteskab end den første. Et ungt Fruentimmer kan derfor aldrig vaage nøye nok over sit Forhold, saa snart hun, ved at have tilstaaet sin Tilbøyelighed for en Elsker, har givet ham Rettighed til at kræve Beviiser paa den; thi Mandfolkenes Ubillighed imod os er saa stor, at uagtet de ved Bønner og Taare anholde om disse Beviiser, saa formindsker dog hver en Gunst de nyder, deres Agt for os, saa snart den forundte Gunst strider imod vore Pligter. For nærværende Tid skylder De Clerimont intet, men Deres Forældre alt. Han træder ikke saa snart ind i Deres Rettigheder, som Mand, førend hver en List, hver en Ænke, som De har anvendt til at bedrage Deres Forældre af Kierlighed til ham, vil opvække en Tvivl i hans Barm om, at De maatte betiene sig af de samme til at bedrage ham, af Kierlighed til en anden; og den eneste Maade til at erhverve Dem hans fuldkomne Agt og Fortroelighed er den, at overbeviise ham om, at al Deres inderlige Kierlighed for ham, ikke er mægtig at forleede Dem fra Deres Pligter. Da jeg er for ung og uerfaren til at vide alt dette af min egen Eftertanke, saa bør De saa meget meere sette Liid til det jeg siger, som jeg allene har forebragt Dem den fornuftige Julies Ord, der fra min spæde Barndom af har vaaget over, og sørget for mit Beste: Og til et Beviis paa, at det allene er af Venskab til Dem, og jeg afslaaer at

befordre

befordre Deres Sammenkomst med Clerimont, lover jeg Dem ikke allene den ubrydeligste Taushed, men endog at anvende alle muelige Overtalelser til at faae Deres Moder bragt paa Deres Side, ifald hun skulde lade sig forstaae med noget angaaende denne Sag for mig. Froken Belair omfavnede og takkede hende med utallige Venskabs Forsikkringer, og Samtalen endte sig til større Fornoyelse paa Emilies, end hendes foregivne Venindes Side, der besluttede hos sig selv, at naar hun ingen Mueligheed saae til at faae hende i Ledtog med sig, da at anvende sine yderste Kræfter til at faae hende af Huset.

Emilie sukkede dagligen i sit Hierte over Verdens daarlige Mening, at det var et Fruentimmer af hendes Herkomst meere uanstændigt, at leve af sine Hænders Arbeyde end af andres Naade, og søgte derfor at afbetale de Forbindtligheder, som hun nød i Belairs Huus paa den Maade, som forudfattede Meninger ikke tillod hende at drage Fordele af efter eget Behag. Hun udarbeydede et Stykke i Miniatur, der forestillede hele Familien i Livs Størelse, og da alle deres Portraiter fandtes i Olie-Farve, saa copierede hun dem, uden at de behøvede at sidde for hende. For at anbringe meere Liv i Stillingerne, havde hun givet Moderens, Daatterens og Sønnens Favoriter Sted med i Maleriet, saa at Moderen spøgede med en liden Bologneser, Daatteren havde en Popegøye paa Haanden, som syntes at snakke, Sønnen trak en stor Kat i Halen, og Faderen betragtede dem med en Mine, der yttrede en Tvivlraadighed om han skulde belee dem, eller glæde sig over dem. Alle de Kiendere, som saae det, lagde en

overmaade stor Berommelse derpaa, og holdt det i en Priis, der var meere end dobbelt Vederlag for alt hvad Emilie havde nydt i Belairs Huus; og da det betog hende den svare Byrde, der trykker et ædelt Hierte, naar det skylder Personer Forbindtligheder, som det ingen Agt har for, saa fik Emilie al sin Munterhed igien. Froken Belair, der ansaae sin Broders Kierlighed til Emilie for det eneste Middel til at bringe hende til at samtykke hendes Forlangende, tog en Dag, da hun med Henrykkelse betragtede hvor livagtig hendes Papegøye var troffen paa Maleriet, Anledning at sige til Emilie, at det var Skade, at hun ikke havde ladet saa megen Grund blive ved den ene Side, at der kunde kommet en Person paa det endnu, som hun haabede skulde snart høre til Familien. Emilie, der troede, at hun dermed sigtede til Clerimont, svarede hende i Spog, at naar saa var, vilde hun umage sig for at anbringe ham knælende for Froken Belairs Fødder. Nøy; svarede hun, det var langt fra mine Tanker, den Person, som jeg meener, bør være ved min Broders Side. Saa burde de have givet mig et Vink derom forhen, sagde Emilie; thi nu er det for sildig. Hvorledes, sagde Froken Belair, skulde jeg komme til at give Dem et Vink angaaende noget, som De vidste meget bedre end jeg? Jeg forsikrer Dem oprigtigen, sagde Emilie, at jeg er ganske uvidende derom. Det faaer De mig aldrig til at troe, sagde Froken Belair; thi har min Broder endog været for frygtsom til at aabenbare Dem sin heftige Kierlighed, saa maae De dog været bleven den vaer af hans hele Adfærd; thi jeg veed af Erfarenhed hvor klarsiende unge Piger ere ved slige Leyligheder. For at være det,

svarede

svarede Emilie, maae man, efter mine Tanker, tage Indbildnings Kraften meget stærk til Hielp, og den bedrager ofte. I øvrigt svær jeg Dem til ved alt det helligt er, at jeg hverken har hørt eller seet andet af Deres Broder end det, som alle unge Herrer troer, at Levemaaden forbinder dem til at sige og vise imod unge Fruentimmere. Og jeg, sagde Frøken Belair, giør Dem paa min Side lige saa høy og hellig en Eed paa, at han brænder af den inderligste og heftigste Kierlighed til Dem. Naar saa er, svarede Emilie, saa bliver det best at dæmpe denne Lue i Tide; De maae derfor ikke tage det fortrydeligt, at jeg for Fremtiden begiver mig i mit Kammer, saa snart han kommer i Deres. Men da hans Kierlighed, sagde Frøken Belair, i ingen Maade er fornærmelig for Dem, hvad forbinder Dem da til at dæmpe den; og vilde det ikke tiene meere til at befordre, saavel Deres som hans Lyksalighed, om De besvarede Den? Jeg har saa mange og velgrundede Aarsager til ikke at giøre det, sagde Emilie, at det er mig umueligt at anføre dem. Hvorpaa hun, for at giøre Ende paa Samtalen, forlod Frøken Belair.

Emilie udførte sit Forsæt med saadan en Nøvagtighed, at Frøken Belair blev fuldkommen overbeviist om, at der var intet at vinde hos hende, og fra samme Øyeblik søgte hun ikke allene at skaffe hende jo før jo heller af Huset, men endog at giøre hende sit Ophold i det ubehageligt og forhadt. Til den Ende forandrede hun ganske og aldeles sit Forhold imod Emilie, og begegnede hende med saadan Overmoed, som om hun havde været hendes Tienestepige; ja, det gik endog saavidt,

at hun engang i et offentlig Selskab kaldte paa Emilie til at tage et Kort op, som hun havde tabt, men da det strax blev forrettet af en ung Herre, som stod hos Frøkenen, saa stillede Emilie sig an, som om hun ikke havde hørt det. Frue Belair, endskiønt hun var tilstæde, havde maaskee ikke engang lagt Mærke dertil, men anseet det for noget, der var Emilies Skyldighed, dersom hun ikke havde hørt adskillige fornemme Personer, der vare i Sælskabet, at tale derom imellem sig, som den høyeste Grad af Uforskammenhed; hvorfor hun besluttede at sette sin Daatter til rette derfor. Hun kaldte hende altsaa Dagen derpaa i sit Kammer og foreholdt hende, hvorledes hun havde forløbet sig, og hvad Dom der var bleven fældet over hendes Opførsel, med det Tillæg, at endskiønt hun kunde være berettiget til at fordre slige Tieneſter af Emilie naar de vare allene, saa giorde hun sig selv Skam, om hun ikke i Sælskaber begegnede hende, som Frøken Villamor. Frøken Belair, som alt længe havde bereed sig, og med en inderlig Længsel ventede paa, at hendes Moder skulde bebreyde hende sit Forhold imod Emilie, svarede med den yderste Fripostighed: Dersom min Moder var saavel underrettet, som jeg er, om hvorvidt Emilies Indbildning og Stolthed strækker sig, saa vilde hun sikkert finde det høyst nødvendig, at Emilies Hovmod blev ydmyget, for at bringe hende til at holde sig inden sine Grændser. Frue Belair søgte at forsvare Emilie imod disse Beskyldninger, og at overbevise sin Daatter om, at hun var høflig og artig imod enhver, lige indtil Tieneſtefolkene. Det har hun sine gode og gyldige Aarsager til, sagde

sagde Frøkenen; thi ved denne paatagne Artighed haaber hun med det første at giøre sig til Deres Svigers Daatter. Hvad siiger du mig, raabte Frue Belair i den yderste Forundring, har denne nøgne Tøs Anslag paa din Broder? Ikke allene Anslag, svarede Frøkenen, men hun har endog med sin forstilte Uskyldighed allerede bragt det saavidt, at min Broder er rasende forelsket i hende, og istand til at foretage sig alle Ting for at see sin Kierlighed kronet med et lykkeligt Udfald. Det kan jeg umueligt troe, sagde Moderen, jeg seer Dem jo neppe tale sammen. Deri bestaaer just hendes fornemste Kunstgreb, sagde Daatteren, men De veed at holde sig skadesløs derfor paa andre Tider; vel er det sandt, at Emilie stiller sig meget kold an, som alle Coquetter giøre, men det skeer vist ikke i anden Hensigt, end for at giøre min Broder hendes Erobring saa kostbar, at hun kan faae ham til at foretage alt hvad hun vil. Deres Sammenkomster, som i Førstningen var stedse paa mit Kammer, gav den første Anledning til Uenighed imellem Emilie og mig; thi da jeg gav hende at forstaae, at jeg paa ingen Maade vilde være Skalkeskiulet for min Broders Opvartninger til hende, svarede hun mig: at jeg giorde mig meget meere til end mig tilkom, at vores Herkomst var saa ulige, at baade jeg og min Broder maatte holde sig det for en Ære, at hun vilde laane sit Øre til at høre paa et Tilbud, der i ingen Maade var antageligt for slig en Person, som hun var: og siden den Tid setter hun snart aldrig sin Fod ind til mig, men tager imod hans Besøgelser i sit eget Kammer; og for at naae sine Hensigter desbedre, skeer det kun meget sielden. Kunde du ikke mage det saa, sagde Moderen, at jeg

kunde

kunde høre een af disse Samtaler, for at giøre Ende paa dem i Tide. Det kan jeg gierne, svarede Datteren, og det første min Broder er hos hende, skal jeg lade min Moder vide det.

Nu manglede der ikke andet for Frøken Belair til at naae sine Hensigter, end at forskaffe hendes Broder en Samtale med Emilie, hvortil hendes Moder kunde være Vidne. Da altsaa den unge Belair en Dag beklagede sig for sin Søster, at Emilie skyede hans Nærværelse og løb saaledes for ham, at han aldrig kunde faae Leylighed at sige hende et eneste Ord angaaende hans Kierlighed, saa svarede hun ham: Ventelig løber hun kun for at du skal følge efter hende; tag derfor Mod til dig og gaae i Morgen ind til hende, uden at spørge dig for, og for at forebygge, at du ikke skal blive overseet af onde Øyne, saa kan du gaae igiennem mit Kammer; men da jeg ikke vi have det ringeste at giøre dermed, saa vil jeg snige mig ud naar du kommer ind, hvorved du tillige faaer Leylighed til at lade, som om du søger efter mig. Belair fandt dette Anslag ypperligt, og forsømte ikke Dagen derpaa saasnart han kunde slutte sig til, at hans Søster havde drukken The at indsinde sig hos hende, og hun, som alt i nogen Tid havde ventet ham, gik ud af Døren, ligesom han kom ind af den, og, uden at lukke den efter sig, skyndte hun sig alt hvad hun kunde hen til sin Frue Moder med den Beretning, at hendes Broder for nærværende Tid befandt sig hos Emilie. Hun sagde tillige, at hun havde brugt den Forsigtighed at lade Døren staae aaben, paa det hun kunde komme ind, uden at de kunde høre det, men bad

tillige

tillige, at hun maatte blive i sin Moders Værelse indtil hun kom tilbage, paa det hendes Broder ikke skulde satte Mistanke om, at hun havde forraadt ham, hvorved der let kunde komme Uenighed imellem dem. Frue Belair biefaldt sin Daatters Klogskab, og skyndte sig hen at høre Samtalen imellem hendes Søn og Emilie.

Imidlertid var den unge Belair gaaet ind i Emilies Kammer, og med en stor Undskyldning for sin Dristighed erkyndigede han sig, om hans Søster ikke var hos hende, siden hun ikke var i sit Kammer. Emilie svarede ham meget høflig, at hun for den Formiddag ikke endnu havde havt den Fornøyelse at see hende, men bad ham tillige om han havde noget at tale med Frøkenen, da at oppebie hende i hendes egne Værelser, siden hun just var i Begreb med at klæde sig. Gruesomme Frøken Villamor, sagde Belair, vil De da reent bringe mig til Fortvivlelse, siden De betager mig alle Leyligheder til at forklare Dem min heftige og brændende Kierlighed? Naar De vil overveye begge vores Forfatning, svarede Emilie, saa indseer De lette'ig, at Deres saa kaldte Kierlighed er ganske ufornuftig, og at det er min Pligt at giøre alt mit til at dæmpe den. Nu kom Frue Belair paa sin Post, og det første hun hørte af Samtalen var, at hendes Søn sagde: Hvad ufornuftigt er der da i at tilbede den, der i Deylighed og Fortræflighed er meere en Gudinde, end en jordisk Skabning? Uden at indlade mig med, sagde Emilie, at igiendrive Deres overdrevne Lovtaler, der allene kan smigre en daarlig Forfængelighed, vil jeg paatage mig at overbeviise Dem om det ufornuftige

nuftige i Deres Kierlighed ved dette ene Spørgsmaal: om De tor vove at giøre den bekiendt for Deres Herr Fader og Frue Moder. Men hvad giør det til eller fra, svarede Belair, Deres Biefald kan jo hverken forøge min Kierlighed eller Glandsen af Deres Ydigheder? og naar De allene vil skienke mig Deres Hierte, saa kan vi dem uadspurgt tilbringe vore Dage i den sødeste Forstaaelse og nyde alle de Henrykkelser, som Kierligheden skienker ret forelskede Hierter. Gaae fra mig, nedrige Siel! sagde Emilie i den foragteligste Tone, og kom aldrig meere for mine Øyne. Jeg imodtog Deres Frue Moders Tilbud, for at nyde Sikkerhed og Beskyttelse i hendes Huus, og kunde mindst vente, at jeg derved sat mig blot for saa skammelig en Fornærmelse. Belair, som af Emilies opbragte Aasyn blev vaer, at han havde givet sig for tilig blot, kastede sig paa Knæe for hende, og forsikkrede med de helligste og dyreste Eeder, at han ikke havde forstaaet andet under sin Tale, end at hans Kierlighed skulde forties for hans Forældre, indtil han var kommen i den Stand, at han kunde være Dem foruden. Ifald De finder for got, at sette de Pligter til Side, sagde Emilie, som De skylder Deres Forældre, saa maae De vide, at jeg ingenlunde er sindet at glemme det, som jeg skylder mig selv, og trænge mig ind i en Familie uden dens Samtykke. Jeg igientager derfor paa nye, at Deres Kierlighed er ufornuftig, at jeg anseer den, som en Fornærmelse, og vil derfor aldrig høre et Ord meere om den. Men dersom jeg kan erholde mine Forældres Samtykke, sagde Belair, lover den engle Emilie mig da at blive min? Paa ingen Maade, svarede Emilie; thi ingen Fordele

skal

skal nogensinde bevæge mig at give min Haand til en Mand, som jeg ikke bær den fuldkomneste Høyagtelse for. Da De nu veed mine Tanker, saa maae jeg bede Dem at forlade mig, eller og jeg nødes til at gaae herfra og begive mig til Deres Frue Moder.

Belair torde ikke giøre meere Indvendninger derimod, men lovede i alle Ting at rette sig efter hendes Befalninger, og til et Beviis derpaa aabnede han Døren, hvor han til sin og Emilies store Forundring blev hans Moder vaer. Ifald jeg ikke af det jeg har hørt, sagde Frue Belair, kunde vide, at Junkeren ikke var sig mindre end min Nærværelse ventendes, saa kunde hans Forskrækkelse viist mig det. Belair, der vidste, at hans Moder sat al for stor Priis paa Penge, til at samtykke hans Forbindelse med Emilie, tog sin Slutning paa Stædet; og for at giøre sig en Fortieneste deraf hos hende, svarede han sin Moder: Den Forvirring, som min Moders uventede Syn har foraarsaget mig, er meere en Virkning af Glæde end Forskrækkelse, siden den skaaner mig for at giøre hende mit Hiertes Anliggende bekiendt; hun veed det nu tilfulde, og jeg igientager i hendes eget Paahør, at min Kierlighed til Frøken Villamor først skal endes med Døden. Hvorpaa han gik bort efter at han havde bukket meget dybt for sin Moder, der af Harme og Forbittrelse ikke kunde fremføre et eneste Ord. Endskiønt der i Emilies hele Tale og Forhold ikke var det ringeste, som Frue Belair med Føye kunde dadle, saa holdt hun det dog høyst nødvendig at skaffe Emilie af hendes Søns Øyne, men istedet for at foreslaae hende en Skilsmisse

misse paa en fornuftig og sømmelig Maade, saa besluttede hun at giøre hende en Forbrydelse af Sønnens Kierlighed. Det første hun altsaa kunde komme til Orde, vendte hun sig til Emilie med disse Ord: Jeg maae reent ud tilstaae Dem Froken, at jeg har skammelig bedraget mig i mine Tanker om Dem, og at jeg havde tiltroet Dem en ganske anden Opførsel. Min Opførsel, svarede Emilie meget koldsindig, taaler den strængeste Undersøgelse, og vil sikkert finde Bifald hos enhver upartisk Dommer. O ja; sagde Frue Belair, det er vist meget priseligt af Dem, at sette Garn ud for Sønnen i et Huus, hvor de af Medynk har nydt Livs Ophold. Havde jeg ikke anseet Deres Tilbud, sagde Emilie, for en Virkning af Venskab og Ædelmodighed, saa havde jeg aldrig taget derimod; thi jeg skammer mig ikke ved at vinde mit Brød med mine Hænder, men jeg blues ved at tage imod Almisse; og dersom De har hørt hvad her er talt imellem Deres Søn og mig, saa maae De selv tilstaae, at hans Kierlighed har faaet langt mindre Opmuntring end Afviisning af mig. Ja, saadan en Afviisning, sagde Frue Belair, som alle Coquetter giver, naar de søger at indvikle deres Elskere endnu fastere i deres Garn. Dette er saa langt fra mine Hensigter, svarede Emilie, at jeg meget meere helligen kan forsikkre Dem, at Deres Søn aldrig fik min Haand, om endog baade De og hans Fader gav Deres Samtykke dertil. Ræven sagde ogsaa om Rønnebærene at de vare suure, sagde Fruen meget haanlig, men hvorom Alting er, saa er det nødvendigt ved en Skilsmisse at forebygge flere slige Samtaler, og da man ikke vel kan jage et Barn af Huset for at beholde en Fremmet i det, saa begriber De nok hvad

min

min Mening er. Fuldkommen vel Frue, svarede Emilie, og dersom jeg ikke havde frygtet for at blive beskyldt for Uskionsomhed, saa havde jeg giort dem dette Forslag det første Øyeblik jeg troede, at Deres Søn havde Hensigter, som vare stridige imod Deres. Hun neyede derpaa meget dybt for Fruen, og gik ind i sit Kammer, hvor hun skyndte sig saaledes med at pakke sine Sager sammen, at hun endnu for Maaltidet bad Farvel til Frue og Froken Belair, og begav sig til Julie, der med en moderlig Kierlighed tog imod hende.

Greve Turner havde ikke saa snart faaet at høre, at Emilie var kommen i Belairs Huus, forend han begyndte at fryte for at det maatte giøre Hinder i hans Anslags lykkelige Udførelse, siden Emilie derved blev befriet fra den Mangel, som han haabede skulde twinge hende til at tage imod hans Tilbud. Han fandt det altsaa nødvendigt at forandre sine Batterier og begav sig til Julie, men da han kiendte hende for vel til at vente sig Bistand af hende, dersom han ikke skiulede sine Hensigter, saa viiste han sig for hende med et Ansigt, der bar alle Bedrøvelsens Kiendemerker. Han sagde til hende: at han elskede Emilie alt for inderlig til at han uden den grummeste Smerte kunde see hende bragt derhen at leve af Personers Maade, der i alle Betragtninger vare saa langt under hende, at han var vis paa, at deres Bonde-Hovmod vilde dagligen bebreyde hende de Velgierninger, som de troede at bevise hende; hvorved han tillige udøste utallige Forbandelser over Baroneſſe Vardins nedrige Gierrighed, som han kaldte den skammeligste af alle Laster. Julie svarede ham, at hun forundre-

de sig høyligen over, at han kunde finde denne Feyl saa afskyelig, da dog intet andet end Emilies liden Formue havde bragt ham til at sønderrive det hellige Baand, som en døende Fader havde knyttet imellem dem. Ak værdige Julie, raabte Hykleren med en forstilt Smerte, hvorlidet kiender De mit Hierte! Jeg kan lade af at leve, men aldrig at elske Emilie, og til min Ulykke og hendes Fortræd staaer jeg under en Faders Magt, der, ligesom alle gamle Folk, troer at al Lykksalighed i Egtestanden beroer paa Penge. Ham er det, og ikke mig, som holder for at Frøken Villamor ikke er et anstændigt Partie for mig. Det var det, som jeg, maaskee med lidet for megen Letsindighed, vilde give hende at forstaae, og overtale hende at oppebie en beleyligere Tid til vores Forbindelse, da hun gav mine Ord en vrang Udtolkning, og begegnede mig paa saa haard en Maade, at det bragte mig i Harnisk, og jeg drev min Empfindtlighed lidet for vidt derover. Men en Elskers Vrede tiener allene til at giøre hans Lænker dessærkere. Jeg tilbeder den fortræflige Emilie heftigere end nogen Tid tilforn; jeg føler, at det er mig umueligt at lade af at elske hende, og min heftige Kierlighed tillader mig ikke at nyde et Øyebliks Roelighed, førend jeg faaer draget hende ud af den Tilstand, som hun er i: Men da jeg veed, at hun er al for opbragt imod mig til at unde mig den Lykksalighed at bære Omhue for hendes Vel, saa tager jeg min Tilflugt til den dydige Julie. Annam De af min Haand alt det, der udkræves til en Levemaade der er hende værdig, uden at lade hende vide hvor det kommer fra, og det eneste jeg begierer derfor er dette, at De efter Haanden vil betage hende de vrange Tanker, som

hun

hun har fattet om mig, og ved at overbevise hende om, at det allene er en Faders Myndighed, der hindrer mit Løftes Fuldbyrdelse at skaffe mig den Fornøyelse at see og tale med hende imellemstunder, indtil jeg kan offentlig forbinde mig med hende. Mange og utallige Aarsager Herr Greve, svarede Julie, forbyder mig at samtykke i deres Forslag; thi hvor uværdig gjorde jeg mig ikke til Emilies Venskab og Agt, naar jeg saa skammelig kunde misbruge hendes Fortroelighed, at legge hende under de Forpligtelser mod andre, som hendes ædle Hierte neppe kan tillade hende at skylde mig. Dernæst er hendes Ære og gode Navn mig alt for dyrebart, at jeg skulde sette det blot for ubillige Domme; thi hvad for Slutninger tænker De vel at den ildesindede Verden vilde giøre, naar den saae den fattige Froken Villamor at nyde alle Livets Bequemmeligheder, uden at den vidste Kilden til denne Velstand. Ey, svarede Greven, dertil kan vore adskillige Lotterier forskaffe et herligt Paaskud, man behøver jo kun at foregive, at Emilie har faaet en anseelig Gevinst i et af dem. De fleste Mennesker, sagde Julie, finder saa stor en Fornøyelse i at tænke det værste om andre, at det neppe vilde blive troet, om det endog var sandt, allerhelst naar Emilie ikke gjorde et anstændigere Brug af den, end at leve paa sin egen Haand med en uindskrænket Frihed i saa stor en Bye. Bær De altsaa en sand Omhue for Emilies Beste, beroer Deres Sinds Roelighed paa at befordre hendes Vel, saa vil jeg giøre Dem et Forslag Herr Greve, som er meere ædagtigt og mindre bekosteligt end Deres. Her findes i Provindserne adskillige Froken-Klostere, hvori unge Fruentimmere leve meget vel og behagelig, imod at

de erlegge en liden Capital, betal den for Emilie under Forevendning, at hun har vundet den i Lotteriet, Brugen hun gior af den, vil betage hele Verden Mistanken derom, og hemme alle Undersogninger desangaaende. De forskaffer sig ey allene derved den Fornoyelse at sette en Person, som de elsker i en behagelig Forfatning, men De forvisser hende endog om den for hendes ovrige Levedage, om de, imedens De venter paa at faar ubundne Hænder, skulde forandre Deres Tanker. Men saa bersovede jeg mig jo selv Dem Lyksalighed at see hende, sagde Greven? Det maatte De desuagtet giore, sagde Julie; thi da hele Verden veed den Forbindelse, der engang har været imellem dem, saa tillader hendes Ære hverken hende eller mig at tage imod Deres Besøgelser, hvorfor jeg ogsaa maae udbede mig, at denne maae være den sidste; thi finder De for godt at samtykke mit Forslag, saa kan de sende mit det behorige til dets Iværksettelse i et Brev. Greven sagde: at han vilde overveye det noyere, og bad Farvel til Julie, som var bleven hans Hensigter alt for vel vaer til at vente sig noget af ham; og hun havde heller ikke hort det mindste fra ham, da Emilie, som sagt er, forlod Belairs Huus og sogte Tilflugt hos sin elskede Julie.

I de forste Dage havde Emilie nok at bestille med at giore Julie Reede for sit Forhold i Bellairs Huus, og da Julie ikke fandt det ringeste at sette ud derpaa, saa smagte Emilie Sodheden af den Sinds Roelighed, som intet uden Overbeviisning om at have handlet ret forskaffer den Dydige. Da Julie ikke endnu var at overtale til at lade hende ved sit Ar,

beyde

beyde biedrage noget til deres Underholdning, saa foretog Emilie sig et Arbeyde, som foraarsagede hende den største Fornoyelse, og som var at male Julie. Hun havde saa inderligen ønsket at eye hendes Portrait da hun skulde skilles fra hende, at hun vilde være vis paa det om Skiæbnen paa nye vilde giøre Skilsmisse imellem dem; og saa snart hun havde det færdig, vilde hun begynde paa sit eget til Julie; thi endskiønt hun havde forfærdiget et til sin Broder, som hun havde givet ham ved sin Afreyse, saa havde hun dog ikke kundet finde det iblandt hans efterladte Sager, og hverken hans Hovmester eller Tiener vidste at giøre mindste Reede for det. Hun havde neppe været i fiorten Dage hos Julie, førend der tilfaldt denne en Arv paa nogle tusende Rixdaler. Julies Glæde over den var neppe saa stor, som Emilies, hun frygtede nu ikke længere for at være sin elskede Veninde til Byrde, og glædede sig i Haabet, at de nu skulde være uadskillige, da Julie paa sin Side fattede et ganske andet Anslag. Hun bar saa oprigtig en moderlig Kierlighed til Emilie, at hun foredrog hendes Vel sit eget; det var hende ikke nok, at hun nu saae sig i Stand til at bevare hende for Mangel i hendes øvrige Levetid, men hun ønskede endog at sette hende i en Forfatning, der kom bedre overeens med hendes Fødsel og Opdragelse end den Levemaade, hun førte hos hende. Hun foresatte sig altsaa at see sig under Haanden om en anstændig Hovmesterinde Plads, og naar hun havde faaet den, da med en Deel af sin arvede Capitel at sette det Forslag i Værk, som hun havde giort Greve Turner om at kiøbe Emilie ind i et Frøken-Kloster; men da hun tillige var forvisset om, at Emilies somme

Venskab vilde bringe hende til at sette sig derimod, saa vilde hun søge at bilde hende ind, at der var Haab til at sælge nogle af de uvisse Gields Fordringer, som hun havde faaet efter sin Fader, og tillige udforske hendes Tanker angaaende disse Penges Anvendelse. Da hun altsaa en Dag havde været ude, berettede hun Emilie ved sin Hiemkomst, at iblandt meget andet, som hun havde talt med den Procurator om, der mødte paa hendes Vegne i Skiftet, var det ogsaa kommen paa Tale om den skammelige Maade, hvorpaa Herr Villamor var bleven bragt om sin store Formue, og da hun ved den Leylighed havde sagt noget om Emilies Gields Beviiser, havde Procuratoren givet hende at forstaae, at han maaskee kunde skaffe hende af med nogle af dem, dersom hun vilde skille sig ved dem for den tredie Deel, siden han kiendte en Mand, som fandt sin Regning ved at tilkiøbe sig slige Fordringer, naar hun kunde syne mindste Mueligbed til at faae noget for dem med Tiden. Emilie der ikke satte mindste Tvivl i dette Forebringende, blev inderlig glad derover, slog sine Arme om Julie og sagde: om jeg endog kun fik Fierdeparten, saa vilde jeg holde mig meget lykkelig, siden jeg derved kunde blive forvisset om at tilbringe mit Liv hos Dem, uden at være Dem til Byrde. Det kan De aldrig være, svarede Julie, min Kierlighed til Dem gior det til en Umueligbed; Aarsagen hvorfor det altsaa glæder mig, er denne, at disse Penge kan forskaffe Dem en Deres Herkomst og Fortienester værdigere Levemaade, end den, som de fører hos mig. Derpaa meddeelte hun hende sit Anslag om at kiøbe hende ind i et Froken-Kloster; hun forestillede hende hvor behageligt et Liv hun kunde føre der,

og

og Visheden om, ifald hun ikke skulde finde et anstændigt Partie, at være velforsørget for sin øvrige Levetid. Emilie hørte aldrig saa saart dette Forslag, førend hun faldt paa, at Julie var Kiøberen til Gields Fordringerne, for ikke engang at tage Tak for sin Velgierning, men hun besluttede tillige ikke at tage imod den, og svarede derfor meget koldsindig, at hun fandt saa sand en Fornøyelse i sin nærværende Forfatning og Levemaade, at intet uden Overbeviisningen om at falde Julie besværlig kunde bevæge hende til at forandre den, og da hun saa helligen forsikkrede hende, at det aldrig kunde skee, saa var hendes høyeste Ønske det, at hun aldrig maatte skilles fra saa kier en Veninde. Men hvor snart er det ikke giort med et Menneskes Liv, sagde Julie, og hvilken Lettelse vilde det ikke være mig i min Døds Time, at vide dem anstændig forsørget. Døden kan være mig ligesaa nær, som Dem, sagde Emilie, og saa vilde det høyligen ængste mig, at de Penge, som de paa tusende Maader var meere berettiget til end jeg, være kastede bort for min Skyld.

Deres Vertindes Komme hindrede Julie fra at spørge Emilie, hvad hun forstod dermed, og nogle Dage efter sendte den gamle og rige Grevinde Sanci Bud til Julie og udbad sig den Fornøyelse at tale et par Ord med hende. Næste Dag indfandt Julie sig hos hende, og efter at hun haade spurgt, hvad hendes Naade havde at befale? foreslog Grevinden hende en Hovmesterinde-Plads hos to unge Frøkener af hendes Paarørende, paa meget antagelige og fordeelagtige Vilkaar. Julie takkede for den gunstige Tillid Grevinden bærede hende

med, men sagde tillige, at visse Omstændigheder gjorde hende det umueligt at give et bestemt Svar fra sig førend om nogen Tid. Grevinden lod sig forstaae med, at hun gierne ønskede at Julie vilde bestemme sig strax enten fra eller til; siden hun jo før jo heller vilde skille sig ved denne Commission, og ifald der var noget, som hun ønskede at betinge sig endnu, saa maatte hun sige det reent ud, da det ingen Vanskelighed skulde have. Det er langt fra ikke Aarsagen; Deres Naade! svarede Julie, men Skiebnen har ikke forundt Frøken Villamor, som sikkert har den Ære at være kiendt af Dem, nogen anden Tilflugt end hos mig. Hun har et svagt Haab til at faae saa meget af sin Faders Gield ind, at hun kunde kiøbe sig ind i et Kloster i en af Provindserne; og dersom det kommer i Stand, saa vil jeg med den største Fornøyelse tage mod Deres Naades Tilbud, men saa længe, som hun er usørget, forbyder Pligt og Erkiendtlighed, for det gode jeg har nydt i hendes Faders Huus, at forlade hende. Ey! hvad siger hun mig der, min Hierte! raabte Grevinden, er Frøken Villamor hos hende? Jeg havde hørt, at hun var i Belairs Huus? Var det da ikke saa, eller hvorfor har hun forladt det? Venteligen har dette hovmodige Kram begegnet hende som en Tienestepige. O jeg beder hende, fortæl mig dog den heele Sammenhæng! Frøken Villamor, svarede Julie, har aldeles ingen Aarsag havt til at beklage sig derover, men da Fruen begyndte at frygte for at Frøkenens Deylighed gjorde alt for stærkt et Indtryk i den unge Belairs Hierte, saa holdt hun det raadeligst at betage ham Leyligheden til at see hende. Ey det opblæste Kiøbmands Tøy! sagde Grevinden, kunde de ønske sig

en

en større Lykke eller Ære, end at blive besvogret med en Familie, som den Villamorske! Imidlertid vil jeg ved hende lade Frøkenen giøre et Forslag, som sikkert er langt fordeelagtigere end at kiøbe sig ind i et Kloster. Himlen, min Hierte, blev hun ved, har beskieret mig stor Formue, men ingen Børn; jeg har længe ønsket at have et ungt Fruentimmer af en god Familie hos mig, som jeg kunde nyde en Daatters Omhue og Kierlighed af. Vil Frøken Villamor bære den for mig, saa vil jeg være Moder for hende, og hun skal ikke allene nyde alle en Daatters Rettigheder, saa længe hun er i mit Huus, og jeg lever med hende, men jeg vil endog sørge saaledes for hende efter min Død, at hun ikke skal trænge til nogen. Hun kan tillige sige Frøkenen, at jeg ikke er af de gamle vrantne Koner, som ikke gider havt Folk om sig; thi i de tre Maaneder af Aaret, som jeg opholder mig i Byen, er mit Huus Sammelpladsen for alle fornemme Folk, og i den øvrige Tid, hvori jeg er paa mine Godser, faaer jeg daglige Besøgelser fra de omliggen, de Gaarde. Julie takkede Grevinden paa Emilies Vegne med den Forsikkring at give hende en nøyagtig Beskrivelse paa den Godhed, Grevinden bærede hende med, men gav hende tillige at forstaae, at om noget skulde holde hende fra at tage imod den tilbudne Lykke, saa blev det de mange og store Sælskaber, siden Emilie fra Barns Been havde funden stor Behag i Eensomheden. Det skal ingen Fare have dermed, sagde Grevinden, hun kan give Frøken Villamor den belligste Forsikkring paa mine Vegne, at hun i alle Ting skal nyde en fuldkommen Frihed hos mig, og

at jeg ikke vil paalegge hendes Tilbøyelighed den mindste Tvang.

Ved Julies Hiemkomst berettede hun strax Emilie begge Forslagene, som Grevinden havde giort hende; hvortil Emilie svarede: Det der angik Dem, afslog de venteligen strax. Hvorfor skulde jeg det, beste Emilie, sagde Julie, da Forslaget baade var anstændigt og fordeelagtigt? Der har jeg ikke det ringeste imod, sagde Emilie, men hvorfor skulde De paatage Dem denne Besværlighed, da Forsynet nu har bestiæret Dem et anstændigt Udkomme? Tillokkelsen det har for mig, svarede Julie, at kunde være nyttig i Verden, er saa stor, at jeg tog det i Betænkning for saavidt det angik mig, men gav kun Grevinden lidet eller intet Haab i Henseende til Dem, siden jeg var vis paa, at om de kan faae saa meget ind af Deres Fordringer, at det kan forskaffe Dem Stæd i et got Kloster, saa foredrager De det, om endog Grevinden lovede dobbelt saa meget. Julies Forsæt om at tage Tieneste paa nye, bestyrkede Emilie i den Tanke, at hun var Kisberen til Fordringerne; hun svarede altsaa smilende: Hvem skulde troe, min Beste, at den forstandige Julie, som kiender mit Hiertes lønligste Tanke, skulde kunde bedrage sig i Henseende til min Beslutning; thi naar et af to skal være, saa maae jeg reent ud tilstaae, at jeg langt heller begiver mig til Grevinde Sanci, end kisber mig ind i et Kloster. Julie blev høyligen forundret over denne Beslutning, og spurgte, hvorledes det var mueligt, at hun, som med langt mindre behagelige

hagelige Udsigter, havde vist saadan en Afsky for at spise Naadens Brodet i Belairs Huus, kunde nu finde Behag i at modtage det af Grevindens Haand? Det kommer deraf, svarede Emilie, at jeg nu af Erfarenheden veed, at det ikke smager saa bittert, som jeg forestillede mig, og da jeg er sindet at giøre alt hvad der staaer i min Magt for at fortiene Grevindens Bevaagenhed, saa kan jeg ogsaa giøre mig Haab om at beholde den, siden hun ingen Søn har, som min Nærværelse kunde være farlig for. De er ikke oprigtig imod mig, sagde Julie, der ligger noget andet under, i hvad det end ogsaa er. De har fuldkommen Ret, ædelmodige Julie, sagde Emilie, og slog sine Arme om hende, mit Hierte føler Deres Kierlighed i sin fulde Kraft, men for at være den værdig, nødes jeg til at sette Grændser for den. Vil altsaa den sanddrue og oprigtige Julie giøre mig en hellig Eed paa, at hun hverken er Kiøberen til mine Fordringer, eller hendes Formue formindskes ved min Indkiøbelse i Klosteret, saa er mit Valg snart giort, men kan hun ikke giøre mig den, saa vil jeg tage imod Grevinde Sancis Tilbud. Men om endog deres Slutning var rigtig, kunde de da misunde mit omme Venskab den Glæde, at sette dem i Sikkerhed for meere Forfølgelser af en umild Skiebne? Ney; min Veninde og min Moder, svarede Emilie, min Hengivenhed og Kierlighed til Dem er saa stor, at jeg med Glæde vil tage imod Velgierninger af Deres Haand, naar De kan beviise mig dem, uden at skade sig selv. De søger jo at giøre mig lykkelig ved at bringe mig ind i et Kloster, men kunde jeg smage Livets Bequemmelighed og Behagelig-

hed

hed i det, naar jeg foreſtillede mig, at De havde opofret Deres egen derfor, at De maatte føle alt det Ubehagelige af at ſtaae under andres Befalninger, og var et Maal for Uartighed og Egenſindighed. Nu vel da, ædle Emilie, ſagde Julie, ſaa bliv hos mig, deel det lidet med mig, ſom jeg har, og tillad mig at forviſſe Dem derom efter min Død, ſiden De ikke vil tage ſtrax imod det. Dette Beviis paa Deres Kierlighed, ſagde Emilie, imodtager jeg med den inderligſte Erkiendtlighed, men med alt det føler jeg dog en Drift, ſom jeg ikke ſelv kan giøre Reede for, til at forſøge om Grevinden vil opfylde ſine Løfter, og derſom min kiere Julie ikke har noget derimod, ſaa vil jeg om nogle Dage begive mig under hendes Beſkyttelſe. Julie var vel tilfreds dermed i det Haab, at det ſkulde bane Veyen for Emilie til en ſtørre Lykke end hun kunde forſkaffe hende, men den hende tilbudne Hovmeſterinde-Plads, undſlog hun ſig for med mange Takſigelſer.

Grevinde Sanci tog overmaade forbindtlig imod Emilie, og i den førſte Maaned overøſede hun hende, ſaa at ſige, med Foræringer og Velgierninger, ſaa at der ikke var Sted i Emilies Hierte for noget andet Ønſke end at blive befriet fra at ſee Greve Turner ſaa ofte, der næſten dagligen indfandt ſig hos Grevinden, og ſom i hvor megen Møye han end gav ſig, dog aldrig kunde komme i Samtale med Emilie, der tog ſig vel vaere for at komme ham nær. Men neppe var Emilies Nærværelſe ikke meere noget nyt for Grevinden, førend hun under Paaſkud, af Fortroelighed til hende, fordrede alle de Opvartninger af Emilie, ſom hun undſaae ſig for at fordre af

ſin

sin Kammerpige, og endskiønt Emilie paatog sig dem med den største Villighed, saa var hun dog, saa snart Hovedet ikke stod ret paa Grevinden, den, som hun hun ydede al sin Harme paa, og med de haardeste Talemaader bebreydede hende, at hun viiste sig uskiønsom og uerkiendtlig for alt det Gode hun nød. Saa haardt, som det end faldt Emilie, saa bar hun dog denne ubillige Medfart med den største Standhaftighed, og uden at beklage sig derover for nogen, end ikke hendes kiere Julie; Hun søgte ideligen at besiyrke hende i den Tanke, at han levede fuldkommen lykkelig, og forestillede sig selv Grevindens Forhold som en Virkning af de Besværligheder der følger med en høy Alderdom og giør Sindet vrantent og misfornøyet; thi saa snart hun var i god Luune, igientog hun ofte sine Løfter om at sørge rigeligen for hende, hvorfor Emilie i sit Hierte holdt sig forpligtet til at lide med Taalmodighed. Han haabede ved nogle Aars Besværligheder at forskaffe sig den Fordeel, at kunde tilbringe sin ovrige Levetid hos Julie, uden at frygte for at denne sande Veninde skulde berøve sig selv Livets Bequemligheder for at forskaffe hende dem, og som var den eneste Aarsag der havde bevæget hende til at tage imod Grevinde Sancis Tilbud. Intet faldt Emilie smerteligere, end at Grevinden, saa ofte hun brugte sin bydende Tone imod hende i Sælskaber, ideligen nævnede hende Froken Villamor, da hun dog naar de vare allene eller hun talede til hendes Betientere om hende, stedse kaldte hende Emilie; thi hver gang hun hørte Navnet Villamor, fornyede det alle de bittre Erindringer om hendes Utykker, og at hun ikke var fød til at lade sig befale.

Paa denne Maade havde Emilie tilbragt nogle Maaneder hos Grevinden, da hendes Systerson og eneste Arving, en ung Greve af Lindsey, hvis Fader nyeligen var død, kom hiem fra sin Udenlands Reyse. Der var et meget stort Selskab hos Grevinden, da han aflagde sin første Besøgelse hos hende, men i det han kom midt i Salen fik han Øye paa Emilie, hvorved han standsede ligesom af Forundring, og som et Menneske, der ikke torde troe sine egne Øyne. Da hans Tante havde bedet ham været velkommen, omringede alle de af hans Venner ham, som endnu ikke havde seet ham, og bevidnede ham deres Glæde over hans Tilbagekomst. Han besvarede alle disse Venskabs Beviiser med en kiendelig Forvirring, og med Øynene heftede paa Emilie', da hans Tante i det samme sagde: Frøken Villamor, træk paa Klokken! Neppe havde han hørt dette Navn, førend han brød igiennem Kredsen, der omringede ham, og ilede hen til Emilie, der imidlertid havde udrettet Grevindens Befalning. Han nærmede sig hende med den dybeste Ærbødighed, og sagde med en kiendelig Glæde i hans heele Væsen: Dersom jeg i mindste Maade havde været mig den Lykke ventendes, at faae den deylige Frøken Villamor at see hos min Tante, saa havde jeg strax ved min Ankomst ilet hen til hende, for at efterkomme den helligste Pligt. Jeg seer naadige Frøken! Lagde han til, at De forundrer Dem over denne Tiltale af et Menneske, som er Dem ganske ubekiendt, endskiønt jeg længe har havt den Lykke at kiende Dem og ære Deres store Fortienester, men Deres Forundring vil ophøre, saa snart jeg faaer sagt Dem, at Jeg har en kier Broders sidste Farvel at bringe Dem. O min Herre!

Herre! svarede Emilie meget rørt, har min Broder havt den Lykke at været kiendt af Dem, saa ved De ogsaa, hvilket ubodeligt Tab, jeg har lidt. Jeg føler det i det inderste af mit Hierte, svarede Lindsey, siden mit var ligesaa stort, som Deres, deylige Frøken Villamor! De mistede en kier og værdig Broder, jeg den ømmeste og oprigtigste Ven, og der er intet paa Jorden, der kan erstatte mig Broderens Forliis, uden Søsterens Agt, som jeg ved alle mine Handlinger vil stræbe at giøre mig værdig til. Spillepartierne bleve derpaa giorde, men Lindsey undslog sig derfor, og under Forevendning at berette Emilie alt hvad hendes Broder paa sit Yderste havde overdraget ham at sige hende, veeg han ikke den heele Aften fra hendes Side, til største Misfornøyelse og Ærgernis for Greve Turner, der alt i sine Tanker ansaae Greve Lindsey for sin Medbeyler, og i Følge deraf besluttede at udspionere alt hvad han tog sig fore og hvert et Skridt han giorde.

Emilie havde funden saa stor en Sødhed i de Taare hun havde fældet ved at tale om en Broder, hvis Minde var hende saa dyrebart, at hun henregnede al den Behag hun fandt i Lindseys Omgang, og den Længsel hun følede naar der gik en Dag forbi, hvori hun ikke saae ham til en Virkning af den søsterlige Kierlighed. Vel er det sandt, at de aldrig saae hinanden uden at tale om denne kiere Broder, men Lindsey vidste saavel, ved at igientage alt det, som den afdøde Villamor havde sagt ham om sin Søsters Fortienester, at udtrykke de Følelser denne Beskrivelse

havde

opvakt i hans Barm, at Emilie fandt den sødeste Fornøyelse i at høre tale om Virkningen, medens hun bildte sig ind, at Aarsagen allene rørte hende. Da nu Lindsey en Dag beskrev hende den Forundring og Glæde han havde følet, da han saa ganske uventende havde seet hende hos hans Tante, saa spurgte Emilie ham, om han da fandt saa stor Lighed imellem hendes Broder og hende, og han deraf strax kunde kiendt hende? Lindsey svarede: at de vel lignede hinanden, dog ikke nær saa stærk. Men deylige Emilie! blev han ved, der var alt for stærkt et Venskab imellem den værdige Villamor og mig, at han kunde være Eyere af saa stor en Skat, som Deres Portrait, og ikke lade mig see det; og hvert et Træk af disse utallige Yndigheder, staaer saa stærk tegnede i mit Hierte, at jeg umuelig kunde tage Feyl af Originalen. Men kiere Greve, sagde Emilie, kan De da ikke sige mig, hvor dette Portrait er bleven af; thi det fandtes ikke blandt min Broders efterladte Sager? Efter at Lindsey havde betænkt sig lidet, svarede han hende: Jo; fortræflige Emilie! jeg kan give Dem Oplysning derom, men der er saa vigtig en Hemmelighed forbunden dermed, at jeg ikke kan betroe Dem den, i saa mange Vidners Overværelse. Bestem mig derfor en Dag og Time, hvori jeg kan nyde den Lykke at tale allene med Dem. Det lader sig umuelig giøre, svarede Emilie, jeg er aldrig fra Deres Tante uden om Morgenen forend hun staaer op, og hvad for Tanker burde hun vel giøre sig om mig, naar hun fik at høre, at de havde været paa slig en Tid i mit Kammer? Denne Forsigtighed er Froken Villamor værdig, sagde Lindsey, men da jeg har noget at betroe Dem, som angaaer baade

Deres

Deres og min Lykfalighed, var det da ikke giørligt, at jeg kunde sige Dem det i den agtbare Julies Nærværelse? Den sandeste Høyagtelse for hendes Fortieneſter, har voldt, at jeg har aflagt adſkillige Beſøgelſer hos hende, og da man altſaa har ſeet mig der for hen, ſaa kan ingen legge Mærke til at jeg kommer der, naar De er hos hende. Saa ſnart jeg har Julie til Vidne paa mine Handlinger, ſagde Emilie, ſaa er jeg ganſke tryg; jeg vil altſaa lade Dem det vide, ſaa ſnart jeg ſeer Leylighed at komme til hende.

Nogle Dage efter, at de havde giort denne Aftale blev Grevinde Sanci udbuden til Aften; og da hun lovede at komme, bad Emilie hende om Tilladelſe at tage hen til Julie iſtæden for at følges med hende, ſom ogſaa blev hende bevilget. Emilie underrettede Lindſey derom, og han paſſede Tiden ſaa noye, at Emilie neppe fik Tid at ſige Julie hvad Aftale hun havde taget med Greven, førend han indfandt ſig og blev imodtaget af Julie paa en Maade, der viiſte hvor høyt hun agtede ham, og ſom forøgede hans Værd i Emilies Øyne. Det førſte Julie havde formaaet ſine Fremmede til at tage Plads; vendte Lindſey ſig til Emilie; tog en liden Caſſe op af ſin Lomme ſom han viiſte hende med diſſe Ord: Her ſeer De, elſkværdige Emilie, Efterlignelſen af det fortræfligſte Jorden eyer, men jeg ſkylder Dem tillige Regnſkab for, hvorledes det er kommen i mine Hænder. Synet af alle de Yndigheder ſom dette Portrait foreviiſer, men endnu meere Beſkrivelſen, ſom min uſkatteerlige Ven giorde mig over alle de fortræflige Egenſkaber, der giør Originalen til en Prydelſe

for sit Kion, opvakte den heftigste Kierlighed i mit Hierte. Da han aldrig dølgede noget for mig, saa lod han mig stedse læse Deres, saavel som hans egne Breve, og den Længsel, som jeg yttrede efter Deres Breves Ankomst opdagede ham mit Hiertes Tilstand. Da jeg altsaa en Dag var meget utaalmodig over Postens lange Udeblivelse, sagde han til mig, dersom jeg ikke vidste, at min Søster var dig ubekiendt, saa skulde jeg snart falde paa at troe, at du elskede hende. Jeg tilstod ham strax med den største Oprigtighed, at jeg ingen større Lykfalighed ønskede mig, end engang at komme i Besiddelse af Dem, og han paa sin Side forsikkrede mig, at intet i Verden skulde glæde ham meere, end at bringe denne Forbindelse istand, saa snart han efter sine fuldendte Studeringer kom hiem igien. Men da der endnu var længe til, og en oprigtig Kierlighed stedse har Frygt i Følge med sig, saa aabenbarede jeg ham min: at nogen anden imidlertid maatte bemestre sig Deres Hierte. Han søgte at trøste mig med den Forsikkring, at han kiendte Dem saa noye, at hverken Byrd eller Rigdom formaade at giøre Indtryk hos Dem, hvor de ikke vare forenede med personlige Fortieneſter, og vilde han derfor i sine Breve giøre Dem bekiendt med de, hans Venskab troede at finde hos mig, og saa snart han merkede, at de begyndte at tage Deel i mig, som hans Ven, da at yttre hans og mit Hiertes Ønske for Dem. Hans for mig meere end smertelige Sygdom og Død giorde Hinder i dette Forsæts Iværksættelse; jeg forlod ham ikke fra det Øyeblik af da han lagde sig, jeg veeg ikke fra hans Seng; endog, naar Feberens Heftighed betog ham Sandserne, holdt jeg hans brændende Haand i min, og

vædede

den med mine Taare. Dagen forend han døde kom han fuldkommen til sig selv igien, og da han saae at det var mig, der havde hans Haand i sin, trykkede han den og sagde: O min Lindsey er du der! hvor stærkt rører ikke dette Beviis paa dit ømme Venskab mig. Det eneste jeg kan efterlade dig til et Pandt paa mit, er min Søsters Portrait, lad det stedse erindre dig om en døende Ven og tillige vedligeholde din Kierlighed for den Person, han har kierest i Verden. Jeg havde forladt Livet med mindre Græmmelse, dersom det havde været mig forundt at opleve den Glæde at see eder forenede, og ifald Sielen i sin Forklarelse har Følelse af det der gaaer for sig her neden, saa vil sikkert eders Forbindelse, om den kan skee, forøge den Lyksalighed, der venter paa mig. Dig overdrager jeg at bringe min elskede Emilie mit Farvel og min Tak for al hendes Kierlighed; sig hende, at en døende Broders sidste Suk har været for hendes Vel; og at han allene ønskede sig Livet for at befordre den. Derpaa tog han deres Portrait frem, betragtede det i nogen Tid, vendte saa Øyne ne til Himmelen, berørgede Læberne og kyssede det adskillige gange, forend han rakte mig det med disse Ord: Der har du denne kostbare Skat, men da jeg ikke er berettiget til at giøre dig til Besidderen af den, saa maae du kun anse det, som en Gave i mit Testamente, hvorpaa du skal have Stadfæstelsen af Emilie. Utallige Forhindringer kan forbyde eders Forbindelse, og i saa Fald maae hun selv være Dommer, om Velanstændigheden tillader dig at beholde det. Her er det, fortræflige Emilie, lagde Lindsey til, og overrakte hende det knælende, jeg tør ingen Haab giøre mig om at beholde dette

Engle-Billede, der i saa lang en Tid har været al min Trøst og Vellyst, med mindre De vil belønne den oprigtigste Elskers Kierlighed ved at tage imod hans Hierte og Haand, og for at byde Dem det, er han ilet til sit Fædreneland, det første hans Faders Død gav ham Raadighed over sig selv.

De forskiellige Bevægelser, der bemestrede sig Emilies Hierte medens Greven talede, overtydede hende tilfulde om, at han ikke var hende mindre end ligegyldig, og at det hun følede for ham var noget langt ommere end Agten for en kier Broders Ven; men førend hun tilstod ham det vilde hun først giøre ham de fornuftigste Forestillinger angaaende det, som Verden og hans Paarørende kunde have at indvende imod denne Forbindelse. Da hun altsaa havde bedet ham at forlade en Stilling, der forøgede hendes Skamfuldhed og Forvirring, saa blev hun saaledes ved: Jeg er Dem uendelig forbunden, Herr Greve, for et Forslag, der er ligesaa smigrende for mit Hierte, som min Ærgierrighed, men jeg var uværdig til det, dersom jeg kunde benytte mig af Deres Ædelmodighed, uden at viise Dem de ubehagelige Følger, slig en Forbindelse kunde have for Dem og følgeligen for mig med. Betragt min nærværende Forfatning; jeg er fattig og forladt; jeg har Deres Tantes Godhed at takke for min Underholdning, hvor latterlig vilde altsaa ikke slig en Forbindelse giøre dem i Verdens Øyne, og hvor ulykkelig vilde ikke baade De og jeg blive, om Deres Families Vrede og Foragt, forenet med Deres Venners

Spotte

Spottegloser, opvakte Fortrydelse i Deres Hierte over at have giort et Skridt, som ikke meere kunde gjøres om igien? Denne Frygt, min dyrebare Emilie! svarede Lindsey, er ganske ugrundet, alle Fornuftige maatte biefalde mit Valg, og hvem bryder sig om hvad Daarer tænker og siiger? Jeg er min egen Herre; jeg har ingen at giøre Regnskab for mine Handlinger; min Formue er større end den behøves til mine Ønskers Opfyldelse, og kan jeg da giøre en bedre eller visere Brug af den, end at deele den med et Fruentimmer, der i Byrd og Herkomst er min Liige, og som i sine ypperlige Fortienester bringer mig en Medgift, der overgaaer Millioner. Bestem altsaa min Skiebne, min evig-elskede Emilie! De allene udgiør al min Lyksalighed, og uden Deres Besiddelse er der ingen at vente for mig paa Jorden. Emilie vendte sig meget rort til Julie og sagde: O min troefaste Ledsagerinde fra min spædeste Barndom; raadfør mig, sig mig, hvad kan jeg, hvad bør jeg giøre? Spørg Deres Hierte derom, elskede Emilie, svarede Julie; det allene bør bestemme Deres Forhold. Ja Engle-Emilie! tog derpaa Greven Ordet, den dydige Julie har fuldkommen Ret; thi er det mig imod, saa kan endog Deres Besiddelse ikke giøre mig lykkelig. Hvad siiger, hvad ønsker altsaa dette fortræflige Hierte? Det ønsker sig en Trone til at giøre Dem deelagtig i, svarede Emilie, for at overbevise Dem om, at intet uden Deres Fortieneſter har kundet giøre Indtryk paa det. Deres Haand, sagde Greven, er mig dyrebarere end alle de Troner Verden eyer. Der har De den, sagde Emilie, og jeg giver Dem den med den Forsikring, at mit Hierte aldrig har følet, eller nogensinde skal føle uden for

Dem. Lindsey kyssede Haanden, som hun rakte ham, med den største Henrykkelse, og haus Glæde var saa stor, at han allene med afbrudte Ord kunde takke hende for denne kierlige Forsikkring. Emilies Følelser vare ikke mindre heftige, og Julie tog den oprigtigste Deel i Deres Glæde og sin elskede Emilies Lykke.

Da nu disse heftige Bevægelser havde sat sig lidet, sagde Greven, at han Dagen derpaa vilde giøre sin Tante sine Hensigter bekiendte, paa det der strax kunde søges alle de fornødne Anstalter til deres Bryllup. Jeg kiender deres Tante alt for vel, sagde Emilie, til ikke at see forud, hvor forbitret hun vil blive derover. Da det er meere hendes Hovmod, end Medynk over min ulykkelige Forfatning; der har bragt hende til at tage mig i Beskyttelse, saa vil hun sette baade Himmel og Jord i Bevægelse for at giøre Hinder i deres Forsæt, og da de fleste Fædre vil troe, at De, min kiere Greve begaaer en Daarlighed, saa vil det ikke fattes hende paa Bistand til at bruge den kongelige Myndighed at afværge det farlige Exempel, som Deres Forhold kunde blive for andre. Det befrygter jeg ingenlunde, svarede Greven, af saa mild en Regiering, allerhelst da Deres Forfædre, har beviist Landet ligesaa store om ikke større Tieneste end mine. Men jeg behøver ikke min Tantes Samtykke, finder De det altsaa bedre min Dyrebare, saa vil jeg under Haanden giøre alle Anstalter til vores Foreening, og naar det er skeet, kan vi lade os vie i Julies og et par af mine gode Venners Nærværelse. Deres Ære, sagde Emilie, forbyder mig at tage imod dette

Forslag;

Forslag; thi Verden giør sig saa slet et Begreb om de Fruentimmere, der saa at sige, stieler sig saaledes ind i Familierne, at det, som de vil bære med deres Navn, bør endog være befriet for Mistanken af nedrige Hensigter: og saa meget som jeg end gruer for Grevindens Forbittrelse, saa vil jeg dog heller sette mig blot for Virkningen af den, end give hende Anledning til at beklage sig over mig. Frøken Villamor har fuldkommen Ret, sagde Julie, men jeg troer at have funden et Middel til at forebygge alle Ulyligheder. Det er Greve Lindseys Pligt ikke at indgaae nogen Forbindelse uden Kongelig Tilladelse, og den bliver ham ikke heller nægtet, naar der ingen vrange Forestillinger giøres imod den. Han kan altsaa giøre alle sine Indretninger, uden at sige nogen det mindste derom, og naar han saa har den Kongelige Tilladelse, saa kan han begiere sin Tantes Samtykke nogle Timer førend hans Giftermaal bliver bekiendtgiort ved Hoffet. Dette Forslag fandt baade Emilies og Grevens Bifald, og denne sidste overlod sig ganske til Sødheden at igientage Emilie sine Forsikkringer om en uafladelig Kierlighed, og hun fornyede ham sit giorde Løfte ligesaa ofte. Efter at nogle Timer vare bortsvundne saaledes, bad Emilie Greven, at han for at undgaae al Mistanke skulde tage hen i Selskabet hvor hans Tante var, og saa gierne, som han havde tilbragt Aftenen med Emilie, saa fandt han dog denne Forsigtighed nødvendig og efterkom hendes Begiering. Efter hans Bortgang yttrede Julie al sin Glæde over at see sin kiere Emilie saa nær ved at nyde Belønningen for sin Dyd og Standhaftighed i Ulykken, og denne syntes allene at føle sin Lykke, fordi den satte hende

istand

istand til at bevidne Julie sin Erkiendtlighed for hendes meere end moderlige Omhue.

Førend Greve Lindsey indfandt sig i det omtalte Selskab, hvortil Greve Turner ogsaa var buden, havde denne allerede faaet Efterretning om, at han havde tilbragt nogle Timer med Frøken Villamor hos Julie; og den Fornøyelse der tindrede i Lindseys Øyne bevidnede saa tydeligen den Sødhed han havde smagt i hendes Omgang, at Turner var færdig at blive rasende. Al den bidende Gift, som en krænket Hovmod, Had og Misundelse udgyder i en sort Siel, der seer en anden paa Veye til at erholde det Bytte, som han tilegnede sig, arbeydede med den største Voldsomhed i Greve Turners Bryst; men da han havde havt Tid nok til at legge sin skadelige Plan, saa besluttede han at arbeyde paa dens Udførelse af alle Kræfter; og ifald han havde været for svag til at forebygge Greve Lindseys og Frøken Villamors gode Forstaaelse, da i det mindste at nyde den Vellyst at forstyrre den. Til den Ende passede han paa Leyligheden, at sige hemmelig til Grevinde Sanci, at han havde noget magtpaaliggende at aabenbare hende; men som tillige var af den Beskaffenhed, at han ikke kunde sige hende det i nogen andens Paahør, hvorfor han udbad sig, at hendes Naade vilde bestemme ham en Tid, hvori han kunde tale allene med hende. Grevinde Sanci var alt for nysgierrig til at sette det længere ud end til Morgenen derpaa; thi siden Emilie ikke kom til hende førend hun blev kaldet, saa var dette den bequemmeste Tid, og Greve Turner tog Øyeblikket i Agt med den samme Nøyagtighed, som den

ømmeste Elsker, og blev af Kammerpigen ført ind i Grevindens Cabinet.

Efter at han havde forespurgt sig, hvorledes hendes Naade havde tilbragt Natten, spurgte hun ham, hvori det vigtige bestod, som han havde at betroe hende? Greve Turner svarede, at det var meget mueligt, at hendes Naade allerede vidste det, han var kommen for at berette hende, men da han af adskillige Aarsager tvivlede derom, saa bad han, at om han havde taget Feyl deri, at hendes Naade da ikke vilde anse det, som en utilbørlig Attraae til at blande sig i Familie-Sager, men allene henregne det til en Iver og Nidkierhed, der havde sin Oprindelse af hans uindskrænkede Høyagtelse for hende. Grevinden forsikkrede ham, at hun slet ikke var istand til at udfinde hvad han sigtede til, saa fremt det i mindste Maade angik hendes Familie. Vel har jeg havt Aarsag, tog derpaa Greve Turner Ordet, til at tænke meget maadelig om Frøken Villamor, men jeg havde dog aldrig troet, at hendes Uerkiendtlighed imod sin Velgiørerinde kunde gaae saa vidt, at hun kunde tænke paa en Forbindelse med Greve Lindsey, uden at lade Dem vide det, om hun ogsaa troede, at hun ikke behøvede Deres Samtykke. Men er De ogsaa vis paa det De siger, Herr Greve! svarede Grevinden; jeg kan umuelig troe, at der er noget om; min Fætter var en meget fortroelig Ven af Emilies salige Broder, han nævner ham endnu aldrig uden med den heftigste Følelse, og altsaa er det en naturlig Følge at han viiser meere Agt og Hengivenhed for Søsteren end alle andre, hvorved der vel ogsaa kan løbe nogle søde Ord ind

med imellemstunder, men han er sikker ikke saa daarlig, at han meener noget alvorligt dermed. Jeg merker meget vel, sagde Greven, at Deres Naade troer jeg taler af Jalousie, siden der engang taltes meget stærk om en Forbindelse imellem hende og mig, og som ikke heller var uden Grund. Men for at betage Deres Naade denne Mistanke, vil jeg betroe Dem det, som intet Menneske uden Froken Villamor og jeg veed, nemlig: at jeg var den, som trak mig tilbage, ennskiønt jeg, for hendes Families Skyld, lod hele Verden og min egen Fader med blive i den Vildfarelse, at hun havde givet mig Afslag, siden jeg ikke kunde anføre Aarsagen til mit Forhold, uden at skade hende alt for meget dermed. Imidlertid kan De forlade Dem til, at Froken Villamor ikke er mindre end det, som hun stiller sig an at være; til min store Lykke opdagede jeg af en blot Hændelse slige Ränker, som jeg ikke kunde tilstroet den gemeeneste Tienestepige; thi med al hendes paatagne Uskyldighed er det hende dog meget om en Mand at giøre, og til den Ende setter hun sine Garn ud for alle Mandfolk, der kan sette hende i Velstand. Hendes Forstaaelse med den unge Belair bragte hende deraf Huuset, hvor hun blev holdt og begegnet paa samme Fod, som Deres egen Daatter, og det er allerede kommen saa vidt imellem Deres Herr Fætter og hen, de, at de i Gaar vare over fire Timer forsamlede hos den skinhellige Julie, og naar de ingen hemmelige Anslag havde at overlegge, hvad skulde de da mødes der for, da de sees og tales dagligen. O Himmel! raabte Grevinden, min Fætter fortiente sikkert at settes i Daarekisten! En usel, nogen Tos, som jeg af Barmhiertighed har giort vel imod, og som ikke

var

var god nok til en lumpen Kiøbmands Søn, den vil han beskiemme en høy adelig Familie med, og giøre til min Niece! Men jeg vil ikke heller længere føde denne Slange i min Barm; hun skal endnu i denne Dag jages paa Døren med al den Skam og Skiendsel, som hendes Opførsel fortiener. At De maae skille sig ved hende, sagde Greve Turner, er høyst nødvendig, men om De vil tillade mig at sige Dem det, saa maae De gaae meget snedig til Værks dermed, ifald De vil haabe den forønskte Virkning deraf; thi bruger De ingen anden Forsigtighed, end at jage hende ud af Huuset, saa vil Deres forblindede Herr Fætter, for at erstatte hende den tilføyede Uret, sikkert lade sig vie til hende en Time efter. De har Ret; sagde Grevinden; det bliver altsaa best, at jeg først vender mig til Regieringen med min Klage, for at faae et Forbud udvirket, og som jeg ikke seer kan nægtes mig; thi det paaligger jo Øvrigheden at hæmme Uordener? Endogsaa det, svarede Turner, er jeg bange for vil ikke lykkes; thi alle slige Sager maae gaae igiennem min Faders Hænder, og han er alt for stor en Elsker af de Egteskaber, der sluttes af Tilbøyelighed, at han ikke ved sine Forestillinger skulde bevæge Hoffet til at giøre Greve Lindsey en Fortieneste af sit; især da hverken hans Alder eller Erfarenhed har kundet sette ham i Sikkerhed for at forblindes af Frøken Villamors paatagne Fortienester. Men paa hvad Maade, Herr Greve, spurgte Grevinden, skal jeg da forekomme dette afskyelige Giftermaal; thi jeg tog vist min Død af Harme og Forbittrelse, om jeg skulde see denne rænkefulde Tiggers,

som

som Grevinde Lindsey, paa alle de Steder jeg kom? I mins Tanker, sagde Turner, giorde Deres Raade best i at sette List mod List, og under et eller andet Paaskud, at faae Frøken Villamor spærret inde paa et Stæd, hvor Greven umuelig kunde falds paa at søge hende, hvortil mig synes, at Deres Frue Søster Leesons Gaard var overmaade vel skikket; og siden Sagen rører hende ligesaa nær, som Dem, saa vil hun sikkert ikke vægre sig derfor. Anslaget er ypperligt, sagde Grevinden, og jeg vil paa staaende Fod skrive min Søster til desangaaende; og imidlertid jeg venter paa Svaret fra hende, skal jeg nok udfinde en Maade til at bringe Emilie i hendes Forvaring, uden at nogen skal merke det. Jeg behøver vel ikke, sagde Turner, at erindre Deres Raade, at De med en fordobblet Venlighed maae søge at giøre Frøkenen ganske tryg, og at det vilde have den herligste Virkning, om det lod til, at Frøken Villamor havde godvillig taget Flugten med nogen anden. Lad mig kun sørge derfor, sagde Grevinden; det skal just ikke have mange Vanskeligheder. Derpaa skildtes de ad, den ene meget begierlig efter at faae sit Anslag udført, og den anden inderlig glad over, at hans Ondskab var lykkedes ham saavel.

Grevinde Sanci skrev strax sin Søster til, og sendte Brevet bort ved en Postillion med den Befaluing at ile alt hvad mueligt var for at bringe hende Svar. Imidlertid hun ventede paa det, hørte Emilie ikke et umildt Ord af hendes Mund, eller saae en misfornøyet Mine i hendes Ansigt, men hun igientog meget ofte, til Emilies største Glæde, alt hvad hun

hun havde sagt hende i de første Dage, om hvor lykkelig hun priſede ſig, at Himlen i Emilie havde ſkienket hende den Daatter, ſom hun saa ofte havde anraabt den om. Diſſe kierlige Udtryk opvakte en ſtor Glæde baade hos Emilie og Greve Lindſey, og da han hvert Øyeblik saae nye Prøver paa Emilies fortræflige Egenſkaber og ædle Tænkemaade, saa fordobbledes hans Kierlighed og Høyagtelſe for hende; og jo nøyere hun lærte at kiende ham, jo meere Aarſag fandt hun til at takke Himlen for den Lykſalighed, der var beſkieret hende ved saa fortræflig en Egtefælle. I denne Henrykkelſe svandt Timerne bort for dem, og ligeſom et Øyeblik gik, saa glædede de ſig i Haabet, at det førte dem nærmere til Maalet af deres Ønſker, uden i mindſte Maade at foreſtille ſig, at den græſſeligſte Kummer ventede paa dem. Grevinden blev i en Haſt underrettet om ſin Søſters Mening, og da den ſtemmede fuldkommen overeens med hendes, saa holdt hun det raadeligſt ſtrax at legge Haanden paa Værket. Da altſaa Emilie ved Grevindens ſtore Løfter og kierlige Udtryk forſikkrede hende om en evigvarende Erkiendtlighed, saa tog hun Leylighed deraf til at ſpørge hende, om den da gik saavidt, at hun uden Fortrydelſe vilde paatage ſig en Beſværlighed for hendes Skyld? Og da Emilie derpaa svarede hende, at det ikke allene var hendes Skyldighed, men at hun endog vilde giøre ſig en ſand Glæde deraf, saa blev Grevinden ſaaledes ved: Jeg har i forrige Sommer ladet et meget vigtigt Papiir ligge i min Skriverpult paa Sanctiholm, og ſom jeg for Deres egen Skyld ønſkede at have i mine Hænder, ſiden jeg uden det, ikke kan bringe Ting i Rigtighed, ſom ere mig meget magtpaaliggende. Kul-

den

den forbyder mig at hente det selv, siden jeg for Alder og Svagheds Skyld maae kiøre meget sagte, og være meere end dobbelt saa lang en Tid under Veys, som nogen anden. Da der nu foruden dette Papiir ligger mange andre meget vigtige Documenter i dette Giemme, saa er det mig umueligt at betroe nogen anden end Dem Reglen. Siig mig altsaa, om De uden Fortrydelse vil paatage sig denne Reyse; thi da Veyen er god, saa behøver de ikke meere end to Dage til den, og jo fastere De kiør jo mindre føler De til Kulden. Emilie svarede, at hun med Fornøyelse vilde tiltræde den strax. Nej; det skal De ikke mit gode Barn, sagde Grevinden, siden De er saa villig, saa bør jeg giøre Dem det saa mageligt, som jeg kan. Jeg vil altsaa i Dag skrive Huusholderſken til, at hun skal føye Anstalter til at varme mine egne Værelser igiennem, paa det Fugtigheden kan være ude af dem førend De skal sove der, og at hun kan have et got Maaltiid færdig ved Deres Ankomst; thi for at skaane paa mine Heste, saa skal hun møde Dem i Kroen med min Reysevogn; hvorved De ikke allene faaer Sælskab, men De sidder ogsaa bedre, og Hestene, som De tager herfra med sig, har udhvilet naar De kommer tilbage, saa at De magelig kan være her igien, førend det bliver mørkt. Emilie satte det til hende selv, naar og hvordan hun skulde reyse, og Grevinden gav sin Huusholderske de fornødne Befalninger i et Brev, som gik bort med Posten. Emilie berettede derpaa Greven, at hun i to Dage skulde beroves den Fornøyelse at see ham, og han yttrede saa megen Kummer over denne korte Skilsmisse, at hun helligen lovede ham ikke at blive meere end to Dage borte, om hun ogsaa

skulde

skulde kiøre fra Sanciholm forend det blev Dag. Aftenen forend hun skulde reyse, gav Grevinden hende Nøglen til Skriverpulten; underrettede hende om Maaden den skulde aabnes paa; betegnede hende Pakken, hun skulde bringe med sig, paa det nøyeste, og ønskede hende med mange kierlige Favnetag en lykkelig Reyse, siden Emilie vilde kiøre bort med Portens Aabning, som hun ogsaa giorde.

Endskiønt Greve Lindsey anvendte de to Dage af Emilies Fraværelse til at udsøge ved Julies Bistand, alle de Smykker og Kostbarheder, som baade hans Kierlighed og Rang udkrævede, at hun skulde viise sig med som hans Brud, og han i Følge deraf ideligen talede med Julie om hende, saa forekom dog hvert Øyeblik ham længere end en Time. Da den anden Dag var næsten til Ende begav han sig til sin Tante, endskiønt det var meget for den Tid han ellers pleyede at indfinde sig der, men hans Længsel efter hans elskede Emilie var saa stor, at han havde giort sig selv en Brøde deraf, om han ikke havde været der ved hendes Ankomst til at tage imod hende. Det mindste der rørte sig, hvert et Vogn-Hiul, der lod sig høre, satte hans Siel i Bevægelse, men hans Haab blev saa længe skuffet, indtil Portenes Lukkelse betog ham det reent, og opvakte saadan en Frygt og Beængstelse i hans Barm, at den, til Greve Turners største Glæde, stod tydeligen malet i hans Ansigt. Grevinde Sanci stillede sig ikke mindre bekymret an, hvert Øyeblik raabte hun: Min Gud! hvor bliver dog min Emilie af! Hvad skal jeg troe, at der er mødt hende? Snart fortrød hun paa, at hun ikke havde bedet Commendanten at Por-

ten

ten maatte blive staaende aaben, snart at hun ikke havde givet hende meere end en Tiener med. Med et gav hun sig til at raabe: Ak! man skal see, at det er min egen Taabelighed, der volder mig denne Angst! I Brevet, jeg skrev til min gamle Sara, nævnede jeg ikke udtrykkelig Dagen hun skulde møde Frøken Villamor, men allene Overmorgen, uden at besinde mig paa, at det var meget mueligt, at hun først fik Brevet Dagen efter, og er det skeet, saa har hun ikke Eftertanke nok til at see efter, naar Brevet er skreven, men retter sig lige efter Bogstaven, saa at hun først kommer til Frøkenen i Dag, istedenfor at hun skulde været der i Gaar. Alle Tilstædeværende fandt dette meget sandsynligt, Lindsey selv fandt en Mulighed deri, og Grevinden syntes saa vred paa sig selv og saa bekymret over den Kiedsomhed det havde voldt hendes kiere og gode Emilie, at Greven holdt sig pligtig til at stille hende tilfreds igien med den Forsikkring, at det var et af de Tilfælde, som endog den Forsigtigste ikke kunde falde paa, førend bag efter.

Havde de tvende forbigangne Dage været Lindsey kiedsommelige, saa giorde en Blandning af Angst og Længsel ham den Tredie reent utaalelig, og han troede at faae et nyt Liv igien, da han i Morkningen hørte en Vogn komme i Gaarden, der ved sine sex Heste forvissede ham om, at det var den, som han ventede paa. I den største Henrykkelse sprang han ud for at tage sin Siels Glæde af Vognen; men det er umueligt at beskrive den Tilstand han blev sat i, da Tieneren,

Tieneren, som havde fulgt med Emilie kom ham løbende i Møde og raabte: Ak naadige Herre! Hvilken stor Ulykke er der ikke mødt os! og hvorledes skal det gaae til, naar Grevinden faaer at høre, at vi hverken har bragt Frøken Villamor med os, eller ere istand til at give den mindste Efterretning om hende. I Ulykkalige, sagde Lindsey ganske uden for sig selv, eders Liv skal bøde hendes Forliis. Saa snart, Naadige Herre, sagde Tieneren, har hørt hvorledes det er gaaet til dermed, saa vil De let indsee hvor uskyldige vi ere, og legge et got Ord for os. Vi kom lykkelig og vel til Kroen, hvor Husholderskken fra Sanctholm skulde møde os med Vognen derfra. Vi fandt ogsaa en stor Reyse-Karet med sex Heste for i Gaarden, og Kudsken saavelsom Forrideren havde lige saadanne graae Overkioler paa som vores. Et langt, tørt og magert Regiister, som vi ansaae for Grevindens Husholderske; thi ingen af os kiendte hende, siden vi først ere komne i Grevindens Tieneste efter at hun var kommen til Byen, gik Frøkenen i Møde og spurgte: om hun vilde opholde sig der, for at varme sig og nyde noget, eller om hun vilde kiøre strax, saa havde hun Bagværk og Viin i Vognen til en Forfriskelse under Veys. Frøkenen takkede hende meget venlig for denne Omhyggelighed, og sagde, at hun heller vilde kiøre strax end gaae af Varmen i Kulden igien, og satte sig derpaa i Vognen, som holdt forspendt og færdig. Jeg skulde ikke følge længere med hende, siden jeg havde adskillige Ærinder for Grevinden at forrette paa den anden Kandt, og da jeg puttede Frøkenens Reyse-Kappe omkring hendes

Fodkurv, bad hun mig meget indstændig at skynde mig, paa det hun ikke skulde bie efter mig, naar hun kom tilbage, og derpaa kiørte de afsted alt hvad Tøyet kunde holde. I Gaar Morges strax efter otte saae Jeremias og jeg en Vogn at komme den Vey fra som Frøkenen var kiørt, og stille lige hen til Kroen; vi troede det var Frøkenen, og talede allerede om at være hiemme længe førend man ventede os, da der steg en gammelagtig Kone ud af Vognen og spurgte meget forundret, om Frøken Villamor allerede var kommen? Vi svarede: Ney; men at vi vare hende ventendes fra Sanciholm. Fra Sanciholm, sagde hun, det er umueligt; thi jeg kommer her efter Grevindens Befalning for at føre hende derhen. Vi paastode at det ikke var saa, og at Grevindens Huusholderske havde hentet Frøkenen af Dagen tilforn. Men min Gud! sagde hun. der er jo ingen anden Huusholderske paa Sanciholm end mig, og her er Grevindens Brev til mig, hvori hun befaler mig, at giøre alting færdig til Frøkenens Ankomst, og Overmorgen, som er i Dag det er Fredag, at hente Frøkenen af her. Hvor forskrækkede og forbausede vi bleve naadige Herre; kan jeg aldrig beskrive Dem; ingen af os kunde begribe hvad det vilde sige, at Grevinden havde sagt Frøkenen, at Sara skulde være her Torsdag og skrevet hende til at komme Fredag, men da jeg læste Brevet igiennem saae jeg, at det var skreven i Tirsdags, og at Forvirringen reyste sig af, at den gode Sara havde taget det Ord Overmorgen efter Dagen hun havde faaet det paa. Vi troede altsaa, at der maatte være skeet en Feyltagelse med Frøkenen, og at det var et andet Fruentimmer, som det sygge Beenrad skulde have med

med sig. Jeremias og jeg satte os altsaa hver paa sin Hest og tog hver sine Veye, for at komme efter hvor Frøkenen var bleven bragt hen, men al vor Møye var ganske forgieves; thi uagtet vi har faret den hele Egn omkring paa ti Mile i Omkreds, saa vilde dog ingen have hørt eller seet nøzet til hende, uden de i den nærmeste Bondebye ved Kroen, men de vidste ikke at give den mindste Efterretning om, hvad Vey Vognen havde taget, siden de kun havde seet den kiøre igiennem. Da vi altsaa ikke kunde komme paa mindste Spor efter hende, saa besluttede vi at blive i Kroen i Nat, for at see om der ikke skulde komme Efterretninger fra hende selv, men da dette Haab ogsaa var ude, saa torde vi ikke blive længere borte, men maatte, saa nødig som vi end vilde bringe dette slette Budskab hiem.

Lindsey anhørte denne Tidende meere død end levende; han fandt ikke det ringeste i denne Beretning, der kunde give ham mindste Lys i Sagen, og der opsteg saa mange og forskiellige Tanker i hans Siel, at det var umueligt at bringe dem i Orden, men man kunde med Føye sige, at han tænkte slet intet. Da Tieneren fortalte Tildragelsen for Grevinden, anhørte han den med samme Begierlighed, som om den havde været ham ganske fremmet; han haabede ved hvert et Ord at faae en nøyere Oplysning, og da Beretningen var til Ende, var alle Ting ham endnu mørkere og ubegribeligere end forhen. Grevinde Sanci stillede sig overmaade bekymret og uroelig an; der blev ikke talt om andet indtil Forsamlingen tog Plads ved Spillebordene, og ved Aftens-Maaltidet kom strax

den samme Materie paa Bane igien. Da det syntes at gaae Grevinden saa nær til Hierte, at hun hverken kunde tænke eller tale om andet, saa holdt hele Sælskabet sig forpligtet at troste hende ved at anføre de kraftigste Grunde til at overbevise hende, at det ikke kunde vare længe førend hun maatte faae Oplysning om Sagens Sammenhæng. Jeg er meest bange for, sagde Grevinden, at den til min store Grømmelse skal stadfæste mig en Tvivl, der er opstegen i mit Hierte, og som jeg paa ingen Maade kan blive Mester af. Greve Lindsey, som haabede, at hans Tantes Tvivl skulde opdage ham noget; hvorved han kunde lede sig frem til en nøyere Underretning, bad hende meget indstændig, at aabenbare dem hvori denne Tvivl bestod, og efter at hun havde ladet sig meget nøde, sagde hun omsider: naar jeg legger alle Omstændighederne i denne besynderlige Tildragelse sammen, saa kan jeg ikke, saa nødig som jeg end vil, undslaae mig for at troe, at Froken Villamor har vidst hvem det var, der ventede paa hende i Kroen, og at hun selv havde bestilt hende der til den samme Ende, eller i det mindste aftalt det med den, hvis Sendebud dette Fruentimmer har været; thi for det første kunde ingen vide de Omstændigheder, som giorde Sagen sandsynlig for mine Folkes Øyne, og derved betog dem Mistanken til at anstille nøyere Undersøgninger, undtagen fra Emilie selv; og dernæst har Froken Villamor for megen Forstand til at overgive sig i en fremmet Persons Vold, uden at have Beviis paa, at hun var den, som hun gav sig ud for at være; thi saa dum, som min gamle Sara end er, saa holdt hun det dog for nødvendigt at tage mit Brev med til et Beviis, og

havde

havde Frøken Villamor begiert at see det, saa var enten hele Feyltagelsen bleven opdaget, eller hele Anslaget var gaaet over Styr, som vitser tydelig vok, at hun selv har havt Deel deri. Jeg vil ønske, lagde hun til, at jeg maae giøre hende Uret, men det udvortes Skin er dog meget stærk imod hende. Jeg troer, svarede Greve Lindsey med al den Varme, som en oprigtig Kierlighed indskyder, at der er meget meere for hende end imod hende i alle Veltænkendes Øyne; thi den, der kan fatte saa nedrig en Mistanke om Frøken Villamor, er ikke istand til at giøre sig et Begreb om hendes Dyder og Fuldkommenheder, og veed følgeligen ikke heller, at det Hierte, som ikke kiender til List og Ænker, ikke heller søger dem hos andre. Dernæst er hun fuldkommen Herre over sig selv, og kan følge sine Tilbøyeligheder uden at giøre nogen Regnskab derfor. Men maaskee kan den, sagde Grevinden, som Anslaget er overlagt med, ikke giøre det. Jeg har mine gode Grunde til det jeg siiger, jeg har levet for længe i Verden til at lade mig saa let føre bag Lyset, som een, der først kiger ind i den. Da nogle af Sælskabet merkede, at Greven skiftede meget stærk Farve ved hans Tantes Ord og haanlige Mine, saa bragte de i en Hast noget andet paa Bane, og reyste sig strax derpaa for at forekomme al Trætte. Lindsey tog strax bort, og tilbragte den grueligste og kummerfuldeste Nat i hans hele Levetid. Saa snart det gryede ad Dagen, klædte han sig paa og begav sig til Julie for at hente Trøst og Raad hos hende. Han havde neppe fortalt hende deres fælleds Ulykke, førend Julie i største Forskrækkelse spurgte ham: om Greve Turner var i Byen? Dette Spørgsmaal satte ham i den

ſtørſte Forundring, han ſpurgte hende om Aarſagen dertil, og hun fortalte ham alle de Grunde hun havde til at mistænke Turner, for at have ſnappet Emilie bort. Lindſey blev ſtrax af Mening med hende, og da ham ikke tvivlede om, at han jo i ſaa Fald ſnart vilde begive ſig til hende; ſaa lod han ham ſaa noye paſſe op, at han fik Underretning om hver et Skridt han giorde, for derved at komme i Erfaring om Emilies Opholds Sted, og ſparede i øvrigt hverken Penge eller Møye for at finde den, der udgiorde al hans Livs Glæde.

Da Emilie paa den før omtalte Maade havde forladt Kroen, begyndte hun med al ſin indtagende Venlighed at give ſig i Snak med ſin Reyſekammerat, men hun ſvarede hende ſaa kort og fortrædelig, at Emilie let kunde merke, at hun ingen Behag fandt i hendes Samtale; hun tav altſaa med, og overgav ſig til ſine egne Betragtninger. At Greve Lindſey var det ſørſte Maal for Dem, kan De, ſom ſelv have elſket, let ſlutte ſig til, og da Heſtene løb alt hvad de kunde, ſaa haabede hun ſnart at naae Sanciholm, og ved at forſøye ſig tilig til Roelighed, at ſette ſig i Stand til at begive ſig desfor paa Hiemveyen. Hun havde ſpiiſt noget af Bagværket, der var i Vognen; ſamt drukket et par Glas af Vinen, der var overmaade god, og endſkiønt hun ved dens Kraft ingen Kulde følede, ſaa forekom Veyen hende dog meget længere end Grevinden havde beſkrevet hende den. Alt ſom hun øynede en ſtor Gaard, ſpurgte hun: om det var Sanciholm; men fik ideligen et kort Ney til Svar. Dette Forhold af hendes Reyſe-Søſter, ſatte hende meget i Forundring, men hun tilregnede

det

det en Fortrydelse over at varte en ung Pige op, som hendes Herskab gav Naadens Brød. Da det var bleven mørkt, holdt Vognen med et stille, hvorpaa Emilie sagde: Gud skee Lov! Nu ere vi vel hiemme. Jo men, hiemme! sagde den anden, det har Tids nok; vi faaer friske Heste. Friske Heste! sagde Emilie, hvad vil det sige? Intet andet, fik hun til Svar, end at det ikke er Umagen værdt at jage disse ihiel. Saa lidet, som Emilie begreb deraf, saa stærk blev hun overtydet om at det forholdt sig saa; thi i det samme kiørte de til igien af Livs Kræfter. Tusende forvirrede og rædsomme Tanker bemestrede sig der paa hendes Hierte, det slog Hammerslag af Frygt og Angst, uden at hun selv vidste hvad hun ængstedes over eller frygtede for. Mørket og hendes græsselige Uroelighed giorde hende Veyen overmaade lang og kiedsommelig, og da det efter Emilies Tanker næsten var Dag, hørte hun en Landsbye-Klokke slaae Et; og da Maanen strax derefter kom frem, viiste den hende en stor og skrummel Gaard, med høye Munre og Taarne, hvor Porten ved deres Ankomst blev aabnet og Vognen kiørte ind og holdt. Nu er vi hvor vi skal være, sagde den, der kiørte med hende. Da er det vel, svarede Emilie, bring mig strax ind i Grevindens Værelser; thi jeg er overmaade træt og vil ingen Mad have, men strax gaae til Sengs. Uden at svare hende et Ord aabnede hun en stor Sal for Emilie, og da de vare komne der ind, slog hun Døren i Laas efter sig, puttede Nøglen i sin Lomme og sagde til Emilie: Bliv her saa længe til jeg faaer forespurgt mig om mit Herskab er i Seng, og om hun vil tale med dem. Eders Herskab! sagde Emilie ganske forskrækket, er I ikke Grevinde

Sancis Husholderske? Nej; svarede hun, jeg er Frue Leesons Kammerpige, og det er hendes Befalninger jeg maae indhendte. Frue Leeson, raabte Emilie, Grevinde Sancis Søster! Hvad vil hun mig, og hvad skal jeg giøre her? Det siger hun Dem nok selv, svarede Kammerpigen, og gik fra hende. Førend Emilie kunde fatte hvad dette skulde sige kom Kammerpigen tilbage, og sagde: lat hendes Frue vilde tale med hende. Emilie bevæbnede sig med al sin Standhaftighed til at skiule sin Forvirring, og fulgte sin Ledsagerinde med et meget frimodigt Væsen. Efter at hun var kommen igiennem adskillige Værelser, blev Døren aabnet til et Kabinet, hvor hun i en stor udstoppet Lænestoel blev en gammel, sammenfalden og gusten Kone vaer, der forestillede den levende Avind. Emile neyede meget dybt for hende med disse Ord: Det er ventelig en Feyltagelse, naadige Frue! jeg har at takke for den Ære jeg nu nyder, men det giør mig meget ondt, om De derved er bleven berøvet den Fornøyelse at see en Person som er meere berettiget til Deres Godhed. Feyltagelsen, sagde Frue Leeson, er ikke saa stor, som De synes at troe, og da ingen kan være meere berettiget til min Godhed end min tilkommende Niece, saa har jeg heller ingen Møye sparet for at faae Dem inden mine Døre; thi er Deres Navn ikke Villamor? Jo; det er, naadige Frue, svarede Emilie; og det har giort sig saaledes bekiendt i Verden, at jeg giør mig en sand Ære af at bære det. Saa stor denne Ære end er, sagde Frue Leeson haanlig, saa var det dog endnu af større Vigtighed for mig at giøre Bekiendtskab med Dem, førend De ombyttede det med et, der rører mig nærmere. Men det

maae

maae være nok for denne gang; bring nu kun Frøkenen til hendes Kammer, Abigael, i Morgen skal hun nærmere faae min Mening at vide. Emilie ønskede hende en god Nat og fulgte Abigael, der førte hende i et net og varmt Kammer, og efter at hun, uden at der blev talt et Ord paa nogen af Siderne, havde tænt to Voxlys for hende, gik hun sin Vey og slog Døren i Laas efter sig.

Det lidet Emilie havde talt med Frue Leeson gav hende et tilstrækkeligt Lys i Sagens Sammenhæng; hun begreb letteligen, at det var et overlagt Kort med Grevinde Sanci, som paa en eller anden Maade maatte være bleven underrettet om Lindseys Kierlighed og derfor søgt at stille dem ad. Hun mærkede ogsaa ganske vel, at hun var en Arrestant, som al Frihed var betagen til at give ham Efterretning fra sig, og som havde en meget haard Medfart at vente; men alt dette frygtede hun ikke halv saa meget, som det falske Skin Grevinden vilde give hendes Udeblivelse, og Indtrykket det kunde giøre i Lindseys Hierte. Foreſtillingen herom præſſede Taarene af hendes Øyne; men da hun ikke kunde erindre sig Lindsey uden tillige at foreſtille sig alle hans rare Egenſkaber og ædle Tænkemaade, saa troſtede hun sig ved, at den aldrig kunde tillade ham at tænke slet om hende, ihvor megen Moye end Ondskaben vilde give sig for at giøre hendes Forhold mistænkt. I denne Overbeviisning klædte hun sig af, og efter at hun paa sine Knæe havde anraabt de Undertryktes Forsvar om sin naadige Beskyttelse, gik hun til Sengs, hvor hun ved en sødere og roeligere Søvn end hun havde giort sig Haab om. Mor-

genen derpaa var hun neppe kommen i Klæderne, førend Frue Leeson indfandt sig hos hende; Emilie bød hende meget ærbødig en god Morgen, men uden at besvare den, satte Fruen sig ned, og besaae Emilie i en lang Tid fra Top til Taae, indtil hun endelig brød denne lange Taushed med disse Ord: Jeg forundrer mig slet ikke over, at min Fætter har ladet sig fange, paa hans Alder lader man sig let blinde af det Udvortes, og Naturen har visst sig saa gunstig imod Dem, Frøken, at De gierne kan binde et ungt Menneskes Øyne i Blaar; men De bør paa Deres Side ligesaa lidet finde det forunderligt, at hans Families Hensigter ere ganske stridige mod Deres, og at den paa alle mnelige Maader søger at forebygge en Forbindelse, som er ganske uanstændig for min Fætter. Men da det derimod er naturligt, at enhver søger at giøre sin Lykke, som han best veed og kan, saa bær ogsaa hverken min Søster eller jeg mindste Nag til Dem, og til et Beviis derpaa vil jeg giøre Dem et Forslag, som allene sigter til at fremme Deres Lykke, og Maaden, hvorpaa de besvarer det, skal bestemme om De vil have en Ven eller Fiende i mig. Deres Venskab, naadige Frue, svarede Emilie, giør mig saa stor Ære, at jeg med Glæde vil giøre alt det der staaer i min Magt for at fortiene det. Deri giør De tillige best imod Dem selv, sagde Frue Leeson; thi om De endogsaa havde faaet alle Deres Ænker lykkelige udførte, saa havde det dog i Tidens Længde faaet et slet Udfald for Dem; min Fætter havde snart forbrudt Kiøbet, en smule glat Hud og et par røde Kinder vare ikke ved til evig Tid, og saa havde De siden efter faaet det dagligen paa Deres

Taller-

Tallerken, at han havde ladet sig forleede til at begaae en Daarlighed. Min Søster og jeg vil derfor sette Deres Lykke paa en fastere Fod, ved ikke allene at give Dem en kion og ung Mand, men han skal endog have Dem sin Lykke at takke, siden han skal settes istand ved Medgiften, som min Søster og jeg vil give Dem. De skal faae ham at see endnu i Dag, og naar De saa i en Uges Tid har giort lidet nøyere Bekiendtskab med hinanden, saa vil jeg lade Vielsen skee i min egen Nærværelse, og bekoste Brylluppet af min egen Lomme. Blodet steg Emilie i Ansigtet af Harme over dette Forslag, og hun svarede i en meget sat Tone: De har betient sig af slige Talemaader, min naadige Frue, at jeg sikkert ikke havde troet De talede til mig, dersom her havde været nogen anden tilstæde. Det er en Sandhed, at Deres Herr Fætter og jeg elsker hinanden, men det høyeste der kan siges om denne Forbindelse er, at den er ufordeelagtig, men ingenlunde uanstændig for ham: Min Adel er ligesaa gammel om ikke ældere end hans; mine Forfædre have giort sig ligesaa fortiente af Deres Fædreneland, som hans, og Navnet Villamor anføres med ligesaa stor Berømmelse i Historien, som Lindsey. De Ænker jeg beskyldes for, veed jeg ikke det mindste af, saa foragtelig som jeg end synes i Deres Øyne, saa ærer jeg mig selv for høyt til at fornedre mig saa dybt, at bruge Dem til at naae mit Maal, og til et Beviis hervaa forsikrer jeg Dem helligen, at jeg aldrig vil tage imod hans Haand, førend vores Forbindelse er stadfæstet ved det Samtykke, som begge vores Herkomst udkræver. Hvad den Mand anbelanger, som De tilbyder mig, saa vil jeg skaane

Dem

Dem for den Møye at vise mig ham, siden der er intet, som kan bevæge mig til at tage ham; min Egtefælle vil jeg vælge mig selv, men Egtestanden er langt fra ikke saa nødvendig for mig, at man behover at kiøbe nogen til at give mig sin Haand. Saa Frøken Knipsk! sagde Fruen, det høye Mod finder man nok Middel til at knække, og veed De hvor De er, siden De taler med saadan en Dristighed? Paa Frue Leesons Gaard, svarede Emilie, om man ellers har sagt mig sandt; der vel er en Tante af Greve Lindsey, men i øvrigt mig ganske uvedkommende, og som ikke har mig det ringeste at befale, siden vores hele Forbund bestaaer i at være underkastede de samme Love, og disse haandthæves af en viis og naadig Regiering. Nu skal man nok see, sagde Frue Leeson, at Regieringen bekymrer sig om slig en Tos? De maae have grædselige Indbildninger om Dem selv Frøken, for at troe det Det er just til de Forladtes Sikkerhed, sagde Emilie, at Øvrigheden bør vaage allermeest; og Himlen skee Tak! at vi har meere end et Exempel paa, at vores gior det. Dette skal kun lidet hielpe Dem, sagde Frue Leeson; thi jeg skal tusende gange heller underkaste mig den haardeste Straf, end jeg skal slippe Dem af mine Hænder førend jeg har bragt det dertil, at De ikke meere kan blive min Fætters Kone. Da De nu veed min Mening, saa kan De betænke sig derpaa til i Morgen, og Gud troste Dem, meere siger jeg ikke, dersom De viser sig halsstarrig. Derpaa forlod hun hende, lukkede Døren baade med Skodder og Hængelaas, og Emilie saae den hele Dag ikke et Menneske undtagen Abegael, der bragte hende Mad Middag og Aften, uden at tale et Ord, hvormed Emilie var meget vel tilfreds, siden

siden hendes egne Betragtninger dog vare hende langt behageligere end det, hun kunde vente sig at høre af Frue Leesons Fortroelige.

Af den Kiekhed hvormed Emilie havde besvaret Frue Leesons Forsiag, sluttede hun sig til, at gode Ord maaskee vilde have bedre Virkning hos hende; hvorfor hun og, da hun Morgenen derpaa indfandt sig i Emilies Kammer, med megen Sagtmodighed forsikkrede, at hun i ingen Maade vilde overiile hende, men at hun skulde faae en heel Uge til at overveye, hvad der var hende best og gavnligst, hvorved hun tillige ved Eed bekræftede, at hun aldrig skulde faae sin Friehed, førend hun saae hende i den Mands Værge, som hun havde bestemt hende. Emilie, som alt for vel merkede, at hun var ganske og aldeles i Frue Leesons Vold, holdt det ikke raadeligt at opirre hende meere end det var høyst nødvendig, og da hun tillige haabede, at Lindsey maaskee i den Tid kunde opdage hendes Opholdssted og komme hende til Hielp, saa svarede hun hende meget venlig: Den faste Tillid jeg bær til Deres ædle Tænkemaade, forvisser mig om, at den ikke kan tillade Dem at foretage sig noget, som er Deres Rang og Kiøn uanstændigt og vil jeg derfor taalmodigen oppebie, hvad De har besluttet over mig. I den hele Uge foregik der ikke mindste Forandring i Emilies Levemaade; hver Morgen nød hun den Ære af Frue Leesons Besøgelse, der snart med det Gode og snart med det Onde søgte at erholde Emilies Samtykke til det foreslagne Giftermaal. Hun gav hende tilkiende, at det var hendes Forvalter, som hun havde udvalgt til hendes Ægte-

fælle

fælle, og da hun derved fik sit Hiem der i Nærværelsen, saa skulde hun ikke allene være ideligen om hende, som Barn i Huset, men hun vilde endog giøre hende bekiendt med den hele Adel der i Naboelauget, og forskaffe hende Deel i alle deres Forlystelser, saa at hun skulde tilbringe sit Liv paa den behageligste Maade; men alle disse herlige Løfter og Forestillinger giorde ganske ingen Indtryk hos Emilie. Da nu et par Dage over den bestemte Tid var forløben, og Frue Leeson frygtede for at det maatte spørges der omkring, at man om Nattetider havde bragt et ungt Fruentimmer paa Gaarden, som ingen siden havde hørt eller seet noget til, hvorved Lindsey let kunde komme efter, hvor Emilie var bleven af; saa holdt hun det raadeligst at legge den sidste Haand paa Værket, og begierede derfor et endeligt Svar. Emilie erklærede hende derpaa ganske friemodig; at det var et Forslag, som hun hverken vilde eller kunde give sit Samtykke til, men at hun langt heller vilde døe end indgaae en for hende saa uanstændig Forbindelse. Det vil vi da faae at see, raabte Frue Leeson i den yderste Forbittrelse, jeg har bøyet saa haard en Hals forhen; om en Time skal baade Brudgommen og Præsten være her, og vover De saa at giøre mindste Ophævelser, saa har De sig selv at takke for det, der flyder af; thi saa bliver der ingen Grændser for mit Raserie. Der vilde sikkert ingen blive for min Elendighed, svarede Emilie, om jeg lod mig skrække; og da det er naturligt, at denne forekommer mig langt rædsommere end Deres Raserie, saa vaerer jeg Dem ad i Forveyen, at jeg paa ingen Maade lader mig tvinge. Og jeg, skreeg Frue Leeson, vaerer Dem ad, at dersom De vægrer sig ved at indgaae et

lovligt

lovligt Egteskab, saa skal det inden Aften være fuldbyrdet paa en ulovlig Maade, om jeg endog selv skulde hielpe Deres Brudgom til at binde Hænder og Fødder paa Dem, og saa skal Frøkenen faae Lov at give gode Ord, og med sine grædende Taare bede os at lade Præsten komme. Var De endog istand til at begaae en saa skiendig og umenneskelig Handling, sagde Emilie, saa skal den dog ikke fornedre mig; min Siel og Villie var desuagtet lige reen og ubesmittet, og De skulde, uden at drage ringeste Fordeele deraf, have vanæret Dem selv, og bebyrdet Deres Samvittighed med en uforsonlig Misgierning. Det vil Enden lære, sagde Frue Leeson, om en Time lader jeg Dem kalde, og dersom De vægrer sig ved at komme, saa lader jeg Dem bære af mine Folk. Hvorpaa hun forlod Emilie i den grueligste Forfatning.

Det første hun giorde var at kaste sig paa Knæe at udbede sig den Høyestes Beskiermelse, men først og fremmest at frelse hende fra sin egen Fortvivlelse, om Frue Leeson skulde sette sine skiendige Trudsler i Værk. Hun følede sig saa trøstet og styrket ved Bønnen, at hun med Standhaftighed ventede paa Abigaels Komme; ja, der opsteg endog et Glimt af Haab i hendes Hierte, at hun maaskee kunde finde Forsvar og Beskiermelse hos Præsten; naar han af hende fik Sagens rette Sammenhæng at høre, som hun var vis paa, at Frue Leeson havde fortiet. Da altsaa Abigael kom op at hente hende, gik hun med uden engang at skifte Farve, og da hun kom ind i Salen, saae hun Frue Leeson at staae og tale med en Præst og et ungt Menneske af et temmeligt got Udseende. Det første

Frues

Fruen blev hende vaer, sagde hun: der har vi Bruden, vil De min Herr Magister behage at vie dette unge Par paa mit Ansvar. Det unge Menneske nærmede sig derpaa til Emilie og vilde tage hendes Haand; men hun rev den fra ham med et foragteligt Øyekast og vente sig til Præsten med disse Ord: Ansvaret, min Herr Magister, er herved meget større end De maaskee forestiller sig; jeg holder mig derfor pligtig til at advare Dem, at De har forbrudt Deres Embede, ifald De efterkommer Fruens Begiering, og at jeg i saa Fald erklærer Vielsen for ugyldig og al den Magt, Deres Embede giver Dem for død og kraftesløs i Hensende til mig; thi De gior en aabenbare Misbrug af en hellig Forretning, saa fremt De drister sig til at binde mig imod min Villie til nogen, være sig hvo det vil, eller forlanger det af Dem. De maae vide, at jeg behandles paa en Maade, der ikke allene er stridig imod alle christelige Love, men endog strafværdig midt i Barbariet. Frue Leeson har ikke mindste Raadighed over mig, hverken efter borgerlige eller naturlige Love; jeg er hende ganske og aldeles uvedkommende, og ved Ränker og Undersundighed bragt i hendes Huus, hvor hun i ti til tolv Dage har holdt mig indsluttet. Dette min Herre er Sagens sande Beskaffenhed, og nu maae det staae til Dem, om De vil staae hende bie i den Vold, der udøves imod mig, eller efter Deres Embedes Pligt komme mig til Hielp. Vel kunde jeg, dersom ikke en Deel af Adelen i vore Tider viiste sig at være vanslægtede fra de Dyder, der erhvervede deres Forfædre denne Værdighed, beraabe mig paa, at De ved at beskytte mig vilde giøre sig en anseelig Familie forbunden, men den Formastelse, hvormed

saa

saa mange af den, træder alt det der er helligt og agtbart under Fødder, kunde maaskee bringe dem til at tænke mindre fordeelagtig om mig, end jeg troer at fortiene. De forskiellige Sindsbevægelser, som Emilies Tale opvakte hos hendes Tilhørere, viiste sig tydeligen i deres Adfærd: Frue Leeson sank tilbage paa en Stoel, uden at kunde faae et Ord frem af Forbittrelse; Præsten saae meget stift paa Emilie og Forundring og Tvivlraadighed tegnede sig i hans Aasyn; det unge Menneske krob ganske skamfuld til en Side, og Abigaels Øyne brændte af Begierlighed til Hævn. Endelig fik Frue Leeson sit Mæle igien og sagde: Hvilken ond Aand har besat Dem Emilie! Har De da reent glemt hvad jeg nyeligen sagde Dem? De kan troe mig til, at jeg er Kone for at holde mit Ord, skiøn altsaa for at drive mig til det yderste. Jeg vilde skiælve, sagde Emilie, dersom jeg havde det ringeste at bebreyde mig selv, men den undertrykte Uskyldighed er roelig under den haardeste Forfølgelse, naar Lasten midt i sin Triumpf bæver og ønsker at flye for sig selv. En smuk Uskyldighed! sagde Frue Leeson meget haanlig, der forfører et ungt Menneske til at forlove sig imod alle sine Venners og Paarørendes Villie; og istedenfor at straffe Dem, som man var fuldkommen berettiget til, saa søger man at fremme Deres Lykke; lad derfor denne Halsstarrighed fare, som dog ikke hielper Dem det ringeste. Er jeg straffældig Frue, sagde Emilie, saa lad Loven domme mig, og den kan kun kaldes halsstarrig, som vegrer sig ved at efterkomme sine Pligter, men da der ingen paaligger mig til at efterleve Deres Befalninger, saa viiser jeg allene

Standhaftighed, og denne grunder sig paa en urykkelig Tillid til Almagtens Haand, der vil og kan sette Ondskaben Grænser, og uden hvis Tilladelse ingen Ulykke kan tilføyes mig. Hun sagde dette med saa megen Følelse og Overbeviisning, at Præsten syntes meget rørt derover og udbad sig den Naade at tale et par Ord allene med Fruen, som hun ogsaa bevilgede ham.

Det første Fruen og Præsten havde forladt Stuen, satte Emilie sig ned for at komme lidet til sig selv igien af den heftige Sindsbevægelse hun var i, og takkede Himlen i sit Hierte for den Trøst, som hun havde nydt af Præstens øyensynlige Medynk. Efter en føye Tid kom Frue Leeson ind igien og hviskede noget til det unge Menneske, som derpaa bukkede meget dybt og gik bort. Da han var ude af Stuen, sagde Frue Leeson til Emilie: Da jeg merker Frøken! at al min Godhed kun er spildt paa Dem, saa maae man behandle Dem, som De fortiener. Jeg har altsaa beskikket Dem en nye Levemaade og et andet Opholds Sted, og De kan være forvisset om, at De aldrig skal komme levende der fra, uden at De forlader det ved en Egtemands Haand. Emilie forsikkrede hende derimod, at saa fremt denne Dom var uigienkaldelig, saa kom man til at bære hende død ud. Alt efter Behag, sagde Frue Leeson, skulde De imidlertid blive kied af at være der, saa kan De lade mig vide det. Men da det nu ikke er værdt at spilde meere Ord desangaaende, saa tag hende med eder Abigael. Emilie var strax villig til at følge sin Vogterske, som bragte hende op i det øverste af et høyt Taarn, hvor hun

aabnede

aabnede en Dor, som var forvaret med mange Laase og Skodder, og førte Emilie ind i et Kammer, som den Kiekkeste maatte grue ved. Det havde ingen anden Dag end fra et lille bitte Vindue, der sad øverst oppe i Loftet; og heele Boeskabet bestoed i et Bundt Straae, der var slængt hen i en Krog, og en Træe Stoel. Emilie havde ikke saa snart betraaet det, førend Abigael med en haanlig Miine ønskede hende at leve vel og fornøyet, lukkede Døren til og overlod hende til sine kummerfulde Betragtninger. Hun bekom i dette afskyelige Fængsel ikke andet til Underholdning end en Skaal tynd Suppe dagligen, med haarde Brødskaarper i og en Krukke Vand. Hver tredie eller fierde Dag indfandt Frue Leeson sig hos hende og spurgte: om hun havde Lyst at forlade dette smukke Sted? og saa snart Emilie svarede hende: at hun paa de foreskrevne Vilkaar, befandt sig meget bedre der, saa sagde Frue Leeson intet videre, end at det stod til hende selv, og gik bort igien. Emilie havde allerede tilbragt nogen Tid paa denne Maade, da Abigael en Dag, da hun bragte hende sin elendige Forraad, sagde temmelig venlig, at dersom hun ikke vilde forraade hende, saa havde hun bragt noget med sig, som vist vilde blive hende inderlig velkommen. Emilie, som troede, at hun af Medynk over hende havde bragt noget med sig til en Vederqvægelse for hende, forsikkrede hende paa det helligste om en ubrydelig Taushed, men hun blev sat i den største Forundring, da Abigael kom frem med et Brev, som hun skyede hende. Hun aabnede det med den

største Glæde i den Tanke, at det var fra hendes kiere Lindsey, men denne Glæde forsvandt snart, da hun blev Greve Turners Navn vaer. Indholdet af Brevet var, at hans inderlige Kierlighed ikke havde forundt ham et Øyeblik Roelighed, førend han havde udforsket hendes Opholds Sted, at dersom hun vilde begive sig under hans Beskyttelse, saa vilde han med Glæde vove Liv og Blod for at drage hende ud af sin nærværende Forfatning, og tilsidst bad han hende at overveye Forskiellen imellem hans og Greve Lindseys Kierlighed, der var ganske ubekymret over hendes Forliis, da den derimod forvoldte ham de grueligste Piinsler. Da Abigael merkede at Brevet var læst, spurgte hun Emilie: om hun vilde give Budet Svar? og da hun sagde, at det ingen Svar behøvede, gik Abigael bort uden at sige et Ord videre.

Da Greve Turner gav Grevinde Sanci det Raad, at sende Emilie til sin Søster, var det just ikke allene i Haabet at legge Hinder i Veyen for hendes og Greve Lindseys Forbindelse, men tillige i den Tanke at drage Fordeele deraf for sig selv. Han var noye underrettet om Frue Leesons Sindelag, og kiendte hendes troe Abigael, endnu meget bedre og længere. Han saae forud, at Frues Hovmod og Egensindighed vilde ved en grum Medfart bringe Emilie i den trøstelse Tilstand, hvori han længe havde ønsket hende at være, og han vidste af Erfarenheden, at Guldet formaaede alle Ting hos Kammerpigen. Da han nu langt fra ikke var sindet at spare paa det, saa tvivlede han ikke om, at Abigael jo vilde giøre ham al muelig Bistand, og at Fortvivlelsen skulde kaste Emilie i hans Arme.

Han

Han tøvede derfor saa længe indtil al Haab om Redning maatte efter hans Tanker være Emilie betaget, hvorpaa han skrev Abigael til, og bad hende om en nøyagtig Beretning angaaende Frøken Villamors Tilstand, og i Brevet lagde han det for ommeldte til Emilie, tillige med en anseelig Foræring til Abigael for hendes Møye og Troeskab i at overlevere hende det. Denne Pakke betroede han til sin Kammertiener for at bringe det til Frue Leesons Kammerpige, og giorde ham tillige de haardeste Trudsler, om nogen fik at vide hvor han skulde hen, eller om han paa Gaarden lod sig forstaae med andet, end at han havde et Ærinde til Abigael fra hendes Søster. Kammertieneren efterkom Befalningen med den største Nøyagtighed; og Abigaels Erkiendtlighed bevægede hende ikke allene til at flye Emilie Brevet, som sagt er, men hun beskrev ham endog Frøken Villamors Tilstand med alle Omstændigheder i et Brev, som hun gav Kammertieneren med til sin Herre. Grev Turner læste Beretningen med en inderlig Glæde, han fandt, at Emilies Elendighed overgik al hans Forventning, og ansaae det for en Umuelighed, at Emilie kunde afslaae hans Tilbud. Han skrev altsaa baade Emilie og Abigael til paa nye igien og med Brev-Pakken gav han Kammertieneren en Pung med sem og tyve Ducater, som han skulde flye Abigael, naar hun forsikkrede at have sat det i Værk, som han havde begiert.

Det der faldt Emilie allerhaardest og svækkede hendes Kræfter meest, var den umaadelige Kulde hun udstod, hun forsøgte altsaa ved de bevægeligste Ord og Bønner at formaae

Abigael til at give hende sin Reyse-Kappe, der var bleven i hendes første Kammer; men hun svarede hende: at naar hun fros tilgavns, saa tog hun nok imod en ung Mands Arme, til at varmes op i. Da hun bragte Emilie det andet Brev hun havde faaet, blev hun overmaade ilde til Mode ved, at hun vegrede sig ved at tage imod det. De fem og tyve Ducater, som Greven havde skreven, at Kammertieneren havde med til hende, kunde hun ikke faae, med mindre hun sendte ham skriftlig Svar fra Emilie, og naar hun ikke engang vilde læse Brevet, saa saae hun endnu mindre Mueligbed i at faae hende til at besvare det. Hun forsikkrede altsaa Emilie i den kierligste Tone hun kunde frembringe, at det allene var Medynk over hendes Tilstand, som bevægede hende til det hun gjorde, at Frøkenen ikke kunde vide hvad for vigtige Efterretninger Brevet kunde indeholde, hun for sin Part ønskede inderligen, at Frøkenen ved at læse og besvare det, vilde umage sig for at slippe af hendes Frues Hænder, hvortil hun vilde gjøre alt hvad hun kunde, og til et Beviis paa hendes redelige Hensigter, vilde hun ikke allene forsyne hende med alt hvad hun behøvede til at skrive, men endog bringe hende sin foerede Reyse-Kappe, en Kande varm Kaffe, og en Flaske Viin til at styrke sig paa. Emilie vidste, at hun skyldede sig selv, saa snart Vilkaarene vare antagelige, at lindre sin Elendighed saa meget mueligt var, og svarede hende derfor: at hun paa anden Maade ikke heller var i Stand dertil, siden hendes Fingre vare ubevægelige af Kulde. Hun tog derpaa imod Brevet, og medens hun læste det, gik hendes Vogterske ned at hente det Belovede. Brevets Indhold var næsten det samme som i det

forrige,

forrige, undtagen at Turner paa det indstændigste anholdt om Svar, men da det maaskee ikke stod i hendes Magt, saa haa bede han ikke at smigre sig selv for meget, naar han ansaae hendes Taushed for et Samtykke, og saa snart som mueligt indfandt sig hos hende. Da Emilie saae det, blev hun meget glad over at have læst det, og betænkte sig ikke et Øyeblik længere paa at svare ham, af Frygt for, at Frue Leeson maatte være nedrig nok, at overgive hende i Grevens Vold, ifald han kom der. Imidlertid var Abigael kommen tilbage med alt hvad hun havde lovet, og da Emilie ved Hielp af Kappen og Caffeen var bleven lidet opvarmet, svarede hun Turner saaledes:

» Da min meere end ynkværdige Forfatning er Dem
» bekiendt, saa kan De selv dømme, hvor stor og uover-
» vindelig den Afskye er, som jeg bær til Dem, naar
» jeg ikke vil ombytte den imod at leve med Dem paa
» æragtige, end sige skammelige Vilkor. Jeg haaber
» altsaa for sidste gang, at have hørt noget fra Dem,
» og at De engang vil lade af at forfølge

Emilie Villamor.

Da hun havde forseglet Brevet gav hun det til Abigael, der tog meget glad imod det, men dog endnu gladere imod de fem og tyve Ducater, som Kammertieneren flyede hende, da hun gav ham Brevet til hans Herre.

Imedens Emilie udstod alle disse Lidelser og Forfølgelser, var Greve Lindsey og Julie i den dødeligste Bekymring for-

hende. Uagtet al Lindseys anvendte Moye kunde han ikke faae mindste Efterretning om hende; han var næsten i sit Hierte vis paa, at Grevinde Sanci var Medvideren om ikke Ophavsmanden for dette Forræderie, og Julie havde al sin Fornuft nødig, for at holde ham fra at kræve Emilie af Turner med Kaarden i Haanden. Fortvivlelsen havde allerede ganske bemestret sig hans Hierte, og han var paa Veye at gribe til et eller andet sørgeligt Middel, da een af hans Spioner bragte ham den Tidende, at Greve Turner havde været for Haanden med en Fremmet, der havde saaret ham saa farlig, at der var lidet eller intet Haab til hans Liv. Saa høyligen' som Lindsey hadede ham, saa inderlig bad han Gud at holde ham saa længe i Live, indtil han havde opdaget hvor Emilie var. Morgenen derpaa lod han høre til ham, og da han fik til Svar, at han endnu var uden al Sands og Samling, saa besluttede han at lade sig melde hos den gamle Greve. Denne, som agtede Lindsey overmaade høyt, bestemte ham, uagtet hans store Hiertesorg, strax en Tiid til at tage imod ham. Lindsey kunde ikke uden den ømmeste Følelse see den bitterste Kummer afmalet i denne værdige Mands Ansigt; og det første han havde spurgt Lindsey om der var noget, hvori han kunde være ham til Tieneste? svarede han: jeg troer, at al mit Livs Vel og Lykkalighed staaer i Deres Excellences Hænder, men Følelsen betager mig Kraften til at foredrage Dem mit Anliggende, siden jeg derved nødes til at hugge Saar i Saar i en øm Faders Hierte. Saa forundret, som dette Svar giorde den gamle Mand, saa bad han ham dog at udlade sig ganske fridt, med den Forsikkring, at Leyligheden til at kunde

fremme

fremme hans Vel, vilde svække det ubehagelige, som syntes at være i hans Beretning. Derpaa fortalte Lindsey ham hans inderlige Kierlighed til Froken Villamor; alt hvad hun havde udstaaet efter hendes Faders Død; Maaden hun var bleven börte paa; saavel som den unge Turners skammelige Forhold imod hende. Da altsaa Deres Herr Søn, blev Lindsey ved, er den eneste Fiende og Forfølger, som man veed, at Froken Villamor har; saa er Mistanken ganske naturlig, at han har søgt at berøve mit ømme Hierte hende, og bragt hende til et Sted, hvor det allene er Himlen bekiendt, hvad Forfølgelse hun har at udstaae. Skulde Deres Herr Søn have begaaet denne Forbrydelse, saa vil han venteligen i sin nuværende Forfatning betragte sit Forhold i et andet Lys, hvorfor jeg paa det ømmodigste indflyer til Deres Excellence at faae Vished derom, og den ømmeste Elsker vil derved ikke allene komme til at skylde Dem meere end Livet, men Deres ædle Hierte vil endog smage den store Vellyst, at have frelst det dydigste og værdigste Fruentimmer, Verden eyer, fra en ubillig og gruesom Medfart. Jeg lader Froken Villamors Fortieneste, sagde den Gamle, vederfares al for stor Ret, at jeg ikke skulde agte mig lykkelig, om jeg kunde tiene hende, og De kan forlade Dem til, Herr Greve, at jeg med samme Nidkierhed skal stræbe at rydde alle Forhindringer af Veyen for Deres Kierlige Forbindelse, som om det var min egen. Det glæder mig meere end jeg kan sige Dem, at der endnu findes De, som elske Dyden for dens egen Skyld, og

Deres uegennyttige Kierlighed til den fortræffige Froken Villamor har foroget Deres Værd i mine Øyne. Det Beviis De har givet mig paa Deres Tillid til mig, rører mig ikke mindre; man maae selv være en retskaffen Mand, for at vente at finde denne Egenskab hos en anden, og den Fortroelighed hvormed De søger Bistand hos mig imod min ulykkelige Søn, kan jeg ikke besvare Dem bedre, end ved at tilstaae Dem, at jeg desværre har flere Aarsager end de, som det har behaget Dem at anføre, til at troe, at min Søn er Ophavsmanden til Froken Villamors Bortførelse; men mit Forhold i denne Sag skal overtyde Dem og heele Verden om, at jeg ikke har glemt, at jeg var Borger i Staten førend jeg blev Fader, og at Billighedens Røst skal døve Naturens Raab i mit Hierte. Men da det, med alle hans grove Forbrydelser imod Froken Villamor, dog er mueligt, at han kan være uskyldig i denne, saa tør og kan jeg, ifald jeg ingen Oplysning kan faae af ham, love Dem alt hvad den Kongelige Magt og Myndighed formaaer til at opdage og afstraffe denne skiendige Formastelse. De kan forlade Dem til, at der skal skee de nøyagtigste Undersøgelser, og at jeg ikke vil lade et Øyeblik gaae unyttet bort til at forskaffe Dem et Klenodie tilbage, der med Føye er Deres Hierte dyrebart. Lindsey bevidnede derpaa Greven sin evige Erkiendtlighed og forlod ham.

Saa snart han var borte begav Faderen sig til Sønnens Værelser, med et bængstet og kummerfuldt Hierte; han grued ikke allene for at finde sit eneste Barn i Dødens Arme, men først

først og fremmest for at finde ham sit Navn saa aldeles uværdig, at han maatte faae Aarsag til at takke Himlen for hans Død. Da han kom ind til ham, indsaae han Umueligheden i at faae nogen Oplysning af ham; thi han laae i det heftigste Raserie, men da han i det ideligen raabte paa, at man skulde bringe ham hen til Froken Villamor, saa forøgedes Faderens Mistanke. Han gik altsaa ind i Sønnens Kabinet og befalede hans Kammertiener at følge med; og da han havde lukket Døren, spurgte han med et forbittret Aasyn: Hvor Froken Villamor var, siden hans Søn forlangte at bringes hen til hende? Kammertieneren forsikkrede ham, at han ikke vidste det, siden hans Herre aldrig havde nævnt hendes Navn førend i hans Raserie, fra det Frøkenen var kommen af Baronesse Vardins Huus. Den gamle Greve svarede ham, at han vidste det ganske anderledes, og saa fremt han ikke strax bekiendte alle Ting, saa lod han ham bringe i Arrest, og anvendte de haardeste Midler til at løsne hans Tunge. Kammertieneren kastede sig paa Knæe for ham med de helligste Bekræftelser paa, at han var ganske uvidende derom; og at den eneste Hemmelighed, som hans Herre nogensinde havde betroet ham, bestod i at bringe nogle Breve og Penge til Frue Leesons Kammerpige, hvorved han tillige viiste ham Giemmet, hvori hans Herre havde lagt Svarene han havde bragt ham tilbage. Greven befalede ham derpaa at hente Nøglen til det, og efter at han forgieves havde igiennemsøgt adskillige Skuffer, fandt han omsider baade Emilies Brev, og Beretningen fra Abigael. Han kunde ikke læse den, uden at fælde de bitreste Taare, hans ædle Hierte giorde ham de haardeste Bebreydelser, fordi han

ikke

ikke havde sørget for Emilie strax efter hendes Faders Død, men ladet sig forleede derfra ved hans Søns Bagtalelser. Da han nu vidste alt hvad han behøvede at vide, tog han op paa Slottet og forlod det ikke førend han var forsynet med en Kongelig Ordre til den Oberst af Cavalleriet, som laae Frue Leeson nærmest, om ufortøvet at sende en Officeer med tredive Mand til hendes Gaard, og der besætte alle Indgangene saaledes, at ingen kunde komme ud fra Stedet han var paa, førend han havde funden Froken Villamor, et ungt og deyligt Fruentimmer, der sad indsluttet i et Taarn. Saa snart han havde befriet hende, skulde han overlevere hende hosfølgende Pakke og forblive hos hende, ifald hun ikke strax vilde, eller kunde begive sig paa Reysen, hvortil han kunde betiene sig af Frue Leesons Hest og Vogn. Det første altsaa Greven havde faaet et Brev til Emilie og et til Obersten færdig, blev der sendt et ridende Bud bort dermed, med Befalning at ile alt hvad mueligt var.

Budet skyndte sig saavel, og Obersten satte sin Ordre saa hurtig i Værk, at Frue Leeson blev ligesaa forundret, som forskrækket, da der om Middagen, som hun sad og spiiste, traadde en Officeer med tre Mand ind til hende. Officieren nærmede sig hende meget høflig, foreviiste hende sin Ordre til at søge Froken Villamor, og bad hende for at skaane baade sig og ham for videre Ulevligheder, at overlevere ham Frøkenen godvillig. Hun, som forlod sig paa at Emilie var alt for vel giemt, svarede ham trodsigen, at siden han havde Befalning at søge hende, saa maatte han see til om hun var at finde.

Det

Det bliver mig lettere end De forestiller Dem, sagde han, og befalede de tre Mand han havde hos sig, at blive staaende der, og hverken tillade noget Menneske at komme ind, eller de som vare inde at gaae ud, førend han kom igien. Derpaa gav han sig med en Deel af Mandskabet til at søge Taarn-Trappen, men ingen kunde finde den. Væggen, hvor den efter al Formodning maatte være, lod som et heel Paneel, men da en af Folkene, som var Snedker, slog paa det, mærkede han en Hulhed, som forvissede ham om at der var en Aabning, og efter at han havde forsøgt det paa adskillige Maaader lykkedes det ham omsider at finde den rette, som var at skyde det smykke Paneel ind under det, som var paa venstre Side. Da de nu havde Trappen blot, skyndte de sig op af den, og kom i en Hast til Emilies Dør, hvis mange Laase og Skodder forvisse-de dem om at finde der hvad de søgte. De havde forsynet sig med de behørige Redskaber, og brøde et Laas fra efter det an-det, men Tummelen det forvoldte og Lyden af forskiellige Mands Stemmer, satte Emilie i en dødelig Angst. Frue Leeson havde samme Morgen fornyet sine skiendige Trudsler, og Emilie laae paa sine Knæe og anraabte den Høyeste om Kraft og Bistand, da hendes Befrier traadde ind til hende og spurgte: om han havde den Ære at tale med Frøken Villa-mor? Hun svarede ham et næsten uforstaaeligt Ja; hvorpaa han med stor Ærbødighed flyede hende Brevet og Pakken, som hun tog imod, uden at hun ret vidste hvad hun gjorde, eller om hun skulde glæde eller bedrøve sig. Men Glæden bemestre-de sig snart hendes ganske Hierte, da hun aabnede Brevet og fandt det af følgende Indhold:

" Kan den fortræffige Frøken Villamor tilgive, at jeg
" som intet høyere Ønske kiendte end den Lykſalighed at kal-
" de Dem min Daatter, ikke ſtrax traadde Dem i Faders
" Sted, da Døden berøvede Dem Deres? Jeg haaber
" Forladelſe derfor af Deres ædle Hierte, endſkiønt Lyſlig-
" heden til at viiſe det i Gierningen betages mig for Frem-
" tiden paa den behageligſte Maade, og Fornøyelſen, ſom
" dette Brev venteligen vil forvolde Dem, ikke kan henreg-
" nes mig til ringeſte Fortieneſte; da De allene har nydt
" den Beſkyttelſe, ſom enhver Underſaat har Rettighed at
" kræve af ſin Konge. I hosfølgende Pakke finder De den
" Penſion, ſom Hans Majeſtæt troer at ſkylde Dem fra den
" Tid af, at De har været den ſidſte af en Stamme, der
" har beviiſt Staten og hans Forfædre ſaa vigtige Tieneſter,
" og Daaſen beder jeg Dem at overlevere Deres Befrier,
" ſom et Erindrings Tegn paa den Lykke han har havt at
" tiene Døden i Deres Perſon. Skulde De føle en Afſkye
" for at opholde Dem længere paa et Sted, hvor De er
" bleven ſaa gruelig medhandlet, ſaa kan De befale Deres
" Befrier at føre Dem til hans Oberſt, hvis Frue vil med
" aabne Arme tage imod Dem. Efter Hendes Majeſtets
" Dronningens Befalning, ſkal min Søſter Baroneſſe Mel-
" moht ſøge Dem der, og ifald hun ikke finder Dem, da
" afhente Dem paa Frue Leeſons Gaard, og tage Dem i
" ſin Varetægt, indtil De overgives i den værdige Greve
" Lindſeys Beſkiermelſe ved et uopløſeligt Baand. Denne

" For,

" Forbindelse glæder alle retskafne Hierter; men ingen tager
" større Deel i den, end

Deres

ømmeste Ven
og underdanige Tiener
Turner.

Det første Emilie havde læst Brevet, takkede hun sin Befrier med saa megen Følelse, at det bragte Taarene i hans Øyne; han forlangte at vide om hun befalede et meere anstændigt Værelse paa Gaarden, eller om han skulde bringe hende til hans Oberstinde i Byen, som ikke laae fuldt en Miil derfra? Hun svarede ham: at hun længtes inderlig efter at forlade dette gruesomme Sted, men da hun frygtede for, at det vilde give Opsigt i Byen, at et ungt Fruentimmer kom der med ham allene, saa vilde hun være ham høylig forbunden om han vilde sende Bud til Præsten og forhøre, om hun ikke der kunde faae Natteleye, og i saa Fald haabede hun, at han enten laante hende een af sine Piger, eller og forskaffede hende en skikkelig Bondekone, som i Morgen tilig kunde følge med hende til Byen. Han sendte strax en af sine Folk til Præsten og lod spørge: om han uden al for stor Ulevlighed kunde give Frøken Villamor og ham Huuslye i Nat, og fik til Svar, at hans heele Huus var til Tieneste. Imedens Vognen blev forspendt, skrev Emilies Befrier en fuldstændig Beretning til sin Oberst, hvorledes han havde funden Frøken Villamor, hvor han efter hendes Forlangende bragte hende hen, og

at

at han haabede Morgenen derpaa at overlevere hende i hans egne Hænder. Dette Brev flyede han sin Vagtmester tillige med Befalning, at føre Folkene tilbage paa tre Mand nær, som skulde blive hos ham; dog skulde han ikke brække op forend Frøken Villamor havde forladt Gaarden. Emilie havde imidlertid aabnet sin Pakke og funden tre hundrede Ducater, tillige med en nøt udarbeydet guld Daase i den, og da hendes Befrier berettede hende at alle Ting var færdig, bad hun ham at føre hende ind til Frue Leeson. I det Emilie kom ind af Døren, sprang den gamle Himmel høyt i Veyret og søgte at komme bort. Lad min Nærværelse ikke forskrække Dem, sagde Emilie, jeg er ikke sindet at forøge, men meget meere at formindske Deres Uroelighed ved den Forsikkring, at Jeg aldrig vil beklage mig over Deres Medfart; Aarsagen til mine Lidelser er mig alt for dyrebar, at jeg ikke stedse skulde erindre mig hvor nær De er beslægtet med ham, som er mig det kiereste i Verden. Derpaa neyede hun meget dybt og forlod hende; men da Emilie ikke engang kunde taale Skyggen af at skylde den unge Turner mindste Forbindtlighed, saa gav hun Abigael fem Ducater til en Belønning for den beviiste Føyelighed med Reyse-Kappen.

Da Vognen holdt stille i Præstens Gaard, kom han ud for at tage imod hende; men i det han blev Emilie vaer, sprang han tilbage af Forundring og raabte: Min Gud, er de Frøken Villamor! Da Emilie var kommen ind i Stuen blev hun en slags Forvirring vaer i Præstens Ansigt; hun tog ham altsaa ved Haanden og sagde: Jeg har Aarsag Herr

Magister

Magister at takke Dem, at De, det sidste vi saae hverandre, satte Liid til en forfulgt Piges Ord, hvorved De frelste mig fra at blive mishandlet paa en Maade, der havde giort mig ulykkelig for min øvrige Levetid. Jeg forsikrer Dem helligen naadige Frøken, sagde Præsten, at dersom jeg havde vidst hvem De var, saa skulde ingen Betragtning holdt mig fra at tilmeldt Øvrigheden Deres ubehagelige Forfatning. Men Frue Leeson sagde mig, at De var et fattigt Barn, som hendes Søster af Medynk havde antaget til sin Kammerpige, at de havde vidst paa en snedig Maade at forblinde og forleede hendes Fætter i slig en Grad, at han vilde lade sig hemmelig vie til Dem; og for at forebygge alle de Ulykker, som slig en Forbindelse kunde drage efter sig, vilde hun gifte Dem med Forvalteren, jeg maatte derfor ingen Betænkning giøre mig over, om De syntes uvillig dertil. Men efter det, som forefaldt imellem Dem og Fruen, holdt jeg det for min Pligt, at misbillige Fruens Forhold, som jeg ogsaa giorde, da hun gik ud med mig, og hun gav mig de helligste Forsikkringer paa ikke meere at twinge Dem, men søge at vinde Dem med det gode. Et velbereedt Aftens Maaltid, et godt Leye og især et roeligt Sind havde om Morgenen derpaa frembragt et svagt Skin af Roserne igien paa Emilies blege Kinder. Hun sagde Præsten et meget forbindtlig Farvel, og hans Søster, en ærværdig og fornuftig Kone, fulgte med hende til Byen, hvor Obersten og hans Frue toge meget kierligen imod hende. Da hendes Befrier tog Afskeed fra hende, overleverede hun ham Daasen, som et Pandt paa hendes evigvarende Forbindtlighed og gav ham syrretyve Ducater til Folkene, som havde været

med ham. Hen imod Middag kom Baroneſſe Melmoht til at hente Emilie, ſom ſikkert ventede, at Greve Lindſey var kommen med, og hun kunde ſaa lidet ſkiule ſin Græmmelſe over dette feylſlagne Haab, at Baroneſſen merkede det, og anforte il hans Undſkyldning, at hendes Broder havde foreſat ſig, ikke at give Greven mindſte Efterretning om Sagens Udfald, forend han kunde foreſtille hende ham i egen Perſon. I hvor meget end Oberſten og hans Frue ſogte at overtale dem til at hvile ſig ud i nogle Dage, ſaa fortſatte de dog deres Reyſe ganſke tiilig om Morgenen derpaa, og ankom om Aftenen lykkelig og vel i Baroneſſe Melmohts Gaard.

Ved deres Ankomſt til det ſidſte Bedeſted, ſendte Baroneſſen en Tiener forud til at lade hendes Broder vide til hvad Tid hun haabede at være hiemme, og det forſte han var underrettet derom, ſendte han Bud til Greve Lindſey, og bad ham indfinde ſig hos ham henimod Klokken Syv. Lindſey tog Tiden meget noye i Agt, og den Gamle tog ſaaledes imod ham: Jeg har været ſaa lykkelig i mine Underſogninger, min kiere Greve, at jeg med fuldkommen Vished kan ſige Dem, at Froken Villamor er bleven bragt til Deres Tantes Frue Leeſons Gaard, og om hendes nærværende Forfatning venter jeg ſnart noyere Efterretning. Lindſey vilde derpaa ſtrax forlade Greven, for ufortovet at begive ſig til ſin Tante, og enten ved Bonner eller Trudſler at bringe hende til at overlevere ham ſin elſkede Emilie. Deres Heftighed er meget billig og naturlig, ſagde

den

den værdige Turner, men den kunde maaskee føre Dem længere fra Maalet end De forestiller sig. De gior mig derfor en Forneyelse, om De først vil følge med mig til min Søster, som har ladet mig vide, at der var en Person hos hende, der kunde give meget sikkre Efterretninger om Frøken Villamor. O ædelmodige Mand! raabte Lindsey, saa før mig paa Øyeblikket derhen, og lad min ømme Siel ikke længere martres af Uvished. Saa villig som denne ypperlige Mand end viiste sig til at opfylde hans Begiering, kunde Lindseys Utaalmodighed dog neppe give ham Tid at komme ned af Trapperne og i Vognen. Det første de kom ind i Baronessens Gaard blev den Gamle Reysevognen vaer, hvorved han blev vis paa at finde de, han søgte. Saa meget som den Gamle end bad Lindsey at bie og følges med ham, saa førte hans Længsel ham dog op af alle Trapperne, førend Geeven neppe var kommen ud af Vognen; men da Lindsey var ganske ubekiendt i Huuset, saa kom han ind i Baronens Værelser, saa at Greve Turner maatte kalde ham tilbage, for at føre ham ind til hans Søster. Det er umueligt at beskrive den Henrykkelse han blev sat i ved at see sin tilbedede Emilie ved Baronessens Side; han hørte ikke, at den gamle Greve spurgte ham: om han troede at nogen kunde give ham bedre Efterretninger? Men han kastede sig i Emilies Arme; og begge kunde i lang Tid ikke give andre Tegn paa deres Glæde og Følelse end nedrindende Taare, kierlige Udraab, og afbrudte Ord. Efter at den første Bevægelse havde sat sig lidet, traadde den gamle Turner til Emilie og omfavnede hende med en faderlig Ømhed, og hun ytrede ham al sin Erkiendtlighed for hans

ædelmodige Beskyttelse, medens Lindsey undskyldte sig hos Baronessen fordi han ikke før havde iagttaget hans Skyldighed. Hun svarede ham meget venlig, at han havde havt langt større Aarsag til at bede om Forladelse, dersom han ved slig en Leylighed havde fyldestgiort Høflighedens førend Hiertets Fordring. Underveys havde Emilie fortalt Baronessen de betydeligste af hendes Tildragelser, og da hun af Dem kiendte de store Forbindtligheder Emilie skyldede Julie, saa havde hun strax ved sin Hiemkomst sendt sin Vogn efter hende, og ved Julies Komme fornyedes Glæden og Henrykkelsen. For ikke at skille de Elskende ad bad Baronessen Greve Lindsey og hendes Broder, at spise med sig til Aften, og hos Julie anholdt hun, til Emilies store Fornøyelse, meget forbindtligen om at blive i hendes Huus, saa længe hun var saa lykkelig at have Froken Villamor i det, og begge Begieringerne blev gladeligen bevilget. De yttrede alle saa megen Længsel efter at vide, hvorledes det var gaaet Emilie i hendes Fraværelse, at hun ikke kunde undslaae sig for at tilfredsstille dem, og den Lemfældighed hvormed hun beskrev Frue Leesons Medfart, som den gamle Greve kiendte meget nøye af Abigaels Beretning, forøgede hans Høyagtelse for hende.

Morgenen derpaa tog den gamle Greve hen til Grevinde Sanci og lod hende vide, at Hoffet havde taget hendes Forhold i høyeste Grad unaadigt op, og ifald hun ikke søgte at giøre det got igien, saa stod hun Fare for at blive forviist til et af hendes Godser. Hun blev høyligen forskrækket, og søgte at skyde al Skylden paa hans Søn, der havde forleedt hende dertil.

dertil. Men da Faderen svarede hende, at denne Undskyldning forsøgede hendes Brøde, fordi hendes Alder og Erfarenhed forbandt hende til at hindre unge Menneskers ubesindige Anslag istæden for at iverksette dem; saa bad hun ham meget indstændig, at give hende et got Raad. Det eneste Middel jeg veed, sagde Greven, er dette, at De jo før jo heller undskylder Dem hos Frøken Villamor, og biefalder Deres Fætters Valg, som Hoffet med Fornøyelse har samtykket, og som gior ham Ære i alle Fornuftiges Øyne. Grevinden efterlevede dette Raad saa noye, at hun endnu samme Dag besøgte Emilie, og bad hende at kaste alt det forbigangne i en evig Forglemmelse, og til et Beviis paa, hvorvel hun var fornøyet med sin Fætters Giftermaal forærede hun ham et Sølv Taffel-Service til Brudegave. Nogle Dage efter Emilies Ankomst førte Baronessen hende til Dronningen, der gav hende mange Naades Beviiser og Forsikringer; og Dagen derpaa blev hendes og Lindseys Forbindelse bekiendtgiort ved Hoffet. Iblandt de mange Besøgelser, som Emilie ved den Leylighed bekom, indfandt sig ogsaa Frue Belair, men for at kunde tale allene med hende kom hun noget for den sædvanlige Tid. Hun bad Emilie indstændigen om Forladelse, om den Opførsel, som hun var bleven forledt til ved falske Forestillinger, havde fortornet hende, og beklagede med grædende Taare sin Daatters Uforsigtighed, der giorde det nødvendigt at giste hende med Capitain Clerimont. Men da Faderen ikke var at overtale til at give sin Daatter anden Medgivt end et maadeligt Udstyr, saa begyndte hun allerede stærk at fortryde sin Daarlighed, og at

grue

grue for den Levemaade, hendes Mands maadelige Indkomster vilde tvinge hende til at føre.

Imidlertid var den unge Turner kommen saa vidt, at han var uden Livsfare, endskiønt han efter al Formodning blev lam sin Livstid, og det første han kunde røre sig, gik hans Fader til ham og foreholdt ham hans skammelige Forhold og nedrige Ænker, med saa stærke og fyndige Udtryk, som en retskaffens og fornuftig Fader kunde betiene sig af til at røre en vanartig Søn. Han forkyndte ham tillige, at da hans Majestet havde havt den Naade, at overlade ham selv at tilkiende hans Søn sin velfortiente Straf, saa skulde den bestaae deri, at han om nogle Dage skulde bringes til en af hans Gaarde under Opsigt af en ligesaa streng som ærekier Mand, og at intet uden upaatvivlelige Prover paa hans Hiertes og Tænkemaades Bedring kunde forskaffe ham Frihed igien, siden han havde føyet slige Anstalter, at han endog, naar han ingen Fader meere havde, ikke skulde kunde nyde den, saa længe der var mindste Tvivl om, at hans Forhold vilde beskiemme hans Families Navn og Aske. Sønnen haabede at bevæge Faderen til Medlidenhed ved at forestille ham, hvor haardt han var straffet ved at slæbe paa et lemlæstet Legeme. Men Faderen svarede, at det ikke var tilstrækkeligt uden han viiste, at denne Hiemsøgelse havde tient til at bedre ham; og Ugen efter maatte han ogsaa bequemme sig at tiltræde Reysen.

Fiorten

Fiorten Dage derefter saae Frøken Villamor og Greve Lindsey alle deres Ønsker kronede ved et helligt Baand, og deres Kierlighed var alt for vel grundet til at være Forandring underkastet. Julie blev i deres Huus; de ærede og elskede hende begge som deres Moder, og hun nød endnu for sin Død den Glæde, at indprænte sin kiere Emilies Børn de samme Dyder og Begreber, hvorved Moderen havde igiennemgaaet saa mange bedrøvelige Omskiftelser i Livet med en urykkelig Standhaftighed.

Ende paa den Første Tome.

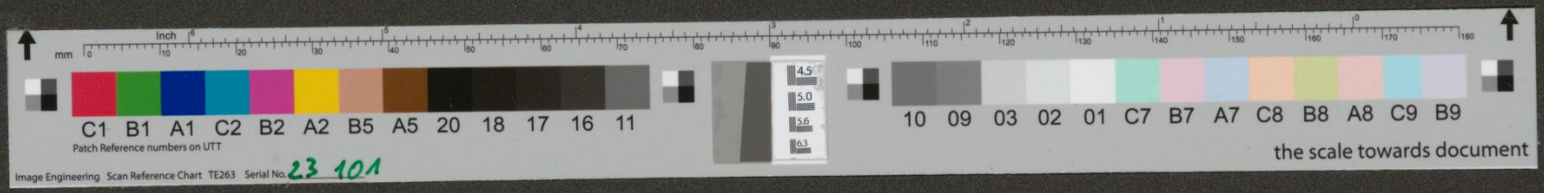
mm
inch
C1 B1 A1 C2 B2 A2 B5 A5 20 18 17 16 11
Patch Reference numbers on UTT
4.5
5.0
5.6
6.3
10 09 03 02 01 C7 B7 A7 C8 B8 A8 C9 B9
the scale towards document
Image Engineering Scan Reference Chart TE263 Serial No. 23 101